

Jamsai

良家富女

สามีสกุลดี
สตรีมากกว่าสนา

ทดลองอ่าน

1

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

หานคู่ 寒露 เจียน อวี๋ แป

มากกว่ารัก

หนาวจ้ง! น้ากลัวเหลือเกิน...
สองมือของเยี่ยเหมยโบกปิดไปมาข้างลำตัวด้วยสัญชาตญาณ
เวลานั้นเองพลันมีเสียงผู้ชายทุ้มนุ่มดังขึ้นริมหูเยี่ยเหมย 'ร้อนจริง'
สิ่งที่โอบคลุมเยี่ยเหมยพร้อมกับเสียงนั้นยังมีร่างกายอุ่นร้อนร่างหนึ่ง ก่อนลมหายใจผ่านร้อน
จะพัดรดลำคอของเธอ
ทั้งๆ ที่เยี่ยเหมยกลัวจนแทบหายใจไม่ออก กลับยังคงอดจะตรงออกมาเสียงหนึ่งด้วยความ
สบายไม่ได้
'อย่าขยับ' แม้น้ำเสียงนั้นจะเย็นชาอยู่บ้าง แต่กลับทำให้เยี่ยเหมยรู้สึกโล่งใจ ถ้าความตาย
มีรสชาติเช่นนี้ก็ได้ทรมานอะไรนัก
เพียงแต่ชั่วครู่ต่อมาฝ่ามือร้อนนั้นกลับลูบคลำไปมาทั่วตัวเธอ ข้างหนึ่งบีบคอเธอ อีกข้าง
ฉีกเสื้อผ่านตัวเธอออกอย่างหยาบคาย

มากกว่ารัก สามีสุดดี สตรีมากกว่าสนา 1

กานลู่ เซียน อวี แปลา

《良家富女》寒露 Han Lu 著

Vol. 01

Copyright © 2016 Crescent Cultural Enterprise Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2418-8

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษพิมพ์เขียว

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'สามีสกุลดี สตรีมากวาสนา' ที่ท่านกำลังถืออยู่ในมือนี้ เป็นมากกว่ารักพิเศษที่มีทั้งสิ้น 3 เล่มจบ โดยในเล่มนี้จะเน้นไปที่การต่อสู้แย่งชิงกันของหลังบ้าน การสู้ชีวิต ความพยายามเพื่ออนาคตที่งดงามของนางเอก และให้ความรู้สึกอบอุ่นหัวใจ จากความรักของตัวละครเอกรวมทั้งกวนเด็กทั้งหลาย ผ่านอาชีพ 'พี่เลี้ยงเด็ก' ซึ่งยังไม่เคยมีอาชีพนี้ในมากกว่ารักมาก่อนค่ะ

โดยเรื่องราวเริ่มต้นเมื่อพี่เลี้ยงเด็กผู้หนึ่งประสบอุบัติเหตุและทะลุมิติไปในยุคโบราณที่นางเคยเห็นแต่ในซีรีส์ต่างๆ เท่านั้น ทว่านางมิได้เป็นองค์หญิง คุณหนู หรือสตรีชีวิตดีใด ๆ แต่เป็นเพียงลูกนอกของครอบครัวพ่อค้าในชนบทผู้หนึ่ง ที่ไม่เป็นที่รักใคร่เอ็นดูของผู้ใด ถูกกลั่นแกล้งและกดขี่อยู่เสมอ มีหน้าที่ยังต้องทนแค้นโดยไม่รู้ว่าเป็นบิดาของเด็กด้วย 'เยี้ยเหมย' รู้แล้วว่าตนเองช่างโชคร้ายนัก แต่หากต้องทนอยู่ในครอบครัวเช่นนี้มีลูกสาวออกไปหาทางเอาชีวิตรอดดาบหน้าดีกว่า เมื่อผู้เป็นบิดาไล่นาง นางจึงแบกท้องออกจากบ้านอย่างไม่นึกเสียใจต่อสิ่งใด หลังจากนั้นโชคชะตาก็ค่อยๆ นำทางให้นางได้พบ 'เขา' เขาที่ความจริงแล้วคือบิดาของเด็กในท้องนางผู้นี้ ทว่าทั้งนางและเขาต่างก็ไม่ว่าความจริงเรื่องนี้ แล้วเรื่องนี้จะกระจ่างได้อย่างไรกัน พลิกกระดาดหน้าต่อไป มาเอาใจช่วยสตรีไว้วาสนาให้นางได้มีชีวิตที่ดีขึ้น มีลูกที่น่ารักน่าชัง และมีสามีสกุลดีที่ใครๆ ต้องอิจฉาด้วยกันเถอะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เยียเหมย คุณหนูเหมย บุตรสาวของเยียเซ็งกับอี่เหนียงลี นิสัยซี้ซลาด หวาดกลัวเพราะถูกกลั่นแกล้งจากพี่น้องถูกเมินเฉยจากพวกป่าว มีเพียงอี่เหนียงและเยียหย่วน ผู้เป็นน้องชายที่รักนางจากใจจริง
- * เยียหย่วน นายน้อยหย่วน เด็กชายอายุสิบสองที่เกิดจากอี่เหนียงลีสกุลเยีย มีความสามารถด้านการศึกษามากกว่าพี่น้องในตระกูล
- * ภรรยาต้าเหอ สตรีนิสัยเถรตรงจิตใจดีผู้หนึ่ง แต่งเข้าบ้านสกุลเกาเป็นภรรยาเกาต้าเหอมาสิบเจ็ดปีกลับไม่มีบุตรชาย ทว่า มีบุตรสาวถึงห้าคน
- * สะไ้ไท่ใหญ่จั้น สะไ้ไท่ใหญ่ของสกุลจั้น ธิดาเจ้าเมืองอวี่ แต่งให้จั้นอวินเผิง เป็นมารดาของชิงฮุยและเยียเอ้อร์
- * จั้นอวินหยาง นายน้อยสกุลจั้นผู้มีนิสัยเคร่งขรึมเย็นชา บิดาคือคหบดีจั้นผู้มั่งคั่งที่สุดในเมืองเซ็งโจว มารดาเป็นสตรีทรงความรู้ความสามารถจากตระกูลบัณฑิต
- * ลู่เจิน อาจารย์จากสำนักศึกษาปั้นซาน มีฐานะเป็นจิ้นซือ ความรู้คุณสมบัติล้วนอยู่ในระดับดีเยี่ยม รูปร่างบุคลิกลักษณะโดดเด่น ท่าทางสุภาพเรียบร้อยคงแก่เรียน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ถ้ามีโอกาสอีกครั้ง เยียเหมยจะต้องเรียกร้องให้ทำฝาพ่อบายน้ำให้แข็งแรงขึ้นแน่นอน! เพราะนี่แค่สายตานิดเดียวเธอก็ตกลงมาในท่อระบายน้ำที่มีดมิดพร้อมทั้งจักรยานแล้ว

เสียงตุ้มดังเข้ามาในโสตประสาท ตัวเธอยังสามารถได้ยินเสียงตนเองกับจักรยานตกน้ำพร้อมกัน ก่อนที่ร่างกายจะถูกกระแสน้ำโถมซัดมาอย่างบ้าคลั่งและโอบล้อมร่างทั้งร่างในชั่วพริบตา กลิ่นเหม็นเน่าทะลักเข้าไปในปากและจมูก ร่างกายทุกส่วนราวกับถูกบีบอัดจนแทบระเบิด ตัวเย็นวาบ ความหวาดกลัวแผ่ขยายไร้ขอบเขตท่ามกลางความมืด

หนาวจัง! น้ากลัวเหลือเกิน...

สองมือของเยียเหมยโบกพัดไปมาข้างลำตัวด้วยสัญชาตญาณเวลานั้นเองพลันมีเสียงผู้ชายทุ้มนุ่มดังขึ้นริมหูเยียเหมย 'ร้อนจริง' สิ่งที่โอบคลุมเยียเหมยพร้อมกับเสียงนั้นยังมีร่างกายอุ่นร้อน

ร่างหนึ่ง ก่อนลมหายใจผ้าวร้อนจะพัดล้าคอของเธอ

ทั้งๆ ที่เย็บหมดยกหัวจนแทบหายใจไม่ออก แต่ก็ยังคงอดที่จะครางออกมาเสียงหนึ่งด้วยความสบายไม่ได้

'อย่าขยับ' แม้น้ำเสียงนั้นจะเย็นชาอยู่บ้าง แต่กลับทำให้เย็บหมยรู้สึกโล่งใจ ถ้าความตายมีรสชาติเช่นนั้นก็ไม่ได้ทรมานอะไรนัก

เพียงแต่ชั่วครู่ต่อมาฝ่ามืออุ่นร้อนนั้นกลับลูบคลำไปมาทั่วตัวเธอข้างหนึ่งบีบคอ อีกข้างฉีกเสื้อผ้าบนตัวเธอออกอย่างหยาบคาย

เย็บหมยยังไม่ทันกรีดร้องออกมาเบื้องล่างก็พลันเจ็บปวดรุนแรงเหมือนมีกระบี่คมเล่มหนึ่งแทงทะลุร่าง

'ไม่ละ!' เย็บหมยอยากจจะร้องออกมา แต่คอเธอถูกคนบีบอยู่ไม่ว่าร้องอย่างไรก็ร้องไม่ออก ทำได้เพียงดิ้นรนสุดชีวิต

'บอกว่าอย่าขยับ แค่นี้...ครู่เดียว...ครู่เดียวเท่านั้น ขอโทษด้วย แต่ข้าทนไม่ไหวแล้ว เจ้าชื่ออะไร ข้าจะชดเชยให้เจ้า...' เสียงผู้ชายไพเราะน่าฟังมุดแทรกเข้าส่วนลึกในความทรงจำของเย็บหมยพร้อมกับอาการที่ลึกซึ้งหนักขึ้นเรื่อยๆ ของเขา เสียงหอบหายใจก็ดังคลออยู่ริมหูเธอ

เย็บหมยรู้สึกเพียงว่าลำคอของตนถูกบีบจนเจ็บ เจ็บจนเหมือนแทบจะตายได้ในทันที! เธอยังอายุน้อยและยังไม่อยากตาย เธอเป็นพี่เลี้ยงเด็กมาหลายปีเพิ่งจะเก็บเงินค่าบ้านในชนบทก้อนแรกได้ครบ มีหน้าข้าเธอยังเอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำงาน ถึงขนาดไม่เคยได้มองดูทิวทัศน์รอบข้างให้เต็มตา และไม่เคยเจอผู้ชายที่รักที่ทะนุถนอมเธอเลยสักคน เธอยังตายไม่ได้!

ความปรารถนาจะเอาชีวิตรอดอันแรงกล้าทำให้เธอกลั้นหายใจ
ใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีผลักผู้ชายที่ทับอยู่บนตัวเธอออกไป

'ใกล้แล้ว...ใกล้แล้ว...' ชายคนนั้นคล้ายรู้สึกได้ถึงการดิ้นรนของ
เยี่ยเหมย มือที่บีบคอเธอจึงคลายออกเล็กน้อย ยื่นหน้าไปข้างหูเธอ พึมพำ
ปลอบโยนไม่หยุด

'อา...' หลังเสียงครางแผ่วเบาดังขึ้น เยี่ยเหมยพลันรู้สึกว่ามีมือตนเอง
เหมือนคว้าสิ่งของเย็นๆ บางอย่างได้ ความคิดหลุดออกมาจากฉาก
เหตุการณ์ที่ตรงตามทว่าน่ากลัวนั้นทันที สิ่งที่มาคือความรู้สึกที่ถูก
กระแสน้ำเหวี่ยงไปบดขยี้จนตกลำน้ำนั้น ไหนเลยจะยังมีผู้ชายกายอุ่น
ร้อนอะไรอยู่อีก

เยี่ยเหมยเองก็ไม่รู้ว่าเหตุใดภายใต้สถานการณ์แบบนี้ตนถึงยัง
แยกแยะความฝันและความจริงได้ชัดเจน ที่สำคัญคือเธอยังสามารถดึง
ตนเองออกมาจากความฝันแล้วพบว่าตนเองยังอยู่ในน้ำอีกด้วย

ที่นั่นมันท่ระบายน้ำด้านล่างฝาท่อ แต่เธอก็ยังฝันว่าบวมเหมือน
จริงอีกทั้งน่ากลัวแบบนี้ได้?! เยี่ยเหมยบนตนเองในห้วงความนึกคิดพลาง
คลำดูของที่อยู่บนตัว โชคดี เป็นเชือกพันตัวเธออยู่ ไม่ใช่มือของผู้ชาย
ในความฝัน

เยี่ยเหมยไม่ทันสืบสาวอย่างละเอียดว่าเชือกพวกนี้มาจากไหน
มัวแต่ดีใจที่พวกมันมัดไม่แน่นนัก สะบัดมือเท้าไม่กี่ทีเชือกก็คลายออก

การค้นพบนี้ทำให้เยี่ยเหมยดิ้นหลุดจากเชือกอย่างไม่ยากเย็น
แต่หลังจากนั้นเธอก็รู้ว่าบนตัวยังมีของอย่างอื่นกดทับอยู่อีก ทว่าพอ
คลำดูกลับไม่ใช่จักรยานที่ตกลงมาพร้อมกับตนเอง แต่คล้ายแข้งไม้ไผ่สาน

ทรงกระบอกใส่หินก้อนใหญ่ที่ใช้เวลาป้องกันน้ำท่วมอย่างไรรายนั้น

ท่ามกลางความคลุมเครือนี้ เยี่ยมเหยยคล้ายว่าได้ยินเสียงคนดัง
โหวกเหวก ความมุ่งมั่นจะเอาชีวิตรอดเอาชนะความอ่อนแรง เธอเหยียบ
ด้านหนึ่งของเพ่งทรงกระบอกที่อยู่ใต้เท้าถีบตัววายไปอีกด้านหนึ่งอย่าง
สุดกำลัง โชคดีมากที่เธอหาจุดปลายอีกด้านพบพอดี จึงพยายามมุดศีรษะ
กับไหล่ออกจากรูอย่างเต็มที่ทันที แต่เรื่องที่ทำให้เธอรู้สึกแปลกใจคือพอ
มาถึงส่วนท้อง รุกคืบคล้ายว่าแคบลงเล็กน้อย ทำให้เธอต้องเปลืองแรง
เอื้อมใหญ่กว่าจะมุดออกไปได้ อีกทั้งการทำเช่นนี้ยังทำให้ช่วงท้องปวด
ตบเป็นระลอก เหมือนว่ามีมือสองข้างและทำอีกสองข้างถีบดันดันรนอยู่
ในท้องตนเต็มแรง

เยี่ยมเหยยแทบจะใช้เรี่ยวแรงไปจนหมด ในที่สุดก็ถีบตัวโผล่ศีรษะ
ขึ้นเหนือน้ำได้

ท้องฟ้ามืดสลัว หยดน้ำทำให้สายตาของเธอพร่ามัว ทำได้เพียง
อาศัยฟังเสียงแยกแยะทิศทาง ก่อนจะหันหน้าเร่งเสียงร้องตะโกนไปทาง
กลุ่มคนที่จำนวนน้อยลงทุกทีนั้น

"ช่วยด้วย ฉันอยู่ตรงนี้!"

ภาพเจ้าหน้าที่พยาบาลกรุณาหาเช่นในจินตนาการของเยี่ยมเหยย
ไม่ได้ปรากฏขึ้น เธอได้ยินเพียงเสียงหวีดร้องและเสียงโหวกเหวกไววาย
ดังขึ้นรอบด้าน แต่ไม่มีเสียงใครกระโดดลงน้ำดังมาเลย

หรือจะยังไม่มีคนแจ้งตำรวจ

เยี่ยมเหยยยกมือปาดหยดน้ำที่หยดลงมาไม่หยุด สูดหายใจลึกเอา
อากาศที่สดชื่นเกินปกติเข้าไปสองเฮือก ก่อนขยิบมือทำวัจนาวายไปทาง

จุดที่กลุ่มคนรวมตัวกัน วายไปพลางนี่งงไปพลางว่าเหตุใดที่นี้ถึงไม่เห็น
แสงหลอดไฟสว่างไสว มีก็เพียงแสงเพลิงจุดเล็กจุดน้อยส่องแสงวิบวับ

"ช่วยด้วยๆ ฉันอยู่ตรงนี้!" ในที่สุดเท้าเหยียบเหยียบก้นพื้นดิน
แล้ว เธอกุมท้องน้อยที่ปวดเล็กน้อยไว้ ก่อนจะล้มลงกับพื้นอย่างหมดแรง
พลางเปล่งเสียงตะโกนไปยังจุดที่กลุ่มคนอยู่อีกครั้ง

"สุหยิน จะ...จะทำอะไรดีเจ้าคะ"

บนฝั่ง บ่าวหญิงรูปร่างกำยำที่ในมือข้างถือไม้คานข้างถือคอบเพลิง
จำนวนเจ็ดแปดคนพากันหนีกระเจิงออกไปไกลกว่าเดิมด้วยความ
ตระหนกตกใจ รุมล้อมอยู่ข้างกายสตรีวัยกลางคนที่เกล้าผมสูงและคลุม
เสื้อคลุมลายหรือสีม่วงเข้มนางหนึ่ง จ้องมองเหยียบเหยียที่กำลังคลานมา
ข้างหน้าอยู่ตรงริมบึงน้ำ แต่ละคนตัวสั่นเทาารวกับใบไม้ร่วงกลางสายลม

ขณะกำลังหวาดหวั่นละล้าละลังอยู่นั้นเองก็มีสตรีหน้าซีดเผือด
นางหนึ่งโผล่พรุดจากด้านหลังกลุ่มคนมาคุกเข่าลงเบื้องหน้าสุหยินผู้นั้น
"สุหยิน! สวรรค์มีเมตตาต่อทุกสรรพสัตว์ อาเหมยถูกถ่วงน้ำแล้วยังไม่ตาย
นี่ต้องเป็นเพราะพระพุทธร่องค์ทรงคุ้มครอง สุหยิน ท่านได้โปรดเมตตาไว้
ชีวิตอาเหมยสักคราเถิดเจ้าคะ ผู้น้อยอนุภรรยาไขกัศพระขอร้องท่านแล้ว!"

ผู้คนในอาณาจักรต้าฉีเชื่อเรื่องผีสงายเพทยตากันเป็นส่วนมาก
คนที่ถูกถ่วงน้ำไปเกือบครึ่งก้านรูป* กลับไม่ตาย ซ้ำยังว่ายกลับขึ้นมาได้
อีกเหมือนเหยียบเหยียก็รู้สึกแปลกประหลาดยิ่ง ทำให้เหล่าบ่าวหญิงที่จับ
เหยียบเหยียใส่กรงหมูถ่วงน้ำด้วยตนเองใจเต้นรัวไม่หยุด แม้แต่ผู้เป็นสุหยิน
เองในใจยังประหวั่นขึ้นมาอยู่บ้างแล้ว ยิ่งกว่านั้นนางก็มีไช้คนโหดเหี้ยม

* 'หนึ่งก้านรูป' เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำรา
ว่า 1 ชั่วโมง 'ครึ่งก้านรูป' จึงหมายถึงเวลาประมาณ 15-30 นาที

เลือดเย็น หลังจากมองดูสตรีที่ร้องไห้ร้องไห้กองอยู่กับพื้นเล็กน้อยก็
ถอนหายใจและโบกๆ มือพลางว่า "ช่างเถิดๆ คุณหนูเหมยชะตาแข็ง
พานางกลับไปก่อนค่อยว่ากัน"

เพ็งจะพูดจบก็มีหนุ่มน้อยร่างผอมเล็กโผล่ออกมาจากพงหญ้า
ริมฝั่งน้ำ ดึงตัวเยี้ยเหมยที่ล้มอยู่บนพื้นให้ลุกขึ้นมา "ท่านไม่ได้ยินที่สุหยิน
พูดหรือ รีบกลับไปเร็วเข้า!"

เยี้ยเหมยมันไปหมดตั้งแต่ตอนที่ผู้หญิงคนนั้นร้องไห้ร้องไห้แล้ว!
เธอจำได้ชัดๆ ว่าทอระบายน้ำที่เธอตกลงมานั้นอยู่กลางเมืองที่เป็น
ป่าดึกคองกรืตสูง แต่ที่นี้รอบด้านมีแต่เนินดินสูงๆ ต่ำๆ แม้จะเป็นเวลา
กลางคืนเหมือนกัน แต่ที่นี้ทั้งไม่มีแสงหลอดไฟทั้งไม่มีเสียงรถดังจวบ
มีเพียงจันทร์เสี้ยวแขวนสูงอยู่บนท้องฟ้าและแสงคบเพลิงจุดเล็กจุดน้อย
ที่อยู่ไม่ไกล สถานที่ที่เธออยู่เป็นบึงน้ำขนาดใหญ่บึงหนึ่ง ไหนเลยจะยังมี
เงาของทอระบายน้ำให้เห็น

ภายใต้แสงคบเพลิงสาดส่อง ผู้หญิงน้ำเกรงขามที่เกล้าผมเป็น
มวยสูงคนนั้น คนรับใช้หญิงที่กระซิบกระซาบกันด้วยสีหน้าตระหนกตกใจ
เหล่านั้น ผู้หญิงดูอ่อนแอที่ถูกเขาร้องไห้ให้กระซิกอยู่บนพื้นนั้น ไม่ว่าจะเป็น
เสื้อผ้าหรือเครื่องประดับล้วนแต่เหมือนกับละครยุคโบราณที่เคยดูไม่มี
ผิดเพี้ยน เพียงแต่ไม่ได้ฉลึงการเท่าที่เท่านั้น

ระหว่างที่เยี้ยเหมยกำลังงงวย ข้อมือก็พลันจับ เสียงเร่รัดอัน
แหบห้าวในช่วงเสียงแตกหนุ่มของหนุ่มน้อยดังมาเข้าหู ครั้นหันหน้าไป
มองก็เห็นเป็นหนุ่มน้อยอายุสิบสองสิบสามคนหนึ่ง แม้คำตวาดจากปาก
ฟังดูร้าย แต่สิ่งที่ทออยู่ในดวงตารันละอองน้ำของเขาชัดเจนว่าเป็น

ความห่วงกังวล เบ้าตาที่บวมแดงมองออกได้ว่าเพิ่งจะผ่านการร้องไห้
อย่างหนักมา

เรื่องนี้ไม่รู้ทำไมถึงทำให้เสียหมยที่เดิมที่อยากสะบัดมือเขาออก
พลันปวดแปลบในใจ ลุกขึ้นยืนตามแรงของเขา ก่อนจะทิ้งน้ำหนักพิงลง
บนบ่าอันผ่ายผอมอ่อนแอของเขาแทบทั้งตัว

"อาหยวน!" สุหยินอุทานออกมา หันหน้าไปถามมองเหล่าบ่าวหญิง
ที่ถูกทำให้ตกใจจนวิ่งไปเช่นเดียวกัน ก่อนพูดขึ้นอย่างเดือดดาลกระหืด
กระหอบอยู่บ้าง "ข้ามิใช่บอกให้พวกเจ้าเฝ้าปากทางไว้หรือไร แล้ว
นายน้อยหยวนตามออกมาได้อย่างไร มัวแต่ยืนที่อออยู่ทำไม ยังไม่รีบ
ประคองอี่เหนียง* สี่ลุกขึ้น แล้วพาคุณหนูหมยกับนายน้อยหยวน
กลับไปอีก"

"เจ้าคะ" บ่าวหญิงหลายคนลอบผ่นลมหายใจโล่งอกเงียบๆ
ที่ประคองก็ประคอง ที่แบกก็แบก เพียงไม่นานบรรดาคนที่ริมบึงน้ำก็
สลายตัวไปเกลี้ยง นอกจากรอยเท้ายุ่งเหยิงบนพื้นก็ไม่เหลืออะไรอยู่อีก

ตำบलयางหลิวเป็นตำบลเล็กๆ แต่เนื่องจากตั้งอยู่บนชุมทาง
สัญจรหลัก จึงยังนับว่าเป็นตำบลที่เจริญมั่งคั่ง

สกุลเยี่ยเป็นตระกูลใหญ่อันดับต้นๆ ในตำบलयางหลิว ไม่เพียงมี
คฤหาสน์หลังโตอยู่บนถนนหลักของตำบล ยังมีคฤหาสน์เล็กๆ อีก
หลังหนึ่งริมบึงน้ำดำอีกด้วย

คณะของสุหยินจึงพาเยี่ยหมยที่หน้าซีดเผือกกลับมายังคฤหาสน์

* อี่เหนียง เป็นคำเรียกอนุภรรยา

หลังนี้ เพิ่งจะเข้าประตูได้ก็มีสตรีหางตาชี้ ดูมีเสน่ห์อยู่เล็กน้อยนางหนึ่ง
ปราดมารับแต่ไกล

"สำเร็จหรือไม่เจ้าคะ" คำพูดเพิ่งออกจากปาก นางก็มองเห็นสตรี
ฝ่ายผอมอ่อนแอที่ก้มหน้าเช็ดน้ำตาบ่อยๆ อยู่ด้านหลังฐานหิน รวมถึง
เยี่ยเหมยที่ถูกบ่าวหญิงสองคนหามอยู่ระหว่างกลางทันที

สตรีนางนั้นหน้าเปลี่ยนสีทันควัน เอ่ยถามว่า "โฉนฮูหยินถึงพานาง
กลับมาอีกเล่าเจ้าคะ"

"ทั้งกรงหมูลงน้ำไปเกือบครึ่งชั่วยาม* อาเหมยยังว่ายกลับขึ้นมาเอง
ได้ สวรรค์ไม่รับนาง ข้าไม่พานางกลับมาแล้วจะยังทำอะไรได้อีก"

ฮูหยินคนปัจจุบันของสกุลเยี่ยก็คือสตรีที่มีลักษณะท่าทาง
น่าเกรงขามที่สุดในบรรดากลุ่มคนริมบึงน้ำก่อนหน้านี้ ส่วนผู้ที่ออกมา
ต้อนรับทักทายนางคืออีเหนียงสามของสกุลเยี่ย วันนี้เป็นอีกฝ่ายที่บีบ
นางให้จับเยี่ยเหมยถ่วงน้ำ แต่ใครเลยจะรู้ว่าคนจะไม่จมน้ำตาย มิหนำซ้ำ
ยังทำให้นางต้องตากลมเย็นทั้งคืน ฮูหยินมีสีหน้าที่ดีให้อีกฝ่ายได้ก็
แปลกแล้ว

ให้เป็นที่โปรดปรานเพียงไรก็ยังเป็นแค่อีเหนียง ครั้นได้น้ำเสียง
เช่นนี้ อีเหนียงสามก็รู้ตัวว่าเสียกิริยาเกินไป จึงรีบปรับสีหน้าท่าทาง
เบียดบ่าวหญิงสองคนที่ประคองฮูหยินอยู่ออกไปแล้วประคองอีกฝ่าย
ด้วยตนเอง "ฮูหยินเจ้าคะ ผู้น้อยอนุภรรยาเพียงแค่เป็นห่วงว่าถ้าเรื่องของ
คุณหนูเหมยแพร่ออกไปจะทำให้ชื่อเสียงของสกุลเยี่ยเสียหาย ทำให้
นายท่านกับเหล่านายน้อยเสียหน้า ข้ายังจะส่งผลกระทบต่อเรื่องแต่งงาน

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

ของเหล่าคุณหนูในสกุลเยี่ยอีกด้วย"

ได้ยินเช่นนี้ สุหยินก็น้ำเปลี่ยนสีไปมาหลายรอบ สายตาเลื่อนไปหยุดที่เยี่ยหย่วนซึ่งตามประกบเยี่ยเหมยไม่ห่าง นางโบกๆมือพลางกล่าวเสียงเย็น "ข้าตากลมเย็นมา รู้สึกหัวหนักๆ อยู่บ้าง ข้าไปพักก่อนละ มีอะไรไว้วันพุ่มง่อก้อยว่กัน" พูดจบก็โบกมือเป็นสัญญาณให้บรรดาคนที่แอดออยู่ในลานเรือนแยกย้ายกันไป

"ถ้าข้าเป็นเจ้า ปานนี้คงกระโดดน้ำตาย ไม่มีหน้าอยู่ทำให้สุหยินต้องลำบากใจหรอก" ครั้นเห็นว่าเงาร่างของสุหยินหายลับไปหลังประตู ก็นั่งกลางระหว่างส่วนหน้ากับส่วนในแล้ว อี้เหนียงสามก็เก็บสีหน้าวิตกกังวลลง ก่อนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกระซิบข้างหูเยี่ยเหมย

เยี่ยเหมยตอนนี้สมองงูงงเลอะเลือนไปหมด เธอยังไม่ทันได้ตอบสนองอะไร เยี่ยหย่วนที่ตามประกบอยู่ข้างเธอก็ก้าวมาขวางอยู่ข้างหน้า

"อี้เหนียงสาม! พุทธศาสนามีคำกล่าวว่า 'ช่วยชีวิตคนหนึ่งคนได้ กุศลกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น' พี่เหมยรวมกับเด็กในท้องนางนับเป็นสองชีวิตเชียวนะ"

อะไรนะ!

เยี่ยเหมยเบิกตากว้างทันที เรื่องมาถึงตอนนี้เธอพอจะรู้แล้วว่าตนเองทะเล่ผิดมายุคโบราณ ถึงอย่างไรพี่เลี้ยงเด็กตัวเล็กๆ สุดแสนธรรมดาอย่างเธอ ต่อให้ได้ใบอนุญาตเป็นพี่เลี้ยงเด็กระดับสูงก็ยังเป็นแค่พี่เลี้ยงคนหนึ่งอยู่ดี ไม่ได้มีตระกูลที่โด่งดังและก็ได้มีเพื่อนเป็นเศรษฐี ไม่มีทางมีใครลงทุนลงแรงมากขนาดนี้เพื่อแกล้งเธอแน่

ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดที่ข้อมูลข่าวสารเฟื่องฟู ถ้าไม่รู้จักคำว่า 'ทะเลมิตี' ก็ถือว่าเซยแหลก เพียงแต่เธอคิดไม่ถึงว่าคนอื่นทะเลมิตีไปเป็นองค์หญิง องค์ชาย หรือถ้าแย่จริงๆ ก็ไปอยู่ในครอบครัวชาวไร่ชาวนา นำพาคนทั้งครอบครัวหลุดพ้นความยากจนสู่ความร่ำรวย สุดท้ายก็ต่างจับสามีชั้นเลิศที่มีเงินถุงเงินถังได้อย่างไม่มีข้อยกเว้น แล้วเหตุใดพอถึงคราวตนเองกลับกลายเป็นผู้หญิงท้องที่ถูกจับถ่วงน้ำเสียได้ ซาดิก่อนเธอทำบาปทำกรรมอะไร ซาดินี้ถึงได้เคราะห์ร้ายขนาดนี้!

"นายน้อยหยวน หรือเจ้าไม่กลัวว่ามีพี่สาวหน้าไม่อายุเช่นนี้จะส่งผลกระทบต่ออนาคตของเจ้า เจ้าต้องเข้าสอบซิ่ว^{*} นะ" อี๋เหินยงสามพูดพลางถอยหลังไปครึ่งก้าว เหลือบมองอี๋เหินยงสี่ที่ยืนตัวลีบอยู่ด้านหลังสองพี่น้องปราดหนึ่ง ในดวงตามีแววขุนเคืองปรากฏวาบ

ครั้นอี๋เหินยงสามหันหน้ามามองเยี่ยเหมยอีกครั้ง ในดวงตาก็เหลือเพียงแววว้งเกียจเฉียดฉันท้อย่างไม่ปิดบัง "หญิงสาวที่ยังไม่แต่งงานก็ทำเรื่องต่ำช้าหน้าอายุเช่นนั้นจนท้องป่องขึ้นมา ในบริเวณร้อยลี่^{**} รอบตำบลหยางหลัวเราไม่เคยมีใครหน้าไม่อายุขนาดเจ้า ยังมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้วตนเองขายหน้าคนเดียวก็ช่างเถอะ แต่นี้ยังจะพลอยทำให้นายน้อยหยวนกับสกุลเยี่ยเดือดร้อนไปด้วย"

ในใจของอี๋เหินยงสามมีความลับที่ไม่มีใครรู้ไม่ได้ จึงพ่นถ้อยคำ

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) มีทั้งหมด 6 สนามสอบ ผู้ที่สอบผ่านระดับเขียนชื่อและผู้ชื่อจะได้เป็นบัณฑิตดงเชิง ผู้ที่สอบผ่านระดับยวนชื่อจะได้เป็นบัณฑิตชิวไฉ ผู้ที่สอบผ่านระดับเขียนชื่อจะได้เป็นบัณฑิตจวี่เหริน ผู้ที่สอบผ่านระดับฮุยชื่อจะได้เป็นบัณฑิตกังซือ และผู้ที่สอบผ่านระดับเตียนชื่อจะได้เป็นบัณฑิตจันซือ ซึ่งในระดับสุดท้ายนี้จะแบ่งเป็นสามชั้น โดยผู้มีคะแนนสอบเป็นสามอันดับแรกของบัณฑิตชั้นหนึ่งจะเรียกว่า จ้วงหยวน บังเหยียน และทันฮวาตามลำดับ

** ลี (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อัน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ไม่น่าฟังออกมาอย่างต่อเนื่อง ตั้งใจจะพูดให้เยี่ยเหมยที่มีนิสัยอ่อนแอ ปวกเปียกไม่มีความคิดของตนเองอับอายจนไม่มีหน้ามองใคร ยิ่งไปแวน คอตายได้ยิ่งดี

แต่น่าเสียดายที่แม่เยี่ยเหมยผู้เปลี่ยนวิญญาณใหม่แล้วจะมีใช้ หญิงเหล็กอะไร แต่ก็ไม่ได้อ่อนแอซ้ซลาดเหมือนเจ้าของร่างเดิม เธอพึ่ง ตนเองกับตัวบ่าวหญิง เหยยหน้ามองอี่เหนียงสามตรงๆ "ขายหน้าหรือ... ขายหน้าหรือไม่ก็เป็นเรื่องของข้า แม้แต่ท่านแม่ยังไว้ชีวิตข้าแล้ว เจ้า มีสิทธิ์อะไรมายกมือวาดเท้าอยู่ตรงนี้ อะไรเรียกว่า 'เรื่องต่ำช้าน่าอาย' การเพิ่มจำนวนคนรุ่นหลังเป็นเรื่องต่ำช้าแล้วหรือ ถ้าต่ำช้าเจ้าก็อย่าทำ แล้วกัน!"

เยี่ยเหมยที่ตรงหน้าผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ทั้งตัวเปียกโชก บนศีรษะยังมีวชิพน้ำสัสนๆ ยาวๆ ติดอยู่ไม่น้อย ชั่วครู่ก่อนหน้ายังหน้า ซีดขาว ริมฝีปากเป็นสีม่วง ตัวสั่นเทา แต่เพียงชั่วครู่ต่อมากลับคิ้วชี้ชัน มี ท่าทางยโสโอหังกดขี่ผู้คน ไหนเลยจะยังมีสภาพหัวหดตัวลีบ ไม่กล้า มองคนตรงๆ เช่นเมื่อก่อนอีก

ครั้นคิดโยนไปถึงเรื่องที่ทุกคนบอกว่านางว้ายกลับขึ้นมาจากใต้น้ำ อี่เหนียงสามก็เบิกดวงตาทรงเสน่ห์โพล่งด้วยความตกใจทันที เร็วฉับที่ ชีเยี่ยเหมยสั่นระริก "เจ้า...เจ้า...เป็นคนหรือเป็นผี!"

พร้อมกับที่นางพูดจบ ร่างของบ่าวหญิงที่ประคองเยี่ยเหมยอยู่ก็ สะท้านเฮือกขึ้นมาเช่นกัน ดูท่าทางจะตกใจไม่น้อย

เยี่ยเหมยในใจสะดุดกึก คนโบราณเชื่อเรื่องมกาย ถ้าถูกคนรู้ว่า ตนเองยืมร่างผู้อื่นอยู่ ดีไม่ดีถ่วงน้ำหนักสำเร็จจะถูกไฟเผาเอาอีก ถ้าเป็น

อย่างนั้นเธอก็ตายจริงๆ แน่แล้ว! เธอพลิกมือลูบหน้าโดยจิตใต้สำนึก พร้อมทั้งมองมือที่เหมือนเท้าไก่และปลายแขนเสื้อที่ถูกเสียดสีจนรุ่มของ ตนเองแวนหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าพูดอย่างมั่นใจไม่มีใดเกิน "แน่นอนว่า ข้าต้องเป็นคน!"

หนุ่มน้อยที่ด้านหน้าเยี่ยเหมยเองก็หันหน้ากลับมามองเธอแวนหนึ่ง เช่นกัน จากนั้นก็ขมวดคิ้ว "อี่เหนียงสาม ได้ทำพี่เหมยมีเงากระมัง อีกทั้ง หมัวมัว* ทั้งสองที่ประคองนางอยู่จะสัมผัสไม่ได้เชียวหรือว่าตัวนางเย็น หรือร้อน"

"อี่เหนียงสาม ข้า...ข้าคุกเข่าขอรับรองท่านแล้ว ได้โปรดละเว้นอาเหมย ด้วยเถิด" อี่เหนียงสีมารดาแท้ๆ ของเยี่ยเหมยคล้ายว่าทำเป็นแต่ร้องไห้ กับโขกศีรษะ พุดพลางก็ทำท่าจะคุกเข่าให้อี่เหนียงสาม

ไม่ว่าเป็นอี่เหนียงสามหรืออี่เหนียงสีก็ล้วนมีฐานะเป็นอนุภรรยา ของนายท่านสกุลเยี่ย ซ้ำรอบๆ ยังมีบ่าวหญิงและบ่าวรับใช้อื่นๆ ที่ยังไม่สลายตัวไปมอญอยู่อีก เยี่ยหยวนที่นับว่าได้รับความโปรดปรานในสกุล เยี่ยก็ยังอยู่ด้วย อี่เหนียงสามไม่กล้ารับการคุกเข่ากราบกรานจาก อี่เหนียงสีโดยไม่สนใจอะไร จึงกระเทือนเท้าหลบไปด้านหลังด้วยความ เจ็บใจ "คอยดูเถอะว่าวันพรุ่งนี้นายท่านมาถึงจะจัดการพวกเจ้าอย่างไร!"

"นายท่านจะมา?" ครั้นได้ยินดังนั้นอี่เหนียงสีก็ยังคุกเข่าตะลึงงัน อยู่บนพื้น ทั้งหน้าซีดจนเหมือนผี หันตัวไปดึงแขนเสื้อของเยี่ยหยวน "อาหยวน จะทำอย่างไรดี"

เห็นดังนี้ เยี่ยเหมยก็คิดในใจว่า ตัวนางเป็นผู้ใหญ่ไม่คิดหาทาง

* หมัวมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่ม่ม ป้า และยังเป็นคำเรียก หญิงรับใช้อาวุโสในเจียงยกลอง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

แก้ปัญหา แต่กลับมาถามเด็กแทน ยังมีอะไรฟังพาไม่ได้มากกว่านี้อีกหรือไม่

ทว่าด้วยเพราะท้องปวดตบเป็นระลอกและตัวเย็นวาชั้นมาอีกครั้ง เยียะเหมยจำต้องเอ่ยเตือนสองแม่ลูกที่ยังขวางทางอยู่ข้างหน้า "ถ้าวันนี้เข้ายังไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า ทำร่างกายให้อุ่นอีก จะสามารถเห็นดวงอาทิตย์ในวันพรุ่งนี้ได้หรือไม่ก็ยากจะบอกได้แล้ว" "ไม่รู้ว่ตอนนี้เป็นฤดูอะไร แค่มพัดมาหอบหนึ่งถึงกับทำให้เธอตัวสั่นไม่หยุด

ครั้นพุดจบก็เห็นเยียะหยวนกับอี่เหนียงสีต่างแสดงแววตาประหลาดใจออกมา ดวงตากลมโตที่คล้ายคลึงกันมองเธอเขม็ง

เยียะเหมยสูดหายใจลึกคำรบหนึ่ง ก่อนผืนแสดงสีหน้าท่าทางเศร้าสร้อยออกมา "เดินผ่านประตูผีมารอบหนึ่ง ขอเพียงยังสามารถเห็นท่านกับอาหยวนได้ ข้าก็ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น" ยังไม่แน่ใจว่าควรต้องเรียกอี่เหนียงสีว่าอะไร เยียะเหมยจึงได้แต่ใช้คำเรียกเสียงๆ ไป

ดีที่อี่เหนียงสีกำลังเสียใจเลยไม่ได้สังเกตเห็น นางลุกขึ้นมาประคองเยียะเหมยเดินเข้าข้างในด้วยตนเองพลางพุดเจ้อะอื่น "อี่เหนียงเองก็คิดเช่นนี้ ขอเพียงอาเหมยยังมีชีวิต อี่เหนียงก็ยังคงมีพร้อมทั้งบุตรชาย บุตรสาว"

"ถ้าไม่ใช่...ถ้าไม่ใช่เพราะกลัวว่อี่เหนียงสีจะเสียใจ อะ ข้าก็คร้านจะสนใจท่าน" เยียะหยวนกลับแสดงสีหน้าท่าทางเด็ดขันทออกมา น่าเสียดายที่เขายังเฝ้าตาแดงอยู่ แว่หว่งกังวลในดวงตากียังไม่ทันเก็บลง พอได้ยินเช่นนี้ คิ้วเข้มก็บิดเหมือนหนอนผีเสื้อ ดูน่าขันเป็นที่สุด

เยียะเหมยไม่ได้เปิดโปงเขา ก้มหน้าเดินตามอี่เหนียงสีเข้าประตู

ด้านในประตูมีสาวใช้อายุราวยี่สิบปีตาแดงมองอึ้งเหยิงสี่สามแม่ลูกอยู่ "อึ้งเหยิงสี่ คุณหนูเหมย...คุณหนูเหมย นาง..."

"จะแข็งตายแล้ว ยังไม่รีบไปยกน้ำชิงมาให้ซักอีก!" เยี่ยหยวนชิงก้าว ไปนั่งลงริมโต๊ะกลมตัวหนึ่งภายในห้อง ทางหนึ่งก็ตบโต๊ะสั่ง

สาวใช้อายุราวยี่สิบนางนั้นมองเยี่ยเหมยที่ใบหน้าเล็กซีดขาว ทั้งตัว เปียกโชก ก่อนมองไปยังเยี่ยหยวนที่นั่งอยู่ริมโต๊ะ เปียกเพียงชายชุด อีกทั้งยังมีเหงื่อออกอีก ฝ่าเท้านางก็ละล้าละลอยอยู่บ้าง

"ข้างนอกไม่มีใครได้ยินหรือไร!" เยี่ยหยวนตะโกนไปทางด้านนอก อีกครั้ง แต่สายตากลับมองตรงไปที่สาวใช้อายุราวยี่สิบนางนั้น โบกมือ พลงพุดกับนางว่า "ช่วยประคองอึ้งเหยิงสักหน่อย ระวังอย่าหกล้มเล่า"

ในห้องแบ่งเป็นส่วนในและนอกสองส่วน ส่วนนอกสามารถรับรองแขกได้ ส่วนในใช้สำหรับพักผ่อน กล่าวตามตรง เห็นเตี้ยงเตา* ขนาดใหญ่ยักษ์ที่ส่วนในแล้วเยี่ยเหมยก็ตะลึงไปเล็กน้อย แต่ทันทีหลังจากนั้นก็ถูกอึ้งเหยิงสี่กับก๊วยฮวาช่วยกันถอดเสื้อผ้าหลายชั้นบนตัวออกแล้ว รุนตัวไปนอนลงบนเตียงนั้น ครั้นดื่มน้ำขิงที่บ่าวหญิงข้างนอกห้องนำมา ให้เยี่ยหยวนเสร็จ ผนึกถูกเช็ดจนแห้งแล้วเช่นกัน

พอकिनิมใส่ชุดก็ทำให้เยี่ยเหมยที่เดิมที่ยังคิดจะสืบข่าวดูสักหน่อย เคลิ้มหลับไป ก่อนจะหลับ เธอยังหวังอย่างมากว่าพอตื่นขึ้นมาต่อให้ไม่สามารถกลับไปยุคปัจจุบันได้ อย่างน้อยก็มอบความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมให้เธอด้วยเถิด

* เตี้ยงเตา (เต๋ง) หมายถึงเตียงที่ก่อด้วยอิฐของชาวจีนทางตอนเหนือ ด้านล่างมีช่องสำหรับจุดไฟให้เตี้ยงอุ่น และมีปล่องระบายควันออกไปนอกตัวบ้าน มักจะตั้งอยู่ข้างห้องครัวและอาศัยไฟจากการร่อนหุงหาอาหารช่วยให้เตี้ยงอุ่นไปในตัว เวลานอนจะปูฟูกไว้ด้านบน เวลากลางวันเก็บฟูกขึ้นและใช้แทนโต๊ะได้

2

น่าเสียดายที่ตั้งแต่ต้นจนจบความปรารถนายังคงเป็นเพียงความปรารถนา หาได้กลายเป็นความจริงไม่

หลังเยี่ยเหมยหลับไปไม่เพียงไม่ได้ความทรงจำใดๆ มาสักกระฝัก แต่ยังฝันถึงความฝันวาบหวามที่น่ากลัวขณะตกน้ำอีกครั้ง พอเธอตื่นขึ้นมาก็ยังคงนอนอยู่บนเตียงเตา ในสมองไม่มีอะไรเพิ่มมา แต่ร่างกายนี้กลับเหมือนผ่านการวิ่งมาสัพันเมตร เธอเหงื่อโชกไปทั้งตัว เหนื่อยจนแทบจะอ้วก

ครั้นเลิกผ้าห่มพลิกตัวก็ได้ยินเสียงที่แหบพร่าอยู่ข้างของอีเหนียงสีเอ่ยถามอยู่ริมหู "อาเหมย เจ้าตื่นแล้ว รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือไม่"

เยี่ยเหมยฟังดูอย่างละเอียด พบว่าภายในห้องมีตนเองกับอีเหนียงสีเพียงสองคน เดิมคิดจะส่ายหน้าตอบว่าไม่เป็นอะไร กลับปล้นเปลี่ยนเป็นแสดงสีหน้าเจ็บปวดทรมานออกมา อีกทั้งยังใช้มือข้างหนึ่งอังศีรษะ

"ข้า...ข้าปวดหัว"

"เป็นอะไรไป" อี๋เหินยงสีปรางดมาอยู่ข้างเยี่ยเหมย ตรวจสอบดูศีรษะเธออย่างละเอียดด้วยความกังวลทันที

สองมืออันอบอุ่นและน้ำเสียงเป็นห่วงกังวลทำให้มีความรู้สึกอบอุ่นแผ่ขึ้นมาในใจเยี่ยเหมย ตอนอยู่ในยุคปัจจุบันเธอเป็นเด็กกำพร้า อายุสิบหกจบมัธยมต้นก็ต้องเริ่มทำงานเป็นพี่เลี้ยงเด็ก ช่วยคนอื่นซักผ้า ทำกับข้าว เลี้ยงเด็ก ต้องฟังคำบ่นของนายจ้างอยู่เสมอ เพิ่งเคยได้สัมผัสความเอาใจใส่ที่อบอุ่นแบบนี้เป็นครั้งแรก เธอไม่อยากโกหกอี๋เหินยงสีที่ให้ความอบอุ่นกับเธอ เพียงแต่ถ้าไม่โกหก เธออาจจะต้องสูญเสียแม้แต่ความอบอุ่นเล็กๆ นี่ไป

เยี่ยเหมยคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยปากว่า "ท่านแม่ อันที่จริงเมื่อคืนข้าเกือบตายอยู่กันบึงแล้วจริงๆ..."

"ฮู่ว...เบาเสียงหน่อย" ถึงจะรู้ว่าในห้องไม่มีใครอื่น แต่อี๋เหินยงสีก็ยังเอามือปิดปากเยี่ยเหมยไว้ มองซ้ายมองขวาด้วยใบหน้าตระหนกตกใจ สุดท้ายก็เตือนว่า "อาเหมย บอกเจ้าที่ครั้งไหนแล้วว่าให้เรียกข้าว่าอี๋เหินยง ถ้าเกิดถูกใครได้ยินเข้าจะทำอย่างไร อาเหมยที่แสนอาภัพของข้า เกือบจะตายไปเสียแล้ว..." พูดมาถึงตอนหลังอี๋เหินยงสีก็เริ่มน้ำตารวงเฝาะลงมาอีก

คราวนี้เยี่ยเหมยรีบจับมือนางออกก่อนที่นางจะร้องไห้จนหยุดไม่อยู่ "อี๋เหินยง เมื่อคืนตอนที่อยู่กันบึงข้ารู้สึกว่ทั้งมืดทั้งน่ากลัว มึนหัวซ่าๆ ยังมีสายโซ่ลากข้าให้เดินไปเรื่อยๆ ข้าเดินไปถึงสะพานแห่งหนึ่ง หัวสะพานมีท่านยายอยู่ผู้หนึ่ง นางให้ข้าดื่มน้ำลงไปสามหน แต่ข้าดื่ม

ไปได้ครึ่งเดียวกลับเหมือนได้ยินใครพูดว่า 'จับผิดคน' แล้วต่อมาข้าก็
ตื่นขึ้น พบว่าตนเองลอยอยู่บนผิวน้ำ ถึงกับยังไม่ตาย"

คำพูดนี้ทำเอาอีเห็นยิงสีตักใจจนเบิกตากว้าง พึมพำขึ้นว่า "นั่น
นั่นคือ...สะพานไฉ่เหอ* น้ำแกงยายเมิ่ง**..." ฉบับลั่นนั้นนางหน้าเปลี่ยน
สีอย่างรุนแรงทันที ปิดปากเยี้ยเหมยไว้อีกครั้ง "เรื่องนี้พูดให้ผู้อื่นรู้ไม่ได้
เด็ดขาด โดยเฉพาะอีเห็นยิงสามของเจ้า ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวนางจะปั่นเรื่อง
อะไรมาใส่ความเจ้าอีก..."

เยี้ยเหมยต้องใช้เรี่ยวแรงอย่างมากกว่าจะเอามือของอีเห็นยิงสี
ออกไปพ้นจากปากได้ จากนั้นก็รีบขัดจินตนาการของอีกฝ่าย "แต่ว่า
อีเห็นยิง ข้าจำได้เพียงว่าท่านเป็นแม่ของข้า อาหย่วนเป็นน้องชายของข้า
ส่วนอย่างอื่นแค่นี้ก็ขึ้นมาทีปวดหัวแทบแตกแล้ว อา...ปวดยิ่งนัก..."

"น้ำแกงยายเมิ่ง...ตำนานเล่าว่าดื่มน้ำแกงยายเมิ่งจะทำให้ลืม
ความทรงจำทั้งหมดในอดีตชาติไป" อีเห็นยิงสีลงไปยังบนพื้นก่อนเดิน
กลับไปกลับมา พึมพำพูดกับตนเองด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน "บอกนายท่าน?
ไม่ได้ บอกอาหย่วน? ก็ไม่ได้อีก ไม่อาจให้ผู้อื่นรู้ได้ว่าอาเหมยเดินข้าม
สะพานไฉ่เหอและดื่มน้ำแกงยายเมิ่งแล้ว มิเช่นนั้นจะต้องถูกเห็นเป็น
ปีศาจร้ายแล้วถูกเผาตายแน่นอน"

"อีเห็นยิง ท่านอย่าเดินไปเดินมา ข้ามองแล้วยังปวดหัว เอาอย่างนี้

* สะพานไฉ่เหอ หรือสะพานอินจิ่ง คือสะพานข้ามภพที่เชื่อมแดนสวรรค์มนุษย์ และนรกตามความเชื่อของ
พุทธศาสนาฝ่ายมหายาน เมื่อคนตายไปจะต้องข้ามสะพานนี้

** น้ำแกงยายเมิ่ง มีตำนานเล่าว่าหญิงแซ่เมิ่งในสมัยฮั่นตะวันตกคนหนึ่งเป็นผู้ถือศีลกินเจ สวดมนต์ และ
ครองพรหมจรรย์จนอายุชั้ย ทั้งยังคอยเตือนให้ผู้คนอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อตายไปสวรรค์จึงแต่งตั้งให้
เป็นเทพประจำอยู่ในยมโลกคอยควบคุมให้วิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ดื่มน้ำล้างความทรงจำในภพเดิม หาก
วิญญาณดวงใดไม่ยอมดื่ม ก็จะถูกยมบาลบังคับจับกรอกโดยไม่ละเว้น จึงเรียกน้ำชาชนิดนี้ว่าน้ำแกงยายเมิ่ง

ลีเจ้าคะ ท่านรีบถือโอกาสขณะที่พวกเขาไม่อยู่บอกเรื่องที่ข้าควรระวังมา"

เยี่ยเหมยจึงใจเส่งจึงทำท่าทางเจ็บปวดทรมาน อีเหนียงสี่ก็ปรามมาอยู่ข้างเธออีกครั้งด้วยความเป็นห่วงอย่างที่ดีคิดว่า

ยังดีที่ชีวิตของเจ้าของร่างเดิมไม่มีอะไรซับซ้อน พอมีเยี่ยเหมยเอื่อยเตื่อน อีเหนียงสี่ก็บอกเล่าเรื่องที่เธออยากทำความเข้าใจออกมาได้เกือบครบถ้วนในเวลาเพียงไม่นาน

ตำบลหยางหลิวเป็นตำบลเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ระหว่างเมืองใหญ่หน้าด่านชายแดนและเมืองเชิงโจวอันเป็นเมืองท่าติดน้ำของอาณาจักรต้าฉี สกุลเยี่ยเปิดโรงเตี๊ยมสามแห่งและสำนักคุ้มกันสินค้าอีกหนึ่งแห่งในตำบลหยางหลิว กิจการนับว่าไม่เลว บิดาของเยี่ยเหมยมีนามว่าเยี่ยเชิง ปีนี้อายุสี่สิบ มีภรรยาห้าคน นอกจากอีเหนียงสามที่ไม่มีลูกแล้วก็นับว่ามีบุตรธิดาเป็นโขง เนื่องจากอีเหนียงสี่ทางบ้านยากจนจึงถูกขายมาเป็นบ่าวรับใช้นางได้ให้กำเนิดบุตรสาวและบุตรชายสองคนคือเยี่ยเหมยและเยี่ยหย่วน

บัณฑิตและขุนนาง ชาวนา ช่างฝีมือ พ่อค้า กลุ่มคนในสังคมทั้งสิ้นระดับนี้พ่อค้าจัดอยู่ในระดับสุดท้าย แม้สองปีมานี้ทางราชสำนักจะสนับสนุนทางด้านกิจการค้าขาย แต่จะอย่างไรก็ยังมีเกียรติผู้ตระกูลที่มีคนสอบเป็นขุนนางสำเร็จไม่ได้ ในจำนวนบุตรชายทั้งสี่คนของเยี่ยซึ่งมีเพียงเยี่ยหย่วนที่มีแววด้านการร่ำเรียน ฤดูใบไม้ร่วงเมื่อปีกลายเพิ่งจะสอบลงเชิง* ทำให้เยี่ยเชิงตกใจอย่างยิ่ง

เดิมทีอีเหนียงสี่กับบุตรสาวบุตรชายทั้งสองเป็นพวกถูกกดขี่รังแกแล้วไม่รู้จักตอบโต้ในสกุลเยี่ย แต่พอเยี่ยหย่วนเริ่มมีอนาคตก็ทำให้

* ลงเชิง คือผู้มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบในระดับสูง แต่ยังไม่ได้สอบผ่านเป็นข้อใด

เยี่ยเซ็งพลอยกำชับภรรยาเอกให้คอยดูแลอีเหียงสี่สามแม่ลูกให้ได้

นิสัยของเจ้าของร่างเดิมเหมือนกับอีเหียงทุกกระเปียดนิ้ว ถึงขนาดว่าอ่อนแอพูดน้อยเสียยิ่งกว่าฝ่ายหลังเนื่องจากถูกละเลยมองข้ามมาหลายปี แทบจะนับได้ว่าเป็นอากาศธาตุ แต่ทว่าเมื่อไม่กี่วันก่อนจู่ๆ อากาศธาตุผู้นี้กลับแล่นไปขโมยของกินที่ครัว ซ้ำยังถูกบ่าวหญิงที่นั่นจับได้หลังถูกจับได้ก็ไม่มีบุคลิกท่าทางของเจ้านายสักนิด ถึงกับตาเหลือกเป็นลมหมดสติไป

ให้ถูกละเลยอย่างไรก็ยังเป็นเจ้านาย บ่าวหญิงนางนี้นักลัวจะถูกลงโทษจึงไม่กล้ารายงานเบื่องบน เพียงแต่หาหมอฟเนจรมาตรวจชีพจรเยี่ยเหมยอย่างเงียบๆ แต่พอตรวจดูกลับพบว่าเยี่ยเหมยตั้งท้อง ซ้ำยังท้องได้สองถึงสามเดือนแล้ว

ในเมื่อบ่าวหญิงนางนี้นั้นหาหมอฟเนจรจากข้างนอกมาตรวจเยี่ยเหมยได้ก็แสดงชัดว่านางพอจะมีความฉลาดอยู่ รู้ดีว่าหากเรื่องนี้แพร่ออกไปจะต้องทำให้เกิดความวุ่นวายใหญ่หลวงแน่นอน จึงไล่หมอฟเนจรไปแล้วไปหาอีเหียงสี่ เดิมทีบ่าวหญิงนางนั้นคิดจะหาผลประโยชน์เล็กๆ จากในมืออีเหียงสี่ แต่ใครเลยจะรู้ว่าอีเหียงสี่จะรู้จักแต่ร้องไห้จนกลายเป็นถูกอีเหียงสามที่พักร่วมเรือนกับนางได้ยินเข้า

อีเหียงสามเป็นคนใจดำ นางนำเรื่องนี้ไปรายงานสู่หยินทันทีพร้อมทั้งยุยงให้อีกฝ่ายจับเยี่ยเหมยใส่กรงหมูถ่วงน้ำเพื่อไม่ให้ข่าวแพร่กระจายออกไปแล้วทำให้สกุลเยี่ยต้องอับอาย

เรื่องที่เล่ามาแน่นอนว่าไม่ใช่คำพูดดั้งเดิมของอีเหียงสี่ ถ้าให้นางพูดมีแต่จะบอกว่าผู้อื่นดื้ออย่างนั้นอย่างนี้ ส่วนตนเองก็แหย่อย่างนั้นอย่างนั้น

เยี่ยเหมยได้แต่เรียบเรียงข้อมูลด้วยตนเอง พร้อมทั้งยังจับช่องโหว่ที่ค่อนข้างสำคัญไว้ได้ช่องหนึ่ง "อี่เหนียง เช่นนั้นเด็กในท้องเข้ามาได้อย่างไร"

เพียงจะถามออกไป เยี่ยเหมยก็พลันนึกถึงความผันแปรกลประหลาดนั้นได้ ดวงตารูปเมล็ดชิง* เบิกโพล่งทันที

นั่น...คงไม่ใช่ที่มาของเด็กหรอกนะ?!

ความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมไม่มีเหลือเลยสักนิด แต่จากเหตุการณ์น่ากลัวนั้นกลับจำได้ชัดเจน เยี่ยเหมยชักกลุ่ม เธอไม่ได้ฝันวาบวาม ถึงแม้...เสียงของผู้ชายในฝันจะนับว่าอ่อนโยน แต่ก็ยังเป็นการใช้กำลังบังคับโดยไม่สนใจความสมัครใจของคนอื่น! อีกทั้งเขาก็เอาแต่พูดว่าจะรับผิดชอบ แล้วคนละ เห็นได้ชัดว่าเป็นพวกสวะ! ทำเป็นว่าไม่เคยมีเรื่องนี้เกิดขึ้นจะดีกว่า

คิดไม่ถึงว่าบุตรสาวจะถามเช่นนี้ อี่เหนียงสีตะลึงงันไปทันที น้ำตาหยดแหล่ลงมาอีกครั้ง "อาเหมยที่แสนอาภัพของข้า ที่แท้เจ้าก็ไม่วู้จริง ๆ ว่าเด็กเป็นลูกใคร ก่อนหน้านี้ฮูยินถามเจ้าอยู่สองวัน เจ้ากลับรู้จักแต่ร้องไห้ส่ายหน้า ข้ายังนึกว่าเจ้าปกป้องเดรัจฉานตัวนั้นเสียอีก ตอนนี้จะทำอย่างไรดี ถ้าถูกคนสกุลพานรู้เข้า เรื่องแต่งงานของเจ้า..."

เยี่ยเหมยได้ยินอี่เหนียงสื่บออีกว่าเดิมทีร่างนี้ได้หมั้นหมายแล้ว ฝ่ายชายมาจากตระกูลเจ้าของที่ดินอันมีหมู่บ้านชื่อว่าหมู่บ้านอู่จยา ห่างจากตำบลหยางหลิวไปเจ็ดแปดลี้ นั้นเป็นการหมั้นหมายที่ได้คนในตระกูลอี่เหนียงสามเป็นสื่อให้ แต่เยี่ยเหมยเดาว่าด้วยนิสัยของอี่เหนียงสาม เรื่องหมั้นหมายนี้น่าจะไม่ประสงค์ดีแน่นอน

* ซึ่ง หมายถึงแอปปริคอต แอปปริคอตเป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (บ๊วย) ชาวจีนมักเปรียบเทียบความงามของดวงตาหญิงสาวว่ากลมโตเหมือนเมล็ดชิง

เยี่ยเหมยถูกถ่วงน้ำแต่ไม่ตาย สุธยีนก็ไม่ได้คิดจะปิดบังเยี่ยเซิงได้ให้คนไปส่งจดหมายที่ตำบลแต่นั่น ตอนนั้นก็รอให้เยี่ยเซิงเดินทางจากในตำบลมาถึงที่นี่เพื่อปรึกษาว่าจะจัดการอย่างไร จะอย่างไรที่นี้ก็ห่างไกลตัวเมือง ถึงจะมีเหตุการณ์อะไร เรื่องก็แพร่ไปได้ไม่ไกลนัก

อิเหนียงสี่ที่ได้ข่าวเช่นนั้นก็ร้องไห้เสียใจขึ้นมาอีกยก กลับเป็นเยี่ยเหมยที่เมื่อคืนแช่อยู่ในน้ำ ทั้งตัวคนมึนงงเลอะเลือนไม่มีแก่ใจจะมาคิดอะไรมาก หลังกินข้าวเสร็จก็ล้มตัวนอนหลับไป

"เยี่ยเหมย เจ้าตื่นเดี๋ยวนี้! เยี่ยเหมย เจ้าตื่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้!"

เยี่ยเหมยไม่เคยรู้เลยว่าตนเองมีเสียงนาฬิกาปลุกที่นำราคาคุณขนาดนี้ ยกมือคลำดูไม่เจอโทรศัพท์มือถือ กลับแตะถูกมือเย็นเฉียบข้างหนึ่งแทน จึงล้มตาคืนด้วยความสะลึมสะลือก็สบเข้ากับดวงตาทรงเสน่ห์ที่เปล่งประกายวาววับของอิเหนียงสามเข้าพอดี เธอสะดุ้งเหือกเอาผ้าห่มคลุมตัวถัดตัวถอยหลังลุกขึ้นนั่งทันที

"ท่านจะทำอะไร" เยี่ยเหมยจำแววตาซับซ้อนและน่ากลัวขณะอิเหนียงสามมองเธอเมื่อคืนนี้ได้ ทำไมผ่านมาคืนเดียวถึงสามารถยืมได้... ทว่าก็ยังน่ากลัวมากอยู่ดี!

"มา ดื่มน้ำลงไปก่อน อิเหนียงสามทำเพราะหวังดีกับเจ้า"

เยี่ยเหมยไม่ใช่คนที่ถูกหลอกง่ายขนาดนั้น เธอดมกลิ่นยาจุนก็กลังจ้องอิเหนียงสามด้วยความระแวงระวัง "นี่คืออะไร" เธอไม่เชื่อหรอกว่าอิเหนียงสามจะใจดียกยาบำรุงครรภ์มาให้เธอ

"อาเหมย หรือว่าเจ้ายังหวังเพื่อพ่ออะไรอยู่ ฟังอิเหนียงสามนะ"

ดื่มชาขมนี่แล้ว ต่อให้แต่งไปสกุลพานไม่ได้ แต่แต่งออกไปไกลอีกหน่อย ย่อมไม่มีปัญหา" อี๋เหนียงสามแสดงสีหน้าเหมือนหมาป่าสีเทาตัวใหญ่ หลอกล่อแกะตัวน้อยออกมา พलयีนชามยามาตรงหน้าเยี้ยเหมยอีกครั้ง

"นี่เป็นยาขับเลือด?" เยี้ยเหมยมองสีหน้าของอี๋เหนียงสามก็รู้แล้วว่ายานี้มีปัญหา เธอกุมท้องน้อยไว้ด้วยจิตใต้สำนึก แม้ว่าท้องจะดูเหมือนไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงอะไร แต่พอได้กลิ่นยานี้ ท้องน้อยที่เมื่อคืนเจ็บเล็กน้อยก็คล้ายจะเริ่มปวดตบขึ้นมา

"อาเหมย เจ้าวางใจเถิด ดื่มนานี้แล้วหลับสักตื่นก็เรียบร้อยแล้ว เจ้าเองก็เหลือเกิน ระวังไม่มากก็ไม่รู้จักบอกอี๋เหนียงของเจ้า ถ้าพวกเราเก็บเรื่องไว้ดีหน่อย ไม่แน่อาจจะยังดองกับสกุลพานได้อยู่ ทว่าตอนนี้ก็ยังไม่สาย เจ้าดื่มเจ้านี้แล้วอี๋เหนียงสามก็สามารถช่วยเจ้าหาครอบครัวสามีที่อยู่ไกลออกไปหน่อยได้เหมือนกัน ตอนแต่งงานเจ้าพกเลือดไก่ไปด้วยก็ได้ผลลัพธ์ไม่ต่างกันแล้ว" อี๋เหนียงสามพยายามทำให้รอยยิ้มดูอบอุ่นเอื้ออารีขึ้น เสียงก็เปี่ยมด้วยแววหลอกล่อ ยังนึกว่าเยี้ยเหมยเป็นแม่นางน้อยที่นางสามารถหลอกและควบคุมได้ตามใจชอบคนนั้น

ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ผู้หญิงที่มีความรู้ทั่วไปสักหน่อยไม่ว่าคนไหนก็รู้อยู่แล้วว่าช่วงเวลาที่ใช้ยาทำแท้งได้ดีที่สุดคือภายในสี่สิบเก้าวันนับแต่ตั้งครรภ์ หรือก็คือราวหนึ่งเดือนครึ่ง ต่อให้เป็นยุคปัจจุบันหลังกินยาขับเลือดแล้ว ส่วนมากก็จะต้องรับการขูดมดลูกขับน้ำคาวปลา

ถ้าตั้งครรภ์เกินสามเดือนแล้วยังกินยาขับเลือดลงไปอีก ผู้ที่ได้รับ ความเสียหายย่อมไม่ใช่แค่เด็กในท้อง ตัวผู้ใหญ่เองจะมีอันตรายถึงชีวิตไปด้วย มิน่าข้านี้ยังเป็นศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดที่การแพทย์พัฒนาแล้ว แต่

ในยุคโบราณที่ไม่รู้ว่าเป็นสมัยราชวงศ์อะไรนี้ และก็ไม่ได้ด้วยว่าเด็กในท้องอายุกี่เดือนแล้ว ถ้าตีเมียขามนี้ลงไปอาจจะได้ตายทั้งกลม

คนเป็นพี่เลี้ยงไม่ใช่แค่ต้องศึกษาความรู้ด้านการเลี้ยงเด็ก ความรู้ทั่วไปด้านนรีเวชเหล่านี้ก็ต้องอ่านผ่านตาเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เยี่ยเหมยจึงไม่มีทางเชื่อคำอื้เหนียงสามเด็ดขาด

เธอสะบัดมือตอบขามยาที่ยื่นมาจ่อปากออกไปอย่างไม่ต้องคิด "ข้าไม่มีทางตีเมียขบเลือด!"

เสียงขามยาตกแตกดังกังวาน อื้เหนียงสามพูดด้วยความเดือดดาล กระหืดกระหอบทันที "อย่าคิดว่าเจ้าจะพึงบารมีลูกมาข่มขู่ผู้อื่นได้เชียว!"

"ท่านว่าอะไรนะ" มีเสียงของแตก แล้วอื้เหนียงสามยังตะคอกใส่เยี่ยเหมยจึงฟังไม่ชัดว่าอีกฝ่ายพูดว่าอะไร แต่เธอรู้สึกอยู่ตลอดว่าในคำตะคอกนั้นมีข้อมูลสำคัญอยู่ "ข่มขู่อะไร ท่านรู้อะไรใช่หรือไม่"

อื้เหนียงสามรู้ตัวว่าตนเองหลุดปาก มีหรือจะตอบคำถามเยี่ยเหมยสีหน้ากลายเป็นชิงชังรังเกียจเหมือนเช่นเมื่อคืน "เยี่ยเหมย ทางที่ดีเจ้าอย่าพูดอะไรส่งเดช ไม่มีหลักฐาน ใครก็ไม่มีทางเชื่อเจ้า!"

"อาเหมย?!" เสียงของอื้เหนียงสี่ดังเข้ามา ทันใดนั้นนางก็พบว่าอื้เหนียงสามอยู่ในห้อง จึงถามขึ้นด้วยเสียงหวาดหวั่นร้อนรน "พี่หญิงสาม ท่านมาเยี่ยมอาเหมยหรือ"

"ข้าแค่จะมาบอกพวกเจ้าว่าไม่ต้องคิดเรื่องแต่งเข้าสกุลพานแล้ว" อื้เหนียงสามแค้นเสียงเย็น ดูท่าทางกระสับกระส่ายอยู่บ้าง "เมื่อครู่ข้าคิดจะชี้ทางสว่างให้ลูกสาวสุดที่รักของเจ้า แต่เสียดาบที่นางไม่รับน้ำใจ"

อื้เหนียงสี่งั้นไป มองเศษขามกระเบื้องที่ตกกระเจายอยู่บนพื้น

และยาสีน้ำตาลอมเหลืองที่ไหลนองเต็มพื้นแล้วพลันเงยหน้าขึ้นโดยจิตใต้สำนึก "พี่หญิงสาม เด็กในท้องอาเหมยอายุได้สามเดือนแล้ว ถ้าทำแท้งตอนนี้นางก็ได้ตายพอดี!"

"เจ้าคิดว่าเมื่อนายท่านมาถึงนางจะไม่ตายหรือไร" อีเหนียงสามรู้ว่าอีเหนียงสี่กับก๊วยฮวาคิดจะทำอะไร จึงประกาศออกมาเสียเลยว่าพวกนางไม่มีโอกาสแล้ว หลังทั้งคำพูดโหดร้ายไว้เสร็จก็เดินลอยชายจากไป

"อีเหนียง เหตุใดอีเหนียงสามจึงเป็นเช่นนี้" เยี่ยเหมยยังคงคิดยิ่งเห็นว่าแปลก ยังไม่ต้องพูดถึงว่าอีเหนียงสี่เป็นผู้เป็นแม่แท้ๆ ไม่ได้ร้อนรนสติหลุด แม้แต่สหายผู้เป็นนายหญิงของบ้านก็ไม่ได้มีท่าทีร้อนใจกับท้องเธอ แล้วนี่อีเหนียงสามร้อนตัวหรือว่าจะไร

อีเหนียงสี่จึงว่า "อาเหมย อีเหนียงสามของเจ้าก็อาภัพเช่นกัน ตอนที่ท่านพ่อเจ้าซื้อข้าเข้ามา นางกำลังตั้งครรภ์ พอรู้ข่าวก็เล่นมาอาละวาดที่เรือนข้า ต่อมาหลังจากกลับไปก็เจ็บท้องแท้งลูก ข้ายังตกเลือดอย่างหนัก ผ่านมาสิบกว่าปีแล้วก็ยังไม่มีลูกอีกแม้แต่คนเดียว นางมีเรื่องทุกข์ใจของนาง"

ได้ฟังดังนี้ก็นึกถึงท่าที่แปลกพิกลของอีเหนียงสามขึ้นมา เยี่ยเหมยให้รู้สึกปวดหัว แต่เธอคงไม่อาจเล่นไปบอกอีเหนียงสามได้ว่าเธอความจำเสื่อม จำอะไรไม่ได้ทั้งนั้นกระมัง

อีเหนียงสี่ลูบผมเยี่ยเหมย วางหม้อผ้าห่อใหญ่ลงบนเตียงเตา "เมื่อวานอาห่วยนลอบออกจากบ้านแล้วตามมาที่นี่อย่างเงียบๆ และยังเก็บข้าวของของเจ้ามาด้วยคิดจะให้เจ้าหนีไปในคืนเดียวกัน แต่อีเหนียงคิดว่าท่านพ่อเจ้าคงไม่มีทางไม่คิดถึงความผูกพันทางสายเลือดเจ้าเก็บของ

ไว้ให้ดี บางทีท่านพอเจ้าอาจจะให้เจ้าอยู่คลอดที่นี่"

เยี่ยเหมยกลับไม่ได้มองโลกในแง่ดีเท่าที่อื่นี่หนึ่งสี่ คนสมัยโบราณให้ความสำคัญกับพรหมจารีของผู้หญิงมากเพียงไร ถึงเธอจะไม่กระจ่าง แต่ละครกับนิยายเหล่านั้นก็เขียนไว้ชัดเจนมิใช่หรือ แต่จะอย่างไรก็ยังไม่ได้เห็นพอบังเกิดเกล้าด้วยตนเอง ไม่น่าจะเป็นอย่างที่ว่าหนึ่งสี่พูดก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้อารมณ์ของเยี่ยเหมยจึงผ่อนคลายลงเล็กน้อย

หลังส่งอิเหนียงสี่ออกไปแล้ว เยี่ยเหมยก็ไม่ทำอะไรให้ทำ ได้แต่ยืนมือไปดึงห่อผ้าที่อิเหนียงสี่วางไว้บนเตียงเตามาเปิดดู สิ่งที่มีมองเห็นคือห่อของที่ห่อด้วยผ้าข้อมครามห่อหนึ่ง ครั้นเปิดออกดูด้วยความสงสัยใคร่ รู้ก็พบว่า เป็นหนังสือเย็บสันด้วยสองเล่ม เล่มหนึ่งชื่อว่า 'บันทึกอาณาจักรต้าฉี' อีกเล่มคือ 'ตำรารวมข้อสอบเก่า'

เยี่ยเหมยพลันกระจ่าง นี่คงเป็นเยี่ยหยวนรึร้อนเลยใส่ของผิดมาเป็นของเขากะมัง เธอเปิดอ่านเล่มหลังที่บางกว่าก่อน พบว่าเป็นหนังสือรวบรวมข้อสอบเก่าตามชื่อจริงๆ พวกภาษาโบราณกับอักษรตัวเต็มนั้นเธออ่านไปเดาไปยังพอจะจับใจความได้ แต่ 'สี่ตำราห้าคัมภีร์*' 'แผนการปกครอง' อะไรพวกนี้เธออ่านไม่เข้าใจ แค่มองออกได้ว่าอักษรลายเส้นพวกนั้นเขียนได้รื่นตารื่นใจประหนึ่งคนงามกำลังรำรำก็มีปานหน้าสุดท้ายของหนังสือมีตราประทับสีแดงประทับอยู่ ลายเส้นสีแดงดูโดดเด่น เหมือนจะเป็นคำว่า 'สุยเฟิง'

ส่วนบันทึกอาณาจักรต้าฉีนั้นดูคล้ายเป็นสิ่งพิมพ์อยู่บ้าง น่าจะ

* สี่ตำราห้าคัมภีร์ เป็นตำรามาตรฐาน และปรัชญาอันหนึ่งของลัทธิขงจื๊อ (ขงจื๊อ) นักปราชญ์ผู้เสนอแนวคิดในการปฏิบัติตนให้อยู่ในจารีตประเพณี และคุณธรรมอันดีงาม สี่ตำรา ได้แก่ หลุนอวี่ ต้าเสวีย จงยง และเมิ่งจื๊อ ใช้กำหนดเนื้อหาของการสอบเข้ารับราชการของจีนโบราณ ห้าคัมภีร์ ได้แก่ ซื่อจิง ชูจิง อี้จิง หลังจิง และซุนชิว

เป็นบันทึกที่คนรุ่นก่อนออกท่องไปทั่วทั้งอาณาจักรด้าฉีเหลือทิ้งไว้ เวลา
นี้เยี่ยเหมยรู้สึกชอบคุณอย่างมากที่หนังสือเล่มนี้มีลายมือเขียน
แบบเดียวกันกับในตำรารวมข้อสอบเก่า ด้านบนเขียนคำอธิบายไว้จำนวน
มาก ด้านหลังหนาเกินไปไม่มีเวลาอ่าน แต่ตัวอักษรบรรจงเล็กขนาดเท่า
หัวแมลงวันอันสะดุคตาแถวหนึ่งที่อยู่หน้าสุดนั้นเธออ่านออกทั้งหมด...

'สุยเฟิงบันทึกไว้ที่สำนักศึกษานี้ในตอนที่ห้าสิบเก้าแห่ง
อาณาจักรด้าฉี'

น่าจะอธิบายได้ว่าผู้คัดลอกตำรารวมข้อสอบเล่มนี้และเขียน
คำอธิบายในหนังสือเล่มนี้มีนามว่า 'สุยเฟิง' เพื่อให้คนอ่านเข้าใจหนังสือ
เล่มนี้ได้มากยิ่งขึ้น สุยเฟิงท่านนี้จึงตั้งใจใช้บทความที่เนื้อหาคล้ายกันมา
อธิบายประวัติศาสตร์ด้าฉี

หลังจากไล่สำรวจดูแล้ว เยี่ยเหมยก็อ่านต่อไป พบว่าคนชื่อสุยเฟิง
ผู้นี้ น่าสนใจอย่างมาก คนเขียนหนังสือเขียนได้สุดจะคลุ้มเครือ ทำเอา
คนอ่านมีนอยบ้าง เธอรู้ได้แค่ว่าราชวงศ์ด้าฉีเป็นราชวงศ์ที่ไม่มีอยู่จริง
ในประวัติศาสตร์ กลับเป็นคำอธิบายของสุยเฟิงที่เข้าใจง่าย แม้แต่เธอ
ที่มาจากยุคหลังอีกทั้งมีการศึกษาไม่สูงก็ยังอ่านได้สนุก ระหว่างบรรทัด
คล้ายจะมองออกได้ว่าสุยเฟิงคนนี้ผิวเผินดูคร่ำครึ แต่อันที่จริงเป็นคน
ความคิดเปิดกว้าง...

เยี่ยเหมยถือหนังสือนั่งเหม่อได้พักใหญ่ก็พลันกระตุ้นจิตใจ
ให้กระตือรือร้น ตอนนี้อยู่เวลาอ่านหนังสือ เธอลูบท้องที่ยังไม่ค่อย

นูนชัດก่อนกระซิบขึ้นเบาๆ "ในเมื่อมาที่นี่แล้วก็ปรับตัวอยู่กับมันไป
แล้วกัน ต่อจากนี้ไปข้าจะเป็นเยี่ยเหมยแห่งอาณาจักรดำฉี ไม่ใช่ตัว
คนเดียวเปล่าเปลี่ยวเดียวดายอีก แต่เป็นคนที่มีพ่อ มีแม่ และยังมีลูกน้อย
ที่สวรรค์ประทานให้ข้าอย่างเจ้าอีกคน"

พูดจบก็เริ่มรื้อตุ๊กตองชูดุหนาวและชูดุบูไบไม้ผลิที่สีมืดหม่น
และยังเนื้อหยาบกระด้างนั้น ดูท่าเยี่ยหย่วนตั้งใจจะให้นางหนีไปในคืน
เดียวกันนั้นจริงๆ ของถึงได้ใส่มาทั้งมากทั้งสะเปะสะปะ จวบจนเยี่ยเหมย
รื้อเจอของสีปอนๆ เจ็อกลิ้นไม่พึงประสงค์ก้อนหนึ่งจากในกองเสื้อผ้า
นางถึงได้หุบรอยยิ้มลงเล็กน้อย

หลังจากคลีของก้อนนั้นออกสะบัดก็มีกระเป๋ابيبเล็กที่งานปัก
คุณภาพเลวใบบางหนึ่งหล่นตู่บลลงมา ก่อนจะก้มหน้าลงมองกระเป๋ายี่เยี่ยเหมย
มองดูกางเกงสีเทาตัวที่ถืออยู่ในมือก่อน คิดว่าน่าจะเป็นกางเกงชั้นในของ
ยุคสมัยนี้ แล้วสิ่งที่เบื่อนอยุ่นกางเกงน่าจะเป็นคราบเลือด ต่างดวง
เหล่านั้ลลวนเป็นสีดำแล้ว ถ้ามิใช่อากาศยังไม่อุ่นขึ้น กลิ่นเหม็นนี้ก็ไม่รู้
ว่าจะอยู่ไปอีกนานเพียงไร เพื่อสุขภาพจุมก เยี่ยเหมยจึงรีบทิ้งกางเกง
เหม็นโชไปข้างๆ แล้วหันมาเปิดดูกระเป๋ابيبนั้นแทน

สิ่งที่สะท้อนเข้ามาในสายตาคือหยกสีเขียวมรกตขนาดเท่าฝ่ามือ
ชิ้นหนึ่ง รูปปลาสองตัวที่สลักอยู่ด้านบนรวมตัวเป็นวงกลมสมบูรณ์วงหนึ่ง
ยังไม่กล่าวถึงว่าเนื้อหยกโปร่งใสแวววาว แต่เรื่องคุณภาพของงานก็
ไม่แพ้พวกที่ทำด้วยเครื่องจักรในยุคสมัยใหม่อันเป็นชาติก่อนของนางเลย

ชาติก่อนเยี่ยเหมยเคยเป็นพี่เลี้ยงเด็กในบ้านที่มีธุรกิจค้าอัญมณี
นางสามารถใช้การทะลุมิติกลับไปปรับรงได้เลยว่าหยกเขียวนั้มีราคา

ไม่ใช่เล่นๆ อย่างน้อยก็มากขนาดที่คบดีที่ถองถึนอย่างสกุลเยี้ยไม่มีทาง
มีไว้ในครอบครองได้

คิดมาถึงตรงนี้ เยี้ยเหมยก็ปลั่งใจเต้น ถ้าเช่นนั้น...สายตานางกวาด
ผ่านทางเก้งชั้นในเปื้อนเลือดที่ถูกโยนทิ้งไว้ข้างๆ อดจะสลดหายใจเย็นเยียบ
ไม่ได้ ล้วงกล่าวกันว่าสตรีสมัยโบราณให้ความสำคัญกับพรหมจารี บางที
ทางเก้งชั้นในนี้อาจจะเป็นตัวที่นางใส่ขณะเสียตัว เช่นนั้นหยกประดับนี้...
จะใช่ของบุรุษผู้นั้นหรือไม่!

ความเป็นไปได้นี้ยิ่งคิดยิ่งเห็นว่ามาก เมื่อเชื่อมโยงกับ 'อาศัยบาร์มี
ลูก' อะไรนั่นที่ก่อนหน้านี้เฝ้าเฝ้าเฝ้าสามหลุดปากพูดออกมา หรือว่าฐานะ
ของบุรุษผู้นั้นจะสูงยิ่ง ครั้นคิดถึงฐานะสูงส่ง ในห้วงสมองของเยี้ยเหมย
ก็มีภาพชายแก่ร่างอ้วนจุฬาลักษณ์ขึ้นมาทันที แผ่นหลังปลั่งชุ่มไปด้วยเหงื่อ
นางออกแรงส่ายศีรษะ คิดจะสลัดภาพน่ากลัวในสมองออกไป ถ้าเป็น
เช่นนั้นจริงๆ นางก็ยอมเลี้ยงลูกไปคนเดียวชั่วชีวิต!

มิหนำซ้ำขณะตื่นนอนตอนเช้านางได้ส่องคันช่องทองแดง แม้ภาพ
จะไม่ชัด แต่ใบหน้าเรียวแหลมและดวงตารูปเมล็ดซึ่งอันสดใสแวววาว
ของคนในคันช่องแสดงชัดว่านางเป็นคนงามตัวน้อยที่มีรูปร่างหน้าตา
ไม่เลวเลย สตรีเช่นนี้มีโอกาสมากเหลือเกินที่จะถูกคนมีเงินถูกตาต้อง
ใจเข้า

ครั้นคิดถึงตรงนี้ เยี้ยเหมยก็ใจลอยไปแล้ว แต่เพียงไม่นานนาง
ก็ได้สติกลับมา รีบโกยของบนเตียงเตาเก็บเป็นพัลวัน พร้อมทั้งตัดสินใจ
แน่วแน่ว่าถึงอย่างไรนางก็ยังไม่พร้อมแต่งให้ใคร กระโดดข้ามชั้นตอนนี้อย่างไร
ได้ก็ตีเหมือนกัน คิดถึงว่าอีกหกเจ็ดเดือนจะมีทารกตัวนุ่มนวลคนหนึ่งเรียก

ตนเองว่า 'ท่านแม่' ในใจก็รู้สึกหวานล้ำ เสียตายก็เพียงความหวานล้ำนี้
อยู่ได้เป็นเวลาสั้นเกินไป เนื่องจากเย้ยเชิงท่านพ่อของนางมาถึงแล้ว!

3

เมื่อได้พบเยี่ยเซ็ง เยี่ยเหมยก็รู้สึกแปลกใจอย่างมาก เขาไปขอ
ภรรยาที่ดังมาปานหยกปานบุปผามาได้อย่างไรตั้งห้าคน

เยี่ยเซ็งที่อายุสี่สิบมีร่างอ้วนกลม ตาเล็ก จมูกใหญ่ ริมฝีปากหนา
สวมชุดผ้าไหมตัวยาวสีสด ไม่ว่ามองอย่างไรก็เหมือนพ่อค้าขายเนื้อ

พอไม่เห็นความหวาดกลัวและความอ่อนแอซึ่งลาดจากในดวงตา
ของเยี่ยเหมย แต่กลับสบเข้ากับนัยน์ตาที่เปิดเผยไว้กว้างลุ่มหนึ่งก็ทำให้
เยี่ยเซ็งงุนงงอยู่บ้าง จึงหันหน้าไปมองภรรยาที่นั่งอยู่ข้างกายรวมถึง
อี๋เหินยงสามและอี๋เหินยงสี่ที่ด้านหลังนาง พลังเยี่ยถาม "เรื่องนี้มี
คนรู้มากเพียงไร"

"ก่อนหน้านี้มีใครรู้แค่ข้ากับน้องหญิงไม่กี่คน แต่เมื่อคืนอาห้วน
กลับได้ยืมข่าวแล้วตามมา ตอนนี้มีใครรู้เท่าไรข้าก็ไม่ทราบชัดแล้วเจ้าคะ"
มีฐานะเป็นธูหยินของบ้าน หนึ่งบุตรหนึ่งธิดาล้วนแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา

แล้ว ตำแหน่งฐานะมีความมั่นคง จึงจัดการเรื่องราวต่างๆ ได้ค่อนข้าง ยุติธรรมเสมอมา แต่เรื่องของเยี่ยเหมยไม่เคยมีตัวอย่างมาก่อน นางจึงไม่รู้ไปชั่วขณะว่าควรจัดการอย่างไร ถึงได้มีเหตุการณ์ถ่วงน้ำเช่นเมื่อคืนเกิดขึ้น ภายหลังมาย้อนคิดดู ในใจนางอันที่จริงก็นึกเสียใจอยู่ไม่น้อย

อย่างที่ได้คิดไว้ เยี่ยเซ่งเฟิงจะฟังนางพูดจบก็ตวาดออกมาทันที "ไม่เข้าท่า! เดิมที่จัดการเจียบๆ ก็จบแล้ว แต่ดันทำให้คนอื่นรู้เรื่อง พวกเราปิดปากคนในที่นี้ได้หมดหรือ ข้าก็ว่าแล้วว่าเหตุใดวันนี้มาถึงก็เห็นคนพวกนั้นมองด้วยแววตาชอบกลเพียงนั้น ไม่แน่ว่าจะนิทนากันลับหลังว่า ข้าปกครองบ้านไม่เข้มงวด ข้ายังใจดำอำมหิต เรื่องถ่วงน้ำเป็นการเอาชีวิตคนเจียวนะ แล้วยังเป็นการจัดการลูกสาวของตนเองอีก ถ้าถูกคนเอาไปแจ้งทางการก็มีโทษฐานทำร้ายชีวิตคน ล้วนแต่โง่กันทั้งนั้น! เป็นใครที่ออกความคิดโง่ๆ นี่มา"

ฮูหยินไม่ได้ตอบ แต่เลื่อนสายตาไปที่อี่เหนียงสาม

อี่เหนียงสามส่งสายตาวานให้เยี่ยเซ่งเฟิงก่อนอธิบายเจือสะอื่นทันที "ผู้น้อยอนุกรรยาก็แค่คิดถึงชื่อเสียงของนายท่านกับอนาคตของเหล่า นายน้อยและคุณหนูในคฤหาสน์เท่านั้นเองเจ้าคะ"

หากไม่นับกรรยาเอกของเยี่ยเซ่งเฟิงที่แต่งเข้ามาด้วยฐานะเท่าเทียมกัน ในบรรดาอนุทั้งสี่คนมีเพียงอี่เหนียงสามที่มาจากตระกูลที่ดีหน่อย ที่เหลือล้วนเป็นเขาใช้เงินซื้อตัวมา ทว่าสตรีผู้นี้กลับแท้งลูกเพราะเขาเป็นต้นเหตุ เมื่อรวมกับว่านางหน้าตางดงาม ปกติจึงได้รับความรักใคร่ปรอดปรานจากเยี่ยเซ่งที่สุด ด้วยเหตุนี้พอนางส่งสายตาวานอีกทั้งทำท่าทาง ออดอ้อน เยี่ยเซ่งก็ทนทำบึ้งตึงไม่ไหว "ข้าไม่ได้บอกเสียหน่อยว่าจะเอาโทษใคร

ถึงอย่างไร...นางลูกคนนี้ก็ยังไม่ตาย"

จากความรวนเรของเขาสามารถมองออกได้ว่าเยี่ยงไรไม่ได้มีความทรงจำกับเยี่ยงผู้เป็นบุตรสาวเสียเท่าไร แต่ไม่ว่าจะมีความทรงจำลึกซึ้งหรือไม่ เยี่ยงก็ยังคงเป็นบุตรสาวของเขา เรื่องมาถึงบัดนี้ก็ย่อมต้องคิดหาวิธีแก้ปัญหา

เยี่ยงมองเยี่ยงปราดหนึ่งแล้วพลันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ "ครั้งปีก่อนตอนนางลูกคนนี้ถึงวัยปักปัน* ทางตระกูลอีเหนียงสามใช้ช่วยเป็นสื่อจัดการหมั้นหมายให้นางหรือไม่ อีเหนียงสาม แจ้งให้ท่านแม่เจ้าเดินทางมาลั๊กหน้อยและหาวันให้นางแต่งออกไป"

"นายท่านเจ้าคะ ท่านทำเช่นนี้ต้องการจะให้ตระกูลข้าอยู่ที่หมู่บ้านอุ้งยาต่อไปไม่ได้ใช่หรือไม่" ขณะพูดถึงหมู่บ้านอุ้งยา อีเหนียงสามก็เหลือบมองเยี่ยงแวบหนึ่งอย่างรวดเร็ว เมื่อพบว่าสีหน้านางไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็ยกยิ้มมุมปากน้อยๆ มั่นใจว่านางเด็กอ่อนแอนี้ไม่กล้าพูดอะไรเช่นกัน

ครั้นได้ยินเช่นนี้ เยี่ยงก็เสียบไป คิดดูก็เห็นจริง ทางฝ่ายชายจะต้องรู้เรื่องนี้แล้วแน่นอน หลังเกิดเรื่องคนทางบ้านอีเหนียงสามยากจะวางตัวถูกจริงๆ

ดวงตาเล็กๆ ของเยี่ยงก็กลอกไปมา "เช่นนั้นจะทำอย่างไร ถอนหมั้นไหนดเลยจะมีต้องคืนสินสอดของหมั้นให้อีกฝ่ายไป" เขาอุบคางที่เต็มไปด้วยไขมัน สุดท้ายก็หักใจ "ช่างเถอะ ถือว่าข้าไม่มีลูกสาวคนนี้อีกแล้วกัน"

* ชาวจีนในสมัยโบราณถือว่าอายุ 15 ปี เป็นช่วงเวลาของเด็กหญิงก้าวเข้าสู่วัยสาว เป็นวัยที่เริ่มปักปันท่าผม และสามารถออกเรือนได้แล้ว เรียกว่า 'วัยปักปัน'

ชีวิตคนเราก็พลิกผันอย่างหนักเช่นนี้! เยียเหมยนึกในใจว่า หรือตนเองจะเป็น 'ดาวกำฟ้า' ในตำนาน

ชาติก่อนโดดเดี่ยวเดียวดายจนตายก็ช่างเถอะ แต่ชาตินี้ได้เห็นแล้วว่า มีมารดาที่แม้จะอ่อนแอแต่กลับรักใคร่เอ็นดูตนเอง และน้องชายที่ซื่อสัตย์ปากหนักอย่างที่สุดแต่ก็เป็นห่วงเป็นใยตนเองเพิ่มมา ทว่ายังไม่ทันได้เสพสุขกับการมีครอบครัวก็ถูกบิดาบังเกิดเกล้าไล่ออกจากบ้านแล้ว

ถูกต้อง หลังคิดคำนวณอย่างคนเป็นพ่อค้าแล้ว เยียเชิงก็ตัดสินใจไล่เยียเหมยออกจากบ้าน พร้อมทั้งให้อีเหนียงสามแฉ่งคุ้มกันของเยียเหมยให้มาถอนหมั้นโดยเร็วที่สุด

อีเหนียงสี่เป็นสตรีอ่อนแอซื่อซลาดจึงเป็นลมไปทันที สุดท้ายยังคงเป็นสตรีหยินที่ผ่อนปรน ให้ความเยียเหมยสามวันเพื่อเก็บข้าวของ

วันรุ่งขึ้นเยียเชิงกับสตรีหยินจากไปตั้งแต่เช้าตรู่ และเพื่อกันไม่ให้อีเหนียงสี่ทำการขัดขวางอีก จึงให้บ่าวหญิงรูปร่างกำยำล่าสันสองคนคุมตัวนางกลับตำบलयางหลัวไปด้วยกัน อีเหนียงสามกลับอาคาร้อยู่ 'คุณ' เยียเหมย พร้อมทั้งจัดการเรื่องทางด้านสกุลพานอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทำเอาเยียเชิงเอ๋ยปากชมนางไปหลายประโยค

เปลี่ยนวิญญานใหม่แล้ว เยียเหมยย่อมจะไม่ได้ร้องไห้ร้องไห้จะเป็นจะตายเหมือนที่ผู้อื่นคิดไว้ และยังไม่ได้ขอใครช่วยแต่หัวห่อผ้าที่เมื่อวานอีเหนียงสี่นำมาให้เดินออกจากเรือน

ยามนี้เป็นเวลาปลายเดือนหนึ่ง ออกห่างเตียงเตาอันอบอุ่นมาอยู่ข้างนอก เยียเหมยก็เริ่มทนไม่ไหว สันหยิกหงักไปทั้งตัว

คิดไม่ถึงว่านางยังไม้ทันก้าวออกประตูเรือนก็มีเสียงร้องตะโกนลอยมาจากด้านนอก "ไม่มีใครอยู่หรือ"

คฤหาสน์ริมบึงน้ำดำเนินีขนาดใหญ่ หรือก็หมายความว่าผู้คุมงานจากสกุลเยี่ยจะมาพักเป็นเวลาไม่กี่วันก่อนหน้าและหลังการเก็บเกี่ยว ในฤดูใบไม้ร่วง บ่าวหญิงที่คอยช่วยงานล้วนเป็นภรรยาของชาวไร่ชาวนา ผู้เช่าที่ เข้านี้ฮุนยินพาบ่าวหญิงที่ตามมาจากสกุลเยี่ยกลับไป ในคฤหาสน์เวลานี้จึงเหลือเพียงเยี่ยเหมยกับอีเหนียงสามและบ่าวหญิงอายุราวสามสิบหนึ่งคน พร้อมทั้งบ่าวหญิงที่มาทำความสะอาดอีกไม่กี่คนเท่านั้น

เพียงไม่นานในเรือนก็มีสตรีวัยกลางคนที่มืท่าทางโอหังดูร้ายเพิ่มมาหนึ่งคน รวมถึงชายหนุ่มที่กวาดตามองไปทั่วอีกผู้หนึ่ง ขณะมองเห็นเยี่ยเหมย ดวงตาของบุรุษผู้นั้นก็สว่างวาบขึ้นมาเล็กน้อย ผิวปากเสียงดังกังวานให้นาง ทั้งยังแสบะยั้มลามกเต็มหน้า

แม่ลูกคู่นั้นเข้าประตูมาก็ถูกเยี่ยเหมยที่หิ้วห่อผ้าใบใหญ่ไว้ทำให้ตกใจเช่นกัน แต่จากนั้นสายตาของสตรีวัยกลางคนก็เปลี่ยนไปทันที "นางหญิงใจง่ายหน้าไม้อายนี้ ทำเรื่องน่าอัปอายเช่นนั้นออกมา ไม่เอาตัวเข้ากรงหมูถ่วงน้ำ แต่ยังมีหน้ามาอยู่ในบ้านต่ออีก ถ้าสกุลพานของพวกข้าไม่ได้ยินเรื่องนี้ พวกเจ้าก็คิดจะสวมเขาพานหลินของพวกข้าใช้หรือไม่ ฤย!"

สกุลพานอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านอุ้งยาห่างจากตำบลหยางหลิวไปราวเจ็ดแปดลี้ พานหลินก็คือคู่มั้นที่ก่อนหน้านี้ทางบ้านอีเหนียงสามจัดการหมั้นหมายให้เยี่ยเหมย

สามวันก่อนพอเรื่องที่เยี่ยเหมยต้องก่อนแต่งแดงออกมา อีเหนียงสามก็ให้คนนำข่าวไปบอกทางบ้านให้ขอถอนหมั้นทันที หากแต่พานซานเหนียง

เดิมก็มีใช้คนที่รับมือน้อยด้วยได้ง่าย ไหนเลยจะยอมให้บุตรชายสุดที่รักของตนถูกคนรังแกกันเพียงนี้ ดังนั้นถึงจะรับสินสอดที่อู่เหียงสามส่งคืนมาแล้ว แต่พอคิดไปคิดมาก็ยังคงพานุตรชายมาหาถึงที่

"หลบไป!" เยี่ยเหมยล่ำพั้งแค่เห็นสองแม่ลูกนี้ ในใจก็มีเพลิงโทสะแล้ว อู่เหียงสี่ยอมให้อู่เหียงสามหาบ้านสามีพรรคนี้ให้เยี่ยเหมยได้อย่างไรกัน ใช้หัวเขาคิดยังรู้ว่าอู่เหียงสามไม่มีทางมีเจตนาดีแน่

พานซานเหียงเคยเห็นเยี่ยเหมยถึงได้ตอบตกลงเรื่องการหมั้นหมาย นางถูกใจที่เยี่ยเหมยหน้าตางดงาม รูปร่างไม่เลว นิสัยก็ปวกเปียกรังแกง่าย แต่เยี่ยเหมยในตอนนี้นักกลับเย็นเชิดหน้าหลังตรงอยู่ เบื่องหน้านาง ดวงตารูปเมดลิตซึ่งที่เบิกโตและคิ้วเรียวที่ชี้ขึ้นยิ่งเสริมให้น่าเกรงขาม ทำให้พานซานเหียงอึ้งงันอยู่กับที่ไปในพริบตา

"นางหญิงแพศยานี้! มารดาเหยียบเข้าบ้านพวกเจ้ายังกลัวทำอะไรจะสกปรกเลย เจ้ากลับยังมีหน้ามาตะคอกข้าอีก!" หลังนั่งลงไปชั่วคราว พานซานเหียงได้สติกลับมาก็กระโดดเหิงๆ เป็นแมวถูกเหยียบหาง ชี้น้ำคำเยี่ยเหมยออกมาอีก

"เจ้าจะหลบหรือไม่หลบ!" เยี่ยเหมยมองซ้ายมองขวาเล็กน้อย เห็นไม้กวาดไผ่อันใหญ่สำหรับกวาดลานเรือนวางอยู่ด้านข้างก็ยื่นมือไปคว้ามากวาดเข้าหน้าพานซานเหียงทันที "สุนัขตีไม่ขวางทางเดิน ถ้าบ้านนี้ทำเท่าเจ้าสกปรกก็อย่าเหยียบเข้ามาสิ"

ครั้นไม้กวาดไผ่ถูกชูขึ้น ผุ่นที่ติดอยู่ก็ลอยเข้าหาพานซานเหียง อีกทั้งด้วยกลัวจะถูกกิ่งไผ่เล็กเป็นฝอยทิ่มตา พานซานเหียงจึงได้แต่หลบไปด้านข้าง

ทว่าเยี่ยเหมยยังไม่ทันได้ก้าวออกประตู พานหลินที่ชมดูเรื่องสนุก อยู่ข้างๆ กลับยื่นมือมาจับตามไม้กวาดไว้ด้วยท่าทางสบายๆ ก่อนจะพลัน ก้าวขึ้นหน้ามาแทบแนบติดตัวเยี่ยเหมย สูดหายใจลึกทีหนึ่ง "หอมจริง"

แม้แต่เยี่ยเหมยที่มาจากยุคสมัยอันเปิดกว้างก็ยังถูกเขาทำเอา ขยะแขยง ขนลุกไปทั้งตัว รับทั้งไม้กวาดถอยหลบไปด้านข้างขณะพานหลิน คิดจะจับมือนาง ก่อนถลึงตาใส่เธออย่างดุตัน

"แม่นางน้อยอย่าหลบลิ ทำไม นอนกับคนอื่นได้ แต่ข้าที่เป็นคู่หมั้น อยากจะจับมือกลับทำถือตัวขึ้นมาเสียอย่างนั้น อย่าคิดว่าข้าไม่รู้แน่ๆ ก็แค่ เพราะเงินมิใช่หรือ นางหญิงแซ่ตู้ขายเจ้าให้คนอื่นเพราะเห็นแก่เงินได้ ตอนนี่เจ้าเป็นของมีตำหนิแล้วย่อมจะขายให้ข้าได้เช่นกัน มิสู้ตามข้ากลับไปเป็นอนูเป็นอย่างไร" ดวงตาพานหลินฉายแววเหินกาม จับจ้องมอง หน้าอกอวบอ้อมของเยี่ยเหมยไม่ว่างตา ท่าทางนั้นคล้ายอยากจะทำหน้า ชุกใจแทบขาด

เยี่ยเหมยใจเต้นตึก "เจ้าว่าอะไรนะ" อันที่จริงอยู่ใกล้เพียงนี้ อีกทั้งพานหลินก็งัดใจพูดให้นางฟังโดยเฉพาะ นางย่อมจะได้ยินชัด เพียงแต่นางคิดไม่ถึงว่าข้อสงสัยในใจข้อนั้นจะได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริงเร็วขนาดนี้

"พวกเจ้ามามุงดูอะไรอยู่ตรงนี้! ยังอยากทำมาหากินอยู่บนที่นาของ สกุลเยี่ยอยู่หรือไม่" เมื่อครู่สี่เหนียงสามยังชมดูเรื่องสนุกอยู่ด้านข้าง ทว่าบัดนี้ได้ยินคำพูดของพานหลินจึงกระโดดออกมาในที่ที่สุด หลังจากไล่เหล่า ภรรยาชาวนาผู้เช่าที่ไปแล้วก็หันไปพูดกับพานซานเหนียงด้วยสีหน้า เหยียดหยัน "พานซานเหนียง ท่านไม่อยู่เฝ้าที่ดินผืนน้อยของท่านอยู่

ที่บ้าน เล่นมาสกุลเยี้ยเพื่ออะไร โอ๊ะ น้องชายพานก็มาด้วย สกุลเยี้ยของพวกข้าคุยกับสกุลพานของพวกท่านรู้เรื่องกันแล้วว่านับแต่นี้ไปสองตระกูลไม่มีสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอีก แล้ววันนี้พวกท่านมาต้องการจะทำอะไร"

อีเหนียงสามกำลังโมโหสกุลพานอยู่ ตอนแรกนางได้ยินคนบอกว่าสกุลพานมีที่นามากทั้งยังยอมจ่ายค่าสินสอด ถึงได้เกิดความคิดจะจับคู่เยี้ยเหมยกับพานหลิน ใครเลยจะรู้ว่าทรัพย์สินเงินทองของสกุลพานล้วนถูกพานหลินเจ้าคนสำมะเลเทเมานี้ล้างผลาญไปเกือบหมด เงินหมั้นให้มาเพียงแปดสิบตำลึง เมื่อวานขึ้นขณะนางให้น้องสะใภ้ไปถอนหมั้น แม้แต่เงินสามสิบตำลึงในมือตนเองก็ยังคืนกลับไปด้วย ตอนนี้พวกเขายังจะมีหน้ามาก่อความวุ่นวายอีก!

ขณะพานหลินได้พบเยี้ยเหมยเมื่อครวก่อน นางมีท่าทางขลาดกลัว ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้า พอรวมกับชุดฤดูหนาวตัวหนาทำให้มองรูปร่างทรวดทรงไม่ออก เขาจึงไม่มีความรู้สึกดี ๆ อะไรให้เยี้ยเหมย แต่บัดนี้ต่างไปแล้ว เยี้ยเหมยเชิดหน้ายัดดอก นัยน์ตาเจิดจ้าแวววาว ชวนให้คนตะลึงในความงามอย่างมาก เขารู้ว่ามารดาตนมีนิสัยเช่นไรจึงรีบกระโดดออกมาขวาง "พี่ใหญ่อยู่ ท่านอย่าเพิ่งไล่พวกข้า ไม่นั่นเรื่องที่ข้าจะพูดอาจจะทำให้ท่านต้องเอ่ยปากชมก็เป็นได้"

"เรื่องอะไร" บ้านเดิมของอีเหนียงสามแซ่อู่ นางเป็นลูกคนโต พอได้ยินคำเรียกขานของพานหลินก็นึกได้ว่าตนเองไม่อาจล่วงเกินตระกูลใหญ่ในหมู่บ้านอู่จยา จึงทำหน้าตึงเอ๋อถาม

"ให้คุณหนูเยี้ยแต่งงานเป็นภรรยาเอกของข้าเอาตอนนี้ย่อมจะ

มีคุณสมบัติไม่เพียงพอ ทว่านางตามข้ากลับไปเป็นอนุคอยบุเดียวพับผ้าห่มได้" ลูกตาของพานหลินมองวนเวียนอยู่ที่บันเอวของเยี่ยเหมย ดูคล้ายกำลังค้นคว้าว่าเหตุใดเอวของนางถึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงจากการตั้งครรภ์ กลับยังคงอวบอบบางเพียงนั้น

"อ้อ?" คราวนี้อี๋เหนียงสามไม่ทำลืมาแล้ว เธอถามพานหลินอย่างสนใจทันที "เรื่องนี้ก็ใช่จะไม่ได้ เพียงแต่ไม่ว่าน้องพานจะให้สินสอดได้เท่าไร ถ้าน้อยไป ข้าก็ไม่กล้ากลับไปพบกับนายท่าน" พอพูดถึงเงิน ดวงตาทรงเสน่ห์ของอี๋เหนียงสามก็เปล่งรัศมีชวนตะลึงออกมา

"แปดสิบตำลึงย่อมจะไม่ได้ สิบตำลึงเป็นอย่างไร ท่านดูสภาพผอมโกรกของนางเกอะ พากลับไปยังไม่รู้ต้องเปลี่ยนอาหารขุนอีกเท่าไร มีหน้าข้าในท้องนางก็ยังมีเด็กอยู่อีกคน ค่ายาขับเด็กเทียบหนึ่งก็หลายตำลึงอยู่เหมือนกัน" พานหลินทำไม้ทำมือประกอบคำพูด ประหนึ่งว่ากรรให้เยี่ยเหมยตามกลับไปด้วยเป็นเรื่องขาดทุนอย่างมาก

"ยาเทียบหนึ่งอย่างมากก็หนึ่งตำลึงเองกระมัง เด็กคนนี้แค่นิดๆ ไม่กี่วันไม่เพียงจะอ้วนเตี้ยและมีลูกให้ได้ แต่ยังบุเดียวพับผ้าห่มทำงานบ้าน ปลูกผักปลูกข้าวให้ได้ด้วย จ้างชาวนาหนึ่งเดือนก็ยังต้องให้ค่าจ้างหนึ่งตำลึงเลย แปดสิบตำลึง ไม่อาจน้อยกว่านี้แม้แต่อี๋แปะเดียว!" อี๋เหนียงสามปรายตามองเยี่ยเหมย อารมณ์ตื่นเต้นพลุ่งพล่านอยู่บ้าง

เหตุใดนางถึงคิดไม่ถึงนะ นางเข้าใจนิสัยของนายท่านดีจนดีกว่านี้ไม่ได้แล้ว ในเมื่อเขาบอกจะไล่เยี่ยเหมยออกจากบ้านก็ไม่มีทางสนใจไยดีนางอีกเด็ดขาด

ส่วนอี๋เหนียงสี่นั้นเป็นพวกนิสัยไม่สู้คน มองข้ามไปได้โดยสิ้นเชิง

ตอนนี้อากาศของเยี่ยเหมยก็อยู่ในมือนางแล้ว ถ้านางไม่กำไว้ให้ตีกิ่ง
เต็มทน

เยี่ยเหมยฟังสองคนนี้ต่อรองราคากันเหมือนด้านข้างไม่มีคนอื่นอยู่
ก็โมโหจนระเบิดทันที นางตวาดลั่นว่า "หุบปากเดี๋ยวนี้! ตอนนี้อยู่
ไล่ออกจากสกุลเยี่ย ไม่ใช่คนสกุลเยี่ยอีกต่อไปแล้ว นางไม่มีอำนาจ
ตัดสินใจการอยู่การไปของข้า" ตวาดจบก็ออกแรงผลักพานหลินที่ขวาง
ทางอยู่ออกไป ก่อนก้มหน้าก้มตาพุ่งตัวออกนอกเรือน

พานหลินย่อมจะไม่ยอมให้คนงามเนื้ออ่อนอย่างเยี่ยเหมยหนีไป
จึงยื่นมือจะขวางไว้ แต่คิดไม่ถึงว่าจะพลันมีเงาร่างหนึ่งโผล่มาหน้าประตู

เยี่ยหยวนถือท่อนไม้ปรากฏตัวต่อหน้าคนทั้งหลาย เขาปล่อยให้
เยี่ยเหมยวิ่งออกไปแล้วจึงฟาดท่อนไม้ลงบนไหล่พานหลินอย่างหนัก
จากนั้นก็ไถยพานหลินส่งเสียงร้องออกมาพลางล้มลงไปด้านข้าง
ต่อจากนั้นเสียงร้องให้ของพานซานเหนียงก็ดังตามมาทันที

เยี่ยหยวนเองก็ถูกฉากเหตุการณ์นี้ทำเอาตกใจจนสะดุ้งเช่นกัน
หากแต่ยังคงรักษาสีหน้านิ่งสงบไว้ จ้องอี่เหนียงสามที่ตามออกมาเขม็ง
พลางแค้นเสียงเย็น "อี่เหนียงสาม คนทำอะไรสวรรค์ล้วนมองเห็น ท่าน
ระวิงกรรมจะตามสนอง!" พุดจบเขาก็หันไปหาเยี่ยเหมย ครั้นดูทิศทาง
แน่ชัดแล้วก็วิ่งตะบึงออกมา

ทั้งๆ ที่เยี่ยหยวนยังหนุ่มน้อยโตไม่เต็มวัย แต่แววตาเมื่อครู่นี้
ของเขาก็น่ากลัวเกินไปจริงๆ ทำเอาอี่เหนียงสามเบิกตากว้าง จับวงกบ
ประตูตัวลั่นสะท้านขึ้นมาอย่างห้ามตนเองไม่ได้ทันที

รู้หรือไม่ว่าเหตุใดอี่เหนียงสามถึงได้เจาะจงเล่นงานเยี่ยเหมย

นั่นล้วนเป็นเพราะคำพูดหนึ่งที่หญิงร่างทรงที่นางไปขอลูกเมื่อเดือนเก่า
ปีกลายได้พูดกับนาง

ร่างทรงที่ชื่อดังที่สุดในอำเภอผู้นั้นได้บอกนางว่า 'คนเป็นทำอะไร
คนตายล่วงรู้' หรือก็หมายความว่าทุกเรื่องที่คุณทำในโลกคนเป็น ผู้ที่อยู่ใน
ในโลกคนตายล้วนเห็นอยู่ในสายตา

ร่างทรงนับนิ้วบ้ายามคุยก็บอกเรื่องลับจำนวนมากของนางออกมา
ได้ แม้แต่เรื่องที่คุณนางแต่งเพราะอืหนึ่งสี่ ข้าลูกเป็นเด็กผู้ชายก็ยังบอกได้
ถูกต้อง

ร่างทรงบอกว่าสาเหตุที่นางไม่สามารถตั้งครรภ์ได้อีกครั้งล้วน
เป็นเพราะชะตาของคนี่ 'ชิง' มาเกิดนั้นแข็งแกร่งไป หากต้องการขจัด
คำสาปร้ายก็ต้อง 'เซ้า' พระโพธิสัตว์กวนอินปางประทานบุตร

ทว่าการ 'เซ้า' นี้มิใช่การเผากระดาษเงินกระดาษทองให้
พระโพธิสัตว์กวนอินปางประทานบุตร แต่ต้องใช้เงินหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้า
ตำลึงวางบูชาไว้หน้าพระโพธิสัตว์กวนอินปางประทานบุตรของร่างทรง
เป็นเวลาสิบวัน ถ้าอืหนึ่งยสามร่วมหอภายในเวลาสิบวันนี้จะต้องตั้งครรภ์
สำเร็จได้อย่างราบรื่น แน่แน่นอนว่าเงินเหล่านี้หาใช้ค่าตอบแทนของร่างทรง
ไม่ หลังครบสิบวันร่างทรงจะคืนพวกมันทั้งหมดให้อืหนึ่งยสามอย่าง
มิดกหล่น

เดิมที่อืหนึ่งยสามเป็นบุตรสาวคนโตในครอบครัวชาวนา ฐานะ
ทางบ้านไม่มีใครดันทัก มีหนหนึ่งไปเยี่ยมญาติแล้วเกิดไปเข้าตาของเยี่ยเซ่ง
เข้า จึงถูกเขารับมาเป็นอนุ

ในคฤหาสน์สกุลเยี่ยมีอาหารเสื้อผ้าให้ไม่ขาดสน หากแต่เงิน

รายเดือนนั้นได้จำกัด อีกทั้งเยี่ยเซ็งก็เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ข้าหลายปีมานี้นางยังต้องช่วยจุนเจือทางบ้าน เงินที่นำออกมาใช้ได้มีจำกัดอย่างมากจริงๆ แม้แต่เครื่องประดับผมไปจํานำตั้งมากแล้วยังหาเงินได้เพียงร้อยตำลึง ในเมื่อโอกาสวางอยู่ตรงหน้าแล้ว นางจะปล่อยหลุดมือไปได้อย่างไร อุตส่าห์หาเวลาไปปรึกษากับทางบ้านเดิมแล้ว แต่คนทางนั้นก็ไม่มีแผนการดีๆ เช่นกัน

คิดไม่ถึงว่าต่อม่ออีกไม่กี่วันมารดานางจะลอบมาหาถึงบ้านเป็นการลับ บอกว่าขอเพียงวันที่สิบสองเดือนสิบนางส่งสาวพรหมจารีรูปร่างดีคนหนึ่งไปยังหมู่บ้านอีกฝ่าย ก็จะได้ค่าตอบแทนถึงห้าสิบตำลึง แน่نونว่าค่าตอบแทนนี้เป็นของแม่นางผู้นั้น

อันที่จริงเงินมากถึงห้าสิบตำลึงคิดจะซื้อสาวพรหมจารีสักคนจากในหมู่บ้านอู่ยาเป็นเวลาหนึ่งคืนก็มีไซ่เรื่องยาก แต่ที่สำคัญคือหลังแบ่งเงินให้แม่นางผู้นั้นแล้วจะเหลือไม่เท่าไร ที่มารดาของอีเหิงสามบอกเรื่องนี้ต่อนางก็ด้วยคิดจะเก็บค่านายหน้าสักเล็กน้อย แต่ทว่าอีเหิงสามได้ฟังแล้วกลับไม่คิดจะเก็บเพียงค่านายหน้าเท่านั้น

อีเหิงสามคิดหน้าคิดหลังแล้ว สายตาก็อดจะเลื่อนไปหาเยี่ยเหมยที่ 'ชิง' ลูกของตนมาเกิดไม่ได้ ตราบใดที่เยี่ยเหมยยังอยู่ในสกุลเยี่ยก็อาจจะขวางทางตนอยู่ตราบนั้น เช่นนั้นหลังจากนางตั้งครมภ์ได้สำเร็จราบรื่นแล้ว ลูกจะจากไปอีกครั้งหรือไม่

ครั้นคิดได้เช่นนี้ อีเหิงสามก็น้ำมีดตามัว ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะกำจัดเยี่ยเหมย ด้วยเหตุนี้นางจึงใช้ข้ออ้างว่าจะให้เยี่ยเหมยพบหน้าคู่หม้าย หลอกอีเหิงสี่กับเยี่ยเหมยได้อย่างราบรื่น หลังพาเยี่ยเหมยไป

ถึงหมู่บ้านอุจยาาก็ให้คนสกุลพานมาดูตัวเย็บหมวกก่อน จากนั้นก็ให้คน
จ่ายเงินมาดู พอเห็นอีกฝ่ายพยักหน้า นางก็ยกขาที่ใส่บางอย่างเพิ่มลงไป
ไปให้เย็บหมวก ฉวยโอกาสขณะเย็บหมวกสลบไสลส่งนางไปให้สตรี
วัยกลางคนร่างสูงใหญ่บีบบั้นสองคน วันต่อมาฟ้าเพ็งสว่างอีกฝ่ายก็ส่ง
เย็บหมวกที่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อยและยังสลบไสลอยู่มาคืนถึงหน้าประตู
สกุลอุ

เย็บหมวกที่เย็บขริมทั้งยังอ่อนแอชี้ขาดถูกนางบงการมาจนขึ้น
หลังเกิดเรื่องไหนเลยจะกล้าพูดอะไร ห้าสิบตำลึงย่อมจะเข้ากระเป๋
ของนาง เมื่อรวมกับได้ทางบ้านเดิมช่วยหาเพิ่มก็ครบตามจำนวนที่ร่างทรง
เรียกร้องพอดี

หากแต่เรื่องที่เฝ้าเห็นงามคิดไม่ถึงคือต่อจากนั้นร่างทรงกลับถูก
คนรับตัวไปทำพิธีที่อื่น หลังปีใหม่ถึงจะได้กลับมา แต่พอผ่านปีใหม่แค่เช้า
ไปไม่กี่วัน นางยังไม่ทันไปหาร่างทรงก็มีเรื่องของเย็บหมวกขึ้นแล้ว

นางยังคิดไม่ถึงอีกว่าหลังจากเย็บหมวกที่ยอมให้นางขายยี้ได้
ง่ายตายเหมือนนุ้ยฝ่ายรอดตายจากการถูกถ่วงน้ำจะนิสัยเปลี่ยนเป็น
แข็งกร้าวขึ้น เย็บหยวนเองอยู่ดีๆ ก็พูดกับนางเช่นนั้น เหมือนว่ารู้ทุกอย่าง
อย่างไรอย่างนั้น!

จริงสิ ต่อมาภายหลังนางไปสืบข่าวที่หมู่บ้านอุจยาจนรู้ว่าเจ้าของ
คฤหาสน์ตรงนั้นเป็นตระกูลสูงศักดิ์มั่งคั่งในเมืองเชิงโจว จึงอดจะ
คิดไม่ได้ว่าถ้าตระกูลนั้นยอมรับก้อนเนื้อในท้องเย็บหมวก คงจะได้
ผลประโยชน์ไม่น้อยๆ

เพียงแต่นางเพ็งจะพูดกับมารดา ก็ถูกอีกฝ่ายด่าตอกหน้ากลับมา

"ตระกูลสูงศักดิ์มั่งคั่งในเมืองเชิงใจจะมีหรือจะหาสามภรรยาที่อนุ
ไม่ได้จนต้องอยากได้เลือดเนื้อที่ยังไม่รู้ว่าเป็นหญิงหรือชายในห้อง
ของลูกสาวชาวบ้านชนบท อีกอย่างคนออกเงินก็มีความคิดจะแต่งกับ
สตรีชาติตระกูลดีกว่า ถ้ารู้ว่าคุณนั้นทำให้มีมารหวั่นเพิ่มมา คนเขา
กระดิกนิ้วกับดขยี้พวกเจ้าทั้งบ้านได้แล้ว"

หลังถูกด่าเบี่ยงเช่นนี้ ไม่ต้องให้มารดาอย่าเตือน อีหนึ่งยงสามเอง
ก็อกสันขวัญแขวนกลัวเย็บเหมยจะนำเรื่องยุ่งยากอะไรมา ถึงได้พยายาม
คิดหาทางปิดบังเรื่องนี้

4

อันที่จริงเยี่ยหย่วนไม่ได้รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น เมื่อวานหลังเขาถูกสุนัข
ส่งกลับตำบลก็ไม่สบายใจอยู่ตลอด เช้านี้ได้ยินข่าวว่ามารดาของตนถูก
พาดหัวกลับก็ยิ่งทำให้เขาร้อนใจ จึงขวยโอกาสขณะเยี่ยเซ่งให้คนส่งเขา
กลับสำนักศึกษาแอบหนีมายังคุกหาสนั่นนอกเมือง และก็มาทนมแม่ลูก
สกุลพานสร้างเรื่องวุ่นวายพอดี

จะอย่างไรเขาก็ยังเป็นแค่เด็กอายุไม่เต็มสิบสาม หลังจากพาด
พานหลินด้วยอารมณ์วู่วามแล้วลากตัวเยี่ยเหมยหนีมาได้ระยะหนึ่ง
ความกลัวในใจของเยี่ยหย่วนก็ระเบิดออกมาในที่สุด เขาลงไปคุกเข่าอยู่
กับพื้น สั่นเทาไปทั้งตัว

"อาหย่วน เป็นอะไรไป" เยี่ยเหมยถูกเขาลากตัววิ่งหนีมาก็เหนื่อย
แทบกระอัก ครั้นเห็นเยี่ยหย่วนมีท่าทางแปลกไปก็ฝันประคองตัวเอ่ยถามเขา

"ข้าฆ่าคนไป ทำอย่างไรดี" เยี่ยหย่วนรับรู้แล้วว่าพานหลินส่งเสียง

ร้องออกมาได้ที่เดียวก็ล้มลง

ทว่าเยี่ยเหมยมองเห็นชัดเจน ท่อนไม้ของเยี่ยหย่วนเคาะลงบนไหล่ของพานหลิน เด็กอายุสิบกว่าจะมีแรงสักเท่าไรเชียว คิดว่าไม่น่าจะเป็นอะไรมาก นางจึงสะกดกลั้นอารมณ์แล้วปลุกปลอบเยี่ยหย่วนอยู่พักหนึ่งกว่าจะทำให้เขาลุกขึ้นเดินทางต่อได้

เยี่ยหย่วนไม่เคยมาศุภาสันนอกตำบลหยางหลิวมาก่อน เยี่ยเหมยยังไม่รู้จักถนนหนทางสภาพแวดล้อมใดๆ สองพี่น้องเดินละแวกไปตามถนนที่ค่อนข้างกว้างเหมือนแมลงวันไร้หัวได้พักหนึ่งก็พลันได้ยินเสียงอีกทีที่ดังมาจากทางด้านหน้า ดูเหมือนมีคนร้องตะโกนว่าใครตกน้ำ บนถนนที่ครู่ก่อนยังเงียบเหงามีชายหญิงเด็กคนชราจำนวนมากรีบร้อนรุดมาทันที

เยี่ยเหมยมองเยี่ยหย่วนแวบหนึ่งก่อนจะเดินตามกลุ่มคนไป ครั้นเข้าไปใกล้ เยี่ยเหมยก็มองเห็นถนนเส้นที่ออกจะคั่นตาอยู่เล็กน้อย สายหนึ่ง สดปลายทางก็คือบึงน้ำดำที่นางพินขึ้นมาจากเมื่อวันก่อน เวลานี้ริมน้ำมีคนมุงล้อมอยู่กลุ่มใหญ่ เมื่อมองลอดช่องว่างระหว่างคนไปก็เห็นสตรีชุดเท่านางหนึ่งกำลังอุ้มเงาร่างเล็กๆ ร่างหนึ่งร้องไห้ปานจะขาดใจ

กลางกลุ่มคน ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่กำยำอายุราวห้าสิบคนหนึ่งเก็บนิ้วที่อังจมูกเด็กกลับมาก่อนพูดกับคู่สามีภรรยาที่เฝ้าอยู่ข้างเด็กด้วยน้ำเสียงเศร้าเสียดยออยู่บ้าง "ภรรยาต้าเหอ...คนหมดลมแล้ว นางแม่จะเป็นเด็ก แต่ก็เปลี่ยนเสื้อผ้าหุ้มมให้นางด้ย ให้เด็กน้อยจากไปอย่างงดงามเกิด"

"ไม่! ชื่อฮวาของข้า..." ภรรยาต้าเหอซาอ่อนยวบทันที หลังผ่านไปครู่ใหญ่ นางก็หันไปกระโจนตะปบข่วนลงบนตัวเกาต้าเหอผู้เป็นสามีปาน

ว่าเสียสติ "เกาต้าเหอ แล้วข้าจะมีชีวิตอยู่อย่างไร! ท่านกตัญญูต่อมารดา ท่านไปเถอะ ข้ากับพวกลูกๆ ไม่ขอปรนนิบัติด้วยแล้ว! อยกากินปลาบึง น้ำหนาวอะไร ไฉนนางไม่ใช้หลานชายคนโตของนางไปจับมาแล้ว มาใช้ ชื่อฮวาของข้าทำไมกัน!"

เกาต้าเหอยืนอึ้งอยู่ด้านข้าง ไม่แม้แต่จะหลบ ปล่อยให้ภรรยา ชวนหน้าจนเลือดซิบ ความเจ็บปวดที่สูญเสียบุตรสาวในไส้ไปแม้แต่ ชายอกสามศอกก็ยังทนไม่ไหวต้องหลั่งน้ำตาออกมา "พวกเรา...พา ชื่อฮวากลับบ้านกันก่อนเถอะ อย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องอื่นเลย"

"เจ้าเป็นใคร ต้องการจะทำอะไร" ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่กำยำ คือหัวหน้าหมู่บ้านเกาเยา ผู้คนเรียกขานว่าท่านสามเกา ขณะที่เกาต้าเหอ สามีกภรรยากำลังทะเลาะกันอะอะเสียงดัง เขาก็พลันเห็นหญิงแปลกหน้า ร่างเล็กนางหนึ่งคุกเข่าลงข้างชื่อฮวา ข้ายังยื่นมือเข้าไปในอกเสื้อของเด็กน้อย นี่เป็นการกระทำล่วงเกินไม่ให้ความเคารพต่อศพอย่างสูง ถึงแม้ผู้ตายจะเป็นแค่เด็กคนหนึ่งก็ไม่ได้เช่นกัน!

มือของเยี่ยเหมยเย็นยิ่ง นางจึงสัมผัสถึงความอุ่นร้อนที่เหลืออยู่ ตรงอกของเด็กหญิงได้อย่างชัดเจน เพียงแต่นางเพิ่งจะรู้สึกได้ก็ถูก เสียงร้องของท่านสามเกาดังชัดขึ้น จึงอดไม่ได้ที่จะมุ่นคิ้วแน่น ทำมือเป็น ท่าทางว่าให้เงียบ พร้อมทั้งก้มตัวลงไปแนบหูกับอกของเด็กหญิง มั่นใจ ว่าเมื่อครู่ตนเองสัมผัสได้ถึงการเต้นของหัวใจตรงหน้าอกของเด็กหญิง จริงๆ

ท่านสามเกาสามารถเป็นหัวหน้าหมู่บ้านได้ย่อมจะมีประสบการณ์ ความรู้ต่างไปจากชาวบ้านในหมู่บ้านอยู่พอควร หลังหายใจรดกตตะลึง

เห็นว่ากิริยาท่าทางของเยี่ยเหมยไม่ปกติก็ไม่เคลื่อนไหวยับยั้งอีก กลับยืนจับตามองทุกอากัปกิริยาของเยี่ยเหมยอยู่ด้านข้างแทน

น่าเสียดายที่ไม่ใช่ทุกคนจะมีประสบการณ์ความรู้เหมือนท่านสามเกา เกาต้าเหอยังกำลังกระซิบกล่อมให้ภรรยาพาลูกกลับไปจัดการฝังให้ดี ด้านข้างก็มีสตรีร่างอ้วนเตี้ยนางหนึ่งกระโดดออกมา "พากลับไปอะไร หาเสื้อถว่นี้อแล้วฝังในปากก็มิใช่ใช้ได้แล้วหรือ"

แถบตำบลหยางหลิวมีตำนานเล่าว่าผู้ที่ตายนอกบ้านวิญญาณจะหาประตูบ้านไม่เจอ ถ้านำศพกลับบ้าน ถึงวิญญาณนางจะหาประตูบ้านเจอ แต่ก็เข้าไม่ได้ พอเข้าไม่ได้แล้วจะเป็นอย่างไร ย่อมจะวนเวียนอยู่ในลานบ้านไม่ยอมไปไหน ยิ่งถ้าตายอย่างไม่เป็นธรรมยังจะหาตัวคนที่ทำร้ายนางมาแก้แค้นด้วย

สตรีที่ตอนนี้อยู่กระโดดออกมาโวยวายไม่ให้เกาต้าเหอสามีภรรยาพาเด็กกลับไปก็คือน้องสะใ้ของเกาต้าเหอ ที่วันนี้ชื่อฮวตกน้ำมีสาเหตุเริ่มมาจากนางและบุตรชายของนาง

"หยุดอะอะโวยวาย เด็กยังไม่ตาย!" เยี่ยเหมยถูกเสียงร้องไห้เสียงด่าทอ เสียงโวยวายรอบข้างทำเอาหนวกหูแทบทนไม่ไหว เมื่อครุ่นนางแน่ใจแล้วว่าหัวใจชื่อฮวายังเต้นเป็นจังหวะซ้ำๆ ถ้าช่วยให้กลับมาหายใจเองได้ เด็กคนนี้ก็ยังไม่ตายแน่นอน แต่คนพวกนี้ดันไม่ยอมให้นางได้อยู่สงบๆ

"หยุดอะอะกันได้แล้ว!" ท่านสามเกาเองก็ตวาดดุขึ้นมา

เขามีความน่าเกรงขามกว่าเยี่ยเหมยที่อ่อนแอพวกเปี้ยกมากนัก พอเขาตะโกน เหล่าชาวบ้านก็ไม่กล้าอะอะโวยวายอีก

ทุกเวลามีคำต่อชีวิต เยี่ยเหมยไม่มีเวลาสนใจสีหน้าของผู้อื่น

นางกตหน้าผาก ยกคางเกาชื่อฮวาขึ้นให้หายใจได้สะดวก พร้อมทั้งจับอีกฝ่ายอ้าปากตรวจดูว่ามีสิ่งแปลกปลอมอุดอยู่หรือไม่ จากนั้นก็กดนิ้วหัวใจให้ทันที

"แม่นาง เจ้าเป็นผู้ใด เหตุใดจึงบอกว่าเด็กยังไม่ตาย..." ท่านสามเกาเดิมอยากจะถามอีกหลายประโยค แต่ใครเลยจะรู้ว่ายังถามไม่ทันขาดคำ ก็เห็นเยี่ยเหมยวางตัวเกาชื่อฮวาราบลงกับพื้น จากนั้นก็นุ่มตัวลงไป 'จูบ' ริมฝีปากสีม่วงของอีกฝ่าย

เยี่ยเหมยใช้มือข้างหนึ่งบีบจมูกของเกาชื่อฮวาไว้พรางเป่าลมเข้าปากอีกฝ่าย เป่าเสร็จก็ปล่อยมือที่บีบจมูกออกก่อนจะกดนิ้วตรงหน้าอกเพื่อช่วยหายใจ ทำเช่นนี้ซ้ำไปซ้ำมาก็เพียงเพื่อให้เกาชื่อฮวาสามารถเริ่มหายใจตามจังหวะของนางได้

"นางบ้าไปแล้วหรือ ถึงกับจูบคนตาย" บรรดาคนมุงดูต่างส่งเสียงอุทานตกใจต่อการกระทำของเยี่ยเหมย

"ท่านทำอะไร นางตายไปแล้ว ท่านอย่าทรมานนางอีกเลย" ก่อนหน้านั้นเยี่ยหยวนถูกทำเอาตกใจจนสะดุ้ง หากแต่เวลานี้ได้สติกลับมาแล้ว แม้ปากจะด่าเยี่ยเหมย แต่ตัวกลับเบียดมุดมาอยู่ระหว่างท่านสามเกากับเยี่ยเหมยด้วยกลัวว่าผู้อื่นจะลงมือทุบตีนางเพราะการกระทำอันแปลกประหลาดนี้

"ยังไม่ตาย ชื่อฮวาของข้ายังไม่ตาย!" คนเป็นมารดาล้วนแต่อยากได้ยีนขาวดีเช่นนี้ทั้งนั้น นางเองก็ไม่สนใจจะตะปบข่วนเกาตัวเหอแล้วกระโจนปราดมาอยู่ข้างบุตรสาวกับเยี่ยเหมยทันที

เยี่ยเหมยทั้งต้องช่วยผายปอดทั้งต้องนวดหัวใจให้เกาชื่อฮวาจึง

หัวหมุนอยู่บ้าง บัดนี้ภรรยาตำเหอมาได้จิ้งหะพอดี เยี้ยเหมยจึงดึงมือ นางมาวางลงตรงจุดที่กระดูกหน้าอกและกระดูกซี่โครงเชื่อมต่อกันก่อน สั่งว่า "อีกเดี๋ยวพอข้าผละจากปากนาง ท่านก็ตกลงไปสับห้าครั้ง ระวังอย่า ออกแรงมากเกินไป"

ภรรยาตำเหอพยักหน้ารับอย่างเชื่องช้า กดนิ้วหน้าอกเกาชื่อฮวา สิบห้าครั้งโดยประสานกับการเคลื่อนไหวของเยี้ยเหมย อย่างว่าแต่เยี้ยเหมย เลย แม้แต่ตัวนางเองก็ยังรู้สึกได้ถึงการเต้นของหัวใจบุตรสาว

มิใช่ว่าเกาชื่อฮวากลับมาใจเต้นและหายใจเป็นปกติแล้ว แต่ เพราะหน้าอกนางมีเพียงหนึ่งหุ้มกระดูก แค่ว่ากระดูกก็สามารถสัมผัสถึงการ เต้นของหัวใจน้อยๆ ได้ชัดเจน

ตอนนี้เยี้ยเหมยไม่มีแรงจะมาสนทนาว่าเกาชื่อฮวาดีขึ้นหรือไม่แล้ว ร่างกายนางเดิมทีก็อ่อนแอ พอเคี้ยวกรักร่างกายมากเพียงนี้ ทั้งตัวคนก็ เหมือนถูกดูดวิญญาณออกไป สีหน้าซีดจนน่าตกใจ ทำได้เพียงเป่าลม ผละออก เป่าลม ผละออกตามสัญชาตญาณ...

"แค่ๆๆๆ"

"ชื่อฮวา? ชื่อฮวา...ชื่อฮวาของข้ายังไม่ตาย ชื่อฮวาของข้ายังไม่ตาย!" ภรรยาตำเหอเห็นอาการโศกเล็กน้อยๆ ของเกาชื่อฮวา และได้ฝ่ามือก็ สัมผัสได้ว่าหัวใจค่อยๆ เต้นแรงขึ้น จึงดีใจจนน้ำตาไหลออกมาทันที!

เช่นนี้ก็ดีแล้ว...

หลังมองเห็นเกาชื่อฮวาฟื้นขึ้นมา เยี้ยเหมยก็คลายใจ พลันรู้สึก หน้ามืด ทั้งตัวคนล้มตึงลงด้านข้าง ก่อนจะสลบไปนางคล้ายได้ยินเสียง ร้องด้วยความเป็นห่วงจากคนจำนวนมาก

"พีนแล้วว"

เยี่ยเหมยขยับเปลือกตา ริมสโตไต้ยีนเสียงอุทานดีใจดังเป็นชุด
โหวกเหวกจนนางหลับต่อไปไม่ได้จึงลืมตาขึ้นมา

"พี่รอง..." เยี่ยหยวนที่เข้าตาเรือแดงเฟิงจะร้องเรียกได้คำเดียวก็ถูก
ภรรยาตำเหอลากตัวออกมา

"อาหยวน เจ้าเฝ้ามาทั้งคืนแล้ว รีบไปพักผ่อนก่อน ตรงนี้ให้ข้าดูแล
เอง อาเหมย เจ้าพีนแล้วหรือ รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือไม่ อยากกินอะไร
ข้าตุนน้ำแกงไก่มา เจ้าตี๋มบำรุงร่างกายสักหน่อยดีหรือไม่ จรงลิ ข้านึกได้
แล้ว ชื่อฮวา รีบมาโขกศีรษะขอบคุณพี่สาวเร็วเข้า ถ้ามิใช่นางถ่ายทอด
ปราณหยางให้เจ้า เจ้าคงไม่มีชีวิตอยู่แล้ว"

ภรรยาตำเหอไม่เพียงแต่พูดตรงพูดเร็ว การกระทำก็ทั้งตรงทั้งเร็ว
ยิ่งกว่า เฟิงจะพูดจบ เยี่ยเหมยก็ถูกกึ่งลากกึ่งประคองให้ลุกขึ้นนั่งเอน
บนเตียงเตาแล้ว ครั้นชันตามองไปก็เห็นด้านล่างเตียงมีเงาร่างเล็กๆ
ร่างหนึ่งคุกเข่าโขกศีรษะเสียงดังสามที

"รีบลุกขึ้น นี่มันเรื่องอะไรกัน" เยี่ยเหมยกุมขมับ สมองยังมีนงง
เลอะเลือนอยู่บ้าง ตอนนี้นั้นเกิดอะไรขึ้น

ภรรยาตำเหอยกขามน้ำแกงไก่มาให้เยี่ยเหมยอย่างรวดเร็ว บ้วนไป
พลางเล่าเรื่องราวหลังนางสลบไปพลาง

พอเยี่ยเหมยสลบไปก็ทำเอาเยี่ยหยวนตกใจแทบแย่ เขากอดนาง
ร้องไห้โฮไม่ยอมปล่อยมือ โชคดีที่หมอเพียงหนึ่งเดียวในหมู่บ้านเกาเจยา
รุดตามมาถึง หลังจับชีพจรให้เยี่ยเหมยกับเกาชื่อฮวาแล้วก็บอกให้คน
ทั้งหลายรู้ว่าทั้งสองคนไม่เป็นอะไรมา คนหนึ่งถูกตึงตัวกลับมาจาก

ประตูดี้แล้ว ส่วนอีกคนก็เพียงแค่เห็นดเหนียวจนหมดสติไปด้วยความอ่อนเพลีย

เยี่ยเหมยช่วยชีวิตเกาชื่อฮวาเอาไว้ ภรรยาต้าเหอมีนิสัยมีบุญคุณ ต้องตอบแทน นางกับเกาต้าเหอจึงรีบอุ้มคนทั้งสองกลับบ้านทันที

สองคนยังคุยกันไม่ทันจบก็พลันมีเสียงตะโกนด่าทอเสียดแหลมดังมาจากด้านนอก "เจ้าคนไร้ทายาทสืบสกุลคนไหนขโมยไก่ของข้าไป..." ถ้อยคำไม่น่าฟังชุดหนึ่งลอยเข้ามาในห้อง แว่วเจาะจงเป้าหมายในวจากนั้นไม่ต้องพูดชัดก็เข้าใจได้

มือที่ป้อนน้ำแกงไก่ให้เยี่ยเหมยของภรรยาต้าเหอชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะวางชามลงบนโต๊ะเตี้ยบนเตียงแล้วเดินออกไปทันที ไม่ถึงชั่วครู่ก็ได้ยินนางทะเลาะกับคนข้างนอก

เสียงของทั้งสองไม่เบา จึงทำเอาเกาชื่อฮวาที่ตามหลังไปหลบเข้าห้องมากับเด็กผู้หญิงอีกคนที่อายุน้อยกว่าที่ตกใจจนขดตัวอยู่ด้านล่างเตียงเตาไม่กล้าขยับเขยื้อน ทว่าเห็นสีหน้าของเด็กทั้งสองแล้วกลับดูท่าทางไม่ค่อยแปลกใจ

"ชื่อฮวา พาน้องสาวมากินน้ำแกงไก่มา คนที่ทะเลาะกับท่านแม่อยู่ข้างนอกเป็นใครหรือ" เยี่ยเหมยเสี่ยวชาญการเกลี้ยกล่อมหลอกล่อเด็กและคนชรา ข้าชาตินี้ยังมีรูปร่างหน้าตางดงาม พูดเพียงไม่กี่ประโยคก็ทำให้เด็กทั้งสองลดความระมัดระวังต่อนางลงได้แล้ว

เมื่อปะติดปะต่อเรื่องเก่าๆ ที่คนด้านนอกฟังฝอยขึ้นมาขณะมีปากเสียงกันเข้ากับข้อมูลต่างๆ หายๆ ที่เกาชื่อฮวาให้มา เยี่ยเหมยก็พอจะเข้าใจสถานการณ์ของครอบครัวเกาต้าเหอได้เลาๆ

ครอบครัวเกาต๋าเหอเป็นพี่น้องผู้ชายสองคน เกาต๋าเหอกับภรรยาแต่งงานมาสิบเจ็ดปี ให้กำเนิดบุตรสาวห้าคน แต่ไม่มีบุตรชายแม้แต่คนเดียว ส่วนเกาเสี่ยวเหอผู้เป็นน้องชายแต่งงานมาเก้าปี ภรรยาเสี่ยวเหอกลับเอาการเองงาน เด็กสองคนที่ให้กำเนิดล้วนเป็นบุตรชาย

ภรรยาเสี่ยวเหอเดิมทีก็เป็นพวกชอบยุให้รำด่าให้รำว คราวนี้ยิ่งยี้ดอกเดินกร่างในบ้านสกุลเกาได้มากกว่าเกา ยุยมารดาต๋าเหอที่ให้ความสำคัญกับหลานชายมากกว่าหลานสาว วันๆ เอาแต่จับผิดภรรยาต๋าเหอกับบุตรสาวทั้งหลาย

หลายปีมานี้ภรรยาต๋าเหอที่นิสัยเถรตรงต้องอดทนอดกลั้นสารพัดเนื่องจากตนเองไม่มีบุตรชายให้สกุลเกา คิดไม่ถึงว่าตอนเที่ยงเมื่อวันมารดาต๋าเหอจะบอกว่าหลานชายสุดที่รักอยากกินปลาบึงน้ำหนาว ซ้ายยังเจาะจงให้ซือฮวาเป็นคนไปจับ แต่พอไปเกาซือฮวาก็หวิดชีวิตจะหาไม่

ครอบครัวสกุลเกาไม่ได้แยกบ้านกันอยู่งานทั้งหมดในบริเวณบ้านล้วนเป็นของเกาต๋าเหอสามีสภรรยาและเหล่าบุตรสาว ไก่สามสิบกว่าตัวในลานเรือนเป็นภรรยาต๋าเหอขนกลับมาจากบ้านเดิม ปกติก็ล้วนได้เกาเอ๋อร์ฮวาและเกาซานฮวาให้อาหาร แต่พวกบุตรสาวกลับไม่เคยได้กินแม้แต่ไข่ ตอนนี่เชือดไก่มาให้ผู้มีพระคุณช่วยชีวิตบำรุงร่างกายไปแค่ตัวเดียวก็ถูกภรรยาเสี่ยวเหอมาพาลด่ากราด ภรรยาต๋าเหอจึงระเบิดโทสะออกมาในที่ที่สุด

เยี่ยเหมยไม่กระจางในพื้นฐานชีวิตความเป็นอยู่ของตำบลหยางหลิว ทว่าเกาซือฮวากับเกาคู่ฮวาที่อยู่ตรงหน้านางมองเห็นชัด

กระจางตา เพิ่งจะพ้นเดือนหนึ่ง อากาศเช่นนี้นางสวมเสื้อบุนวมตัวบาง ยังรู้สึกหนาว แต่บนร่างเกาะเสื้อสวมมีเพียงชุดผ้าปานที่มีรอยปะหลากหลาย สีสันบดบังสีเดิมเพียงตัวเดียว เนื้อตัวที่มีแต่หนังหุ้มกระดูกเหมือนกับ ผู้ประสบภัยในแอฟริกาอย่างไรอย่างนั้น กระดูกอกที่โผล่ออกมาเพราะได้ รับการบำรุงไม่เพียงพอก็ใกล้จะโปนไปถึงขอบฟ้าแล้ว เห็นแล้วช่วยให้คน ออดสงสารไม่ได้ ครั้นมองลอดหน้าต่างที่เปิดอ้าอยู่ออกไป เสื้อบุนวมปัก ลายละเอียดตัวใหม่เอี่ยมที่ไม่มีรอยปะสักรอยของภรรยาเสียวเหอก็แยง สายตาเป็นพิเศษ

"อาสะไก้ตำเหอ นี่เป็นเงินสองตำลึง ให้พี่รองของข้าพักในบ้าน พวกท่านสักสองวันได้หรือไม่" เยียหย่วนที่ไปพักอยู่ห้องด้านข้างได้ไม่นาน กลับมายืนตรงประตูพญากลางพุดประโยคนี้ขึ้นอย่างระมัดระวัง

"อาหย่วน เจ้าพุดอะไรอย่างนี้ อาเหมยเป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิต เสื้อฮวาของพวกเราไว้อย่าว่าแต่สองวันเลย ต่อให้อยู่สองเดือนข้าก็ไม่อาจ รับเงินนี้ไว้ได้" ภรรยาตำเหอเดิมก็เป็นคนมีน้ำใจ จึงทำหน้าที่เข้มบอกรให้ เยียหย่วนเก็บเงินกลับไปโดยไม่สนจะทะเลาะกับน้องสะใภ้ต่ออีกทันที

ใครเลยจะรู้ว่าการเคลื่อนไหวของภรรยาเสียวเหอเองก็หาช้า ไม่เพียงสองสามก้าวก็พุ่งมาถึงหน้าภรรยาตำเหอ รับเงินในมือเยียหย่วน ไปอีกทั้งยังเอาเข้าปากกัดดูอย่างแรง จากนั้นก็คลี่ย้มกว้างเหมือนดอกไม้ บานออกมาทันควัน "วางใจเถอะ เงินนี้มากพอจะให้พี่สาวเจ้าอยู่ได้ หลายวันเชียว"

ภรรยาตำเหอคิดจะแย้งกลับมา แต่ภรรยาเสียวเหอกลับหมุนตัว เดินเข้าห้องใหญ่ "ท่านแม่ ห้องว่างทางฝั่งพี่สะใภ้ถูกเช่าไปแล้ว นี่เป็นค่า

เช่าเจ้าคะ"

เยี่ยหย่วนบอกมือให้ภรรยาตำเหอที่มีท่าทางละอายใจก่อนพูดอย่างเร่งรีบอยู่บ้าง "อาสะไ้ สองวันนี้ท่านช่วยดูแลฟัรของข้าให้มากสักหน่อย"

ภรรยาตำเหอถอนหายใจก่อนเดินตามเข้าไปในห้องใหญ่ คิดว่าคงจะรีบไปอธิบายกับแม่สามีเพิ่มเติม

เยี่ยหย่วนขมวดคิ้วเดินเข้าห้องที่เยี่ยเหมยพักอยู่ชั่วคราว เกาซือฮวา ก็ยกขามใหญ่ที่วางเปล่าแล้วจึงเกาคู่ฮวาเดินออกมาพอดี

"วันนี้ข้ารีบร้อนมา ในตัวมีเพียงสองตำลึงนั้น ท่านพักอยู่ที่นี้อย่างวางใจเถอะ ข้าจะไปหาเงินมาให้ท่าน"

เยี่ยหย่วนเดิมก็เป็นหนุ่มน้อยคิ้วเข้มตาโต หน้าตาท่าทางองอาจ ผึ่งผาย ทว่าต้นเาแต่ทำท่าทางดูร้ายรังเกียจเด็ดฉันทนาง...เรื่องนี้ช่างเถอะ ด้วยเป้าตาที่เรื่อแดงและเสียงที่กำลังอยู่ในช่วงแตกหนุ่มของเขาได้ทำลายท่าทางดูร้ายที่เขาต้องพยายามปั้นขึ้นอย่างยากลำบากไปแทบสิ้นแล้ว

ครั้นได้ยินเช่นนี้ เยี่ยเหมยที่กำลังคิดว่าจะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไรก็ทนไม่ไหวหวัระะพรืดออกมา ลูบท้องน้อยเบาๆ พลางว่า "ลูกเอ๋ย น้ำของเจ้ารักแม่เจ้ากับเจ้ายิ่งนัก" ไม่อาจไม่พูดว่าเด็กคนนี้มีพลังชีวิตกล้าแข็งโดยแท้ ผ่านเรื่องต่างๆ มามากขนาดนี้ยังสามารถอยู่ในท้องของนางได้อย่างมั่นคงปลอดภัย มือลูบลงไปก็คล้ายว่าสามารถสัมผัสได้ถึงจังหวะเคลื่อนไหวของชีวิต

"มิใช่สักหน่อย!" เยี่ยหย่วนเงินอายจนกลายเป็นโกรธ "ข้า...ข้าแค่

ไม่อยากจะให้อีเหนียงเสียใจเพราะท่าน"

"ก็ได้ๆ เข้ารู้แล้ว" ครั้นนี้ถึงอีเหนียงสี่ขึ้นมา เยี่ยมเหยยกก็ไม่มีอารมณ์จะล้อเล่นแล้วเช่นกัน ทว่าหากปฏิกิริยาของน้องชายคนนี้ก็ทำให้นางอบอุ่นในใจโดยแท้ มีหนุ่มน้อยอายุสิบสองสิบสามในชาติที่แล้วคนไหนบ้างที่รู้ความถึงเพียงนี้

เยี่ยมหยวนกวาดตามองบนเตียงเตาก็เห็นห่อผ้าสัมภาระติดตัวเยี่ยมเหยเข้าพอดี พลันนึกขึ้นได้ว่าคืนก่อนตอนเขาช่วยเก็บข้าวของได้ ผลอใส่หนังสือลงไปด้วย จึงรีบชี้ห่อผ้าชิ้นนั้นพลางเอ่ย "ในห่อผ้ามีหนังสือของสำนักศึกษาที่ข้าต้องเอาไปด้วยอยู่สองเล่ม ท่านหยิบออกมาให้ข้าที"

ตำรารวมข้อสอบเก่าเล่มนั้นเยี่ยมเหยอ่านไม่เข้าใจก็ไม่คิดจะอ่านต่อ แต่บันทึกอาณาจักรต้าฉิงกลับเป็นหนังสือดีอันหาได้ยาก นางสามารถทำความเข้าใจโลกที่ตนเองอยู่นี้ผ่านหนังสือเล่มนี้ได้ ทำให้ไม่ถึงขั้นสองตามีตอบตอบไม่รู้อะไรสักเรื่อง

เยี่ยมเหยกะพริบตา ดึงตำรารวมข้อสอบเก่าที่นางไม่ต้องการออกมา แสร้งทำท่าทางเสียดายพลางว่า "อาหยวน เจ้าก็รู้ว่าบัดนี้ข้าถูกท่านพ่อไล่ออกจากสกุลเสีย ไม่มีความรู้หาเลี้ยงชีพ ยังดีเคยเรียนเย็บปักจากท่านแม่มา ภาพดอกไม้ใบหญ้าในหนังสืออีกเล่มงดงามยิ่งนัก ให้ข้าไว้เป็นแบบปักผ้าได้หรือไม่ ไม่แน่ว่าอาจจะขายได้เงินมาบ้าง มีเงินเลี้ยงหลานของเจ้า"

เยี่ยมหยวนได้ฟังดังนี้หน้าก็แทบยับยู่เป็นก้อนเดียว ในใจให้ตึกันยุ่งผ่านไปครู่ใหญ่เขาก็เก็บตำรารวมข้อสอบเก่ากลับไปก่อนทำหน้าที่ดังกล่าว "ข้าบอกแล้วว่าข้าจะคิดหาทางหาเงินให้ท่าน ท่านอย่าเอาแต่นั่ง

คิดเหลวไหล หนังสือเล่มนั้นท่านอยากได้ก็เก็บไว้เถอะ เพียงแต่ต้องระวัง
หน่อย ห้ามชำรุดเสียหายเด็ดขาด!"

"อ้อ วางใจเถอะอาหย่วน ข้าจะดูแลรักษาอย่างดี" เยี่ยมเหยียมี
มือชี้ตราประทับดวงเล็กสีแดงบนปกหนังสือพลางเอ่ยอีกประโยคด้วย
ความสงสัยใคร่รู้ "ตรานี้ก็งามยิ่งนัก เดี่ยวข้าจะปักมันลงบนแผ่นรอง
รองเท้าที่จะทำให้เจ้า" พวงงานปักด้ายอะไรเหล่านี้เยี่ยมเหยียคิดว่าตนเอง
พอทำไหว

คาดไม่ถึงว่านางเฟิงจะพูดจบ เยี่ยหย่วนก็ถลึงตาโต กลั้นหายใจ
จนหน้าแดงเถือก "ถ้าท่านกล้าปักนามของคุณชายสุยเฟิงลงบนแผ่นรอง
รองเท้าข้า ต่อไปข้าจะไม่สนใจท่านอีก!"

ร้ายแรงเพียงนี้เชียว? หรือว่าคุณชายสุยเฟิงจะไม่ได้เป็นเพียง
บัณฑิตที่มีชื่อเสียงเล็กน้อยเท่านั้น

เรื่องนี้กลับชักนำให้เยี่ยมเหยียอยากรู้ อยากเห็นยิ่งขึ้น "คุณชาย
สุยเฟิงเก่งมากหรือ"

ถ้าเยี่ยมเหยียมิใช่พี่สาวแท้ๆ ของตนเอง แค่ถามคำถามนี้
ออกมาเยี่ยหย่วนก็คงดำนางว่าผมยาวแต่หยักสมองสั้นไปหลายประโยค
แล้ว คุณชายสุยเฟิงคือบัณฑิตอัจฉริยะชื่อดังของเมืองเชิงโจวตลอดจน
อาณาจักรต้าฉี ไฉนจึงมีคนไม่รู้จักเขาด้วย

เยี่ยหย่วนลืมไปชั่วขณะว่าพี่สาวของตนเป็นเพียงสตรีชนบท
ไร้ความรู้ จึงแค้นเสียงพูดด้วยความไม่พอใจ "คุณชายสุยเฟิงมีชื่อเสียง
โด่งดังในใต้หล้าตั้งแต่เมื่อหกปีก่อน เพื่อศักดิ์ศรีของเหล่าบัณฑิต เขายอม
ที่จะไม่รับคำเรียกขานว่าจ้วงหยวนไม่รับตำแหน่งขุนนางใหญ่เปี้ยหวัดดี

เขา คือแบบอย่างของพวกเราเหล่าบัณฑิต!"

เยี่ยเหมยได้ฟังกลับรู้สึกว่าคุณชายสุยเฟิงเป็นคนโง่

"ศึกษาเล่าเรียนมิใช่เพื่อสอบรับราชการ เป็นขุนนางใหญ่ได้เงินเดือน
หรือหรือ"

"ท่าน..." คราวนี้เยี่ยหย่วนหมดคำจะตอบโต้แล้ว จึงสะบัดแขนเสื้อ
ทิ้งเยี่ยเหมยเดินจากไป

5

หลังเยี่ยเหมยทำให้เยี่ยหย่วนโมโหจนหนีไปด้วยความ 'ไม่รู้' ได้สองวัน สกุลเกาก็มีศึกใหญ่ปะทุขึ้นอีกครั้ง ต้นเหตุย่อมมาจากเยี่ยเหมย

วันนั้นหลังจากหมอลับชีพจร เรื่องที่นางตั้งครมภ์ย่อมจะปิดไม่อยู่ เกาต้าเหอกับภรรยาของเขาล้วนเป็นคนซื่อสัตย์ คิดถึงว่าเยี่ยเหมยช่วยชีวิตเกาซือฮวาเอาไว้ อีกทั้งเยี่ยหย่วนยังให้เงินมาอีกสองตำลึง จึงให้การดูแลเรื่องข้าวปลาอาหารแก่เยี่ยเหมยเป็นพิเศษ ไม่เพียงสองมือในหนึ่งวันจะเพิ่มไข่หนึ่งฟองให้นาง แต่ยังเชือดไก่ให้หนึ่งตัวด้วย

เยี่ยเหมยไม่ใช่คนงกกิน จึงมักจะแบ่งให้เกาซือฮวากับเกาอู่ฮวาที่ยังเด็กกินด้วย วันเดียวกันข้างเถอะ แต่กินอย่างนี้สองวันติดกัน ภรรยาเสียวเหอกักระโดดออกมาหาเรื่องอีก

หลังภรรยาต้าเหอผ่านเหตุการณ์ร้ายของเกาซือฮวามากก็ไม่เก็บปาก เก็บคำเหมือนก่อนหน้านี้นางหยิบท่าที่แข็งแกร่งวุ่นสมัยก่อนออกมา

อีกครั้ง ครึ่งนี้เกาตำเหเองก็เห็นว่าตนเองมีความผิด จึงยืนเงิบๆ อยู่หลังกรรยา เพียงแต่ขณะบิดามารดาพูดคำว่า 'แยกบ้าน' ออกมา ตัวก็สั่นขึ้นมาหน่อยๆ

อกตัญญูมีสามประการหนักหนาที่สุดคือไร้ทายาทสืบสกุล เกาตำเหไม่มีบุตรชาย ขณะแยกบ้านจึงได้เพียงแปลงผักไม่ถึงครึ่งหมู* ด้านหลังบ้าน เรือนที่อยู่ก่อนหน้านี้นี้ก็ต้องยอมยกห้องไปห้องหนึ่ง ส่วนพวกเปิดไก่อสัตว์เลี้ยงนั้น ทั้งๆ ที่เป็นของกรรยาตำเหและเหล่าบุตรสาวของนาง แต่สุดท้ายกลับได้มาเพียงไก่ตัวผู้ที่ออกไข่ไม่ได้ห้าตัว

ผลลัพธ์เช่นนี้ทำให้นอกเหนือจากความตกตะลึงแล้ว เยี่ยเหมยยังรู้สึกผิดยิ่งยวด ค้นของทั้งหมดในหอสัมภาระแล้วก็เจอเพียงปิ่นเงินหนึ่งอัน แต่ใครเลยจะรู้ว่าพอยืนใส่มีอกรรยาตำเห นางกลับยืนกรานไม่ยอมรับ

"อาเหมย แคสองวันนี้เอาเสื้อผ้าเจ้ามาสองชุด ข้าก็แทบอยากขุดหลุมฝังตนเองแล้ว เจ้าก็เห็นว่าบ้านพวกข้าปัญหามากขนาดไหน อันที่จริงเจ้าไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดแม้แต่หน่อย..."

กรรยาตำเหพูดรัวออกมาชุดใหญ่ เยี่ยเหมยเองก็พอจะเข้าใจความหมาย ด้วยสภาพการณ์ของบ้านสกุลเกาในเวลานี้ แยกบ้านแล้วอาจจะดีขึ้น เพียงแต่พอเห็นกรรยาตำเหเห็ดไก่ออย่างคล่องแคล่ว หลังตุ่นเสร็จยังยกมาให้ถึงมือตน เยี่ยเหมยก็รู้สึกปวดในอกอย่างเลียดไม่ได้

"อาเหมย รีบกินเข้าเถอะ" กรรยาตำเหยืมพลางกระดุนเยี่ยเหมยแววทุกข์ตรมที่ท้วงคิ้วไม่ได้หนักหนาถึงเพียงนั้นแล้ว นางมองเยี่ยเหมย

* หมู หรือ ไก่จิ้ง เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนในสมัยโบราณ เทียบขนาดพื้นที่ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

ดื่มน้ำแกงพลงราฟึงกับตนเอง "กินไก่ออย่างเดียวไม่ได้วันพรุ่งต้องรีบไปตลาด
นำไก่ในบ้านไปขายสักสองตัวแลกเนื้อหมู เกล็ด และน้ำมันกลับมา
ให้ตำเหอเข้าเมืองไปดูว่ามีงานเหมาะๆ ให้ทำหรือไม่ ปีกลายจินฮวาก็ถึง
วัยปักปันแล้ว ไม่รู้ว่าทางนั้นจะเอาอย่างไร..."

ภรรยาตำเหอให้กำเนิบุตรสาวห้าคน ล้วนมีคำว่า 'ฮวา'* อยู่
ในชื่อ เรียงตามลำดับได้แก่ จินฮวา เออร์ฮวา ซานฮวา ซื่อฮวา ลู่ฮวา
คนโตสุดอายุสิบหก เล็กสุดอายุหกขวบ ที่ดอกไม้เหล่านี้ใกล้จะออกเ็น
อยู่ร่มร่อ แต่กลับถูกแยกบ้านออกมา สาเหตุหนึ่งในนั้นย่อมมีแล้ว
ภรรยาเสียหวเหอไม่ยอมออกค่าสินเจ้าสาว

เยี่ยเหมยฟังแล้วให้เศร้าใจ ลอบสาบานในใจเงียบๆ ว่าจะต้อง
คิดหาวิธีทำให้เหลาดอกไม้มีสินเจ้าสาวให้ได้โดยเร็วที่สุด แน่นอนว่า
ไม้อาจให้เลือดเนื้อในท้องนางก่อนนี้มีชีวิตอย่างยากจนข้นแค้นเพียงนี้
ต่อไปได้เช่นกัน

ต่อมาภายหลังเยี่ยเหมยถึงได้รู้ว่าตลาดที่ภรรยาตำเหอพูดถึงมี
สองแห่ง แห่งหนึ่งอยู่ทางใต้ของตำบลหยางหลิว อีกแห่งอยู่ทางเหนือ
ของเมืองเซ็งโจว ตำบลหยางหลิวเป็นเมืองเล็ก ชื่อพวกของใช้ในชีวิต
ประจำวันจะได้ราคาค่อนข้างถูก แต่ถ้าต้องการขายของหรือหางานทำก็
ต้องไปเมืองเซ็งโจวที่เป็นเมืองใหญ่

ตามหลักแล้วหมู่บ้านเกาจยาที่อยู่ติดเมืองใหญ่สมควรจะต้องเจริญ
คึกคัก แต่กลับดันมีปัญหาที่การสัญจร

ระหว่างหมู่บ้านเกาจยากับเมืองเซ็งโจวมีทะเลสาบคดเคี้ยว

* ฮวา แปลว่าดอกไม้

กันกลาง ลักษณะพื้นที่ผิวทะเลสาบมีความสลับซับซ้อน ไม่อาจล่องเรือใหญ่ได้โดยสิ้นเชิง อีกทั้งพอลึงฤดูร้อน น้ำในทะเลสาบสูงขึ้นพรวดพราดก็ไม่มีวิธีเดินทางสัญจรได้โดยสิ้นเชิง ดังนั้นหลายปีมานี้ในทะเลสาบระหว่างหมู่บ้านเกาะยากกับเมืองเชิงโจวจึงมีเรือวิ่งเป็นครั้งคราวอยู่เพียงลำเดียว

ส่วนจากเมืองเชิงโจวไปตำบลหยางหลิวนั้นแม้จะต้องวนอ้อมแต่ผิวนอนราบเรียบและมีรถม้ารับจ้างบรรทุกคนวิ่งอยู่เป็นระยะ ราคาก็ไม่แพง แต่จะว่าไปแล้วครอบครัวชาวนาจจะมีใครไปอำเภอไปเมืองใหญ่กันทุกวัน อย่างเก่งก็ไปซื้อของใช้ในชีวิตประจำวันบางอย่างที่ตำบลเท่านั้น

เกาต้าเหอเป็นคนขยันขันแข็ง นอกจากดูแลพืชผักแล้วก็ยังทำงานเป็นช่างไม้ด้วย เรื่องถ่อเรือยิ่งทำเป็นนานแล้ว พอได้ยินภรรยาบอกว่าจะไปเมืองใหญ่ก็รีบไปยืมเรือจากบ้านท่านสามเกาทันที

ทั้งหมู่บ้านเกาะยามี้แค่บ้านท่านสามเกาที่เหลือกินเหลือใช้จนมีเงินซื้อเรือประทุนลำเล็กได้ แต่ก็ได้ใช้น้อยครั้งนัก หากต้องการใช้ต้องมาบอกล่วงหน้า ฟ้าต้องทำการตรวจดูซ่อมแซมก่อนวันสองวันถึงจะนำออกใช้ได้

นับแต่สืบได้ข่าวนี้มา เยี่ยเหมยก็เริ่มนั่งไม่ติดอยู่บ้าง ถึงอย่างไรอยู่ในห้องก็ต้องฟังภรรยาเสียวเหอซี้ตันหมอนด่าตันไหว* สู้ออกไปทางเข้าหมู่บ้านคอยมองหาเยี่ยหย่วนที่บอกจะนำค่าใช้จ่ายมาให้แต่ยังไม่มาเสียที่ยังดีเสียกว่า

ด้านเยี่ยหย่วนมิได้ทำให้เยี่ยเหมยต้องผิดหวัง เขามาถึงในเช้าวันที่

* ซี้ตันหมอนด่าตันไหว เป็นสำนวน หมายถึงภายนอกดูเหมือนต่อว่าคนหนึ่ง แต่แท้จริงแล้วต้องการต่อว่าอีกคนหนึ่ง

เตรียมตัวจะไปเมืองใหญ่พอดี เขาที่เดินทางฝ่าความยากลำบากมาหาได้นำก้อนตำลึงเงินมาไม่เพียงแต่ให้กระเป๋ที่ใส่เหรียญสำริดไว้หลายสิบเหรียญแก่เยี่ยเหมย บนใบหน้ายังคงทำสีหน้าเฉยเฉยขึ้น" "ไหนท่านถึงยังผอมโกรก พวกเขาไม่ได้ให้ท่านกินเนื้อหรือ"

"อาหยวน เจ้าไม่ได้เปลี่ยนสักชุดบนตัวมานานเท่าไรแล้ว" เยี่ยเหมยได้กลิ่นเหม็นเปรี้ยวบ่อยๆ เมื่อมองดูอย่างละเอียดถึงพบว่าเยี่ยหยวนดูเหมือนจะยังใส่ชุดเดิมเมื่อห้าวันก่อน บนรองเท้าผ้าสีดำเปื้อนเต็มไปด้วยโคลน

เยี่ยหยวนมีสีหน้าอึ้งงันไป ก่อนจะเช็ดจมูกพุดด้วยสีหน้ารำคาญ "ท่านไม่ต้องยุ่ง!"

"ไม่กี่วันมานี้เจ้าไม่ได้ไปสำนักศึกษาและก็ได้กลับบ้านเลยใช่หรือไม่" เห็นเขามีท่าทางเช่นนี้ เยี่ยเหมยก็ตั้งใจในฉบับพลัน จึงถึงตากว้าง

"ท่านรู้ได้อย่างไร..." หนูน้อยอายุสิบสองสิบสามไหนเลยจะมีความคิดแบบคายอะไร พอได้ยินเช่นนี้ก็ย้อนถามโดยจิตใต้สำนึก ทว่าพุดไปได้ครึ่งเดียวเสียงกลับขาดหายไป เพื่อนหน้าหน้อยอย่างกระอักกระอ่วนไม่กล้ามองสีหน้าของเยี่ยเหมย

"เจ้า...เจ้า...เหตุใดเจ้าจึงทำตัวเช่นนี้ อีเหนียงมิใช่บอกว่าเจ้าเรียนตีปิกภายหลังสอบท่านพ่อยังส่งเจ้าไปศึกษาที่สำนักศึกษามัธยมเป็นพิเศษหรือไม่ แล้วเจ้าจะไม่ไปเรียนได้อย่างไร" เยี่ยเหมยหมุนตัวกลับไปกลับมาอยู่ที่เดิมด้วยความโมโหกระหืดกระหอบ พลันนึกถึงเงินสองตำลึงที่ไม่กี่วันก่อนเขามอบให้ภรรยาค้าเหอขึ้นมาได้ก็ดึงตัวเยี่ยหยวนมาเผชิญหน้ากับตนเองทันที "สองตำลึงนั้นเป็นค่าเล่าเรียนหรือค่ากินอยู่ของเจ้า?"

คิดเทียบตามหน่วยเงินของอาณาจักรดำฉี เงินสองตำลึงก็เท่ากับสองพัน อีแปะเข้าไปแล้ว

"ค่ากินอยู่" ถูกดวงตารูปเมล็ดซึ่งอันวาววับของเยี่ยเหมยจ้องมอง เยี่ยหยวนกับบอกความจริงออกมาโดยไม่รู้ตัว พุดจบก็คิดจะดันให้หลุดจากมือของอีกฝ่าย "ชายหญิงไม่แตะเนื้อต้องตัวกัน ย้อยุดจุดดั่งเช่นนี้มืออย่างที่ไหน"

"ไม่ได้ เจ้าต้องกลับไปสำนักเรียน" เยี่ยเหมยใช้เรี่ยวแรงอย่างมาก เพื่อจับตัวเยี่ยหยวนไว้ เขาเองก็ไม่กล้าดันรนอีกด้วยกลัวจะไม่ระวังทำให้นางบาดเจ็บ หากแต่นี้มิได้หมายความว่าเขาคงยอมเชื่อฟังเยี่ยเหมย

เยี่ยหยวนส่ายหน้าโดยไม่ต้องคิด "ข้าบอกกับท่านพ่อแล้วว่าถ้าเขาไม่ให้ท่านกลับไป ตัวข้าก็จะไม่กลับเช่นกัน! ท่านวางใจเถอะ ข้าหาเงินได้ พวกเราไม่อดตายหรอก"

"เด็กอย่างเจ้าไหนจึงไม่รู้ความปานนี้" แม้ปากจะบ่นว่าเยี่ยหยวน แต่เยี่ยเหมยรู้ว่าน้ำตาของตนไหลลงมาอย่างไรก็ได้ความแล้ว นางมีบุญมีวาสนาอะไร พอมาถึงก็ได้ครอบครองร่างผู้อื่น ได้ลูกมาง่ายๆ อีกทั้งยังได้น้องชายที่ชวนให้คนรักใคร่เอ็นดูเพียงนี้มาอีกคน

"ไม่ได้ สำนักเรียนบ้านชานอยู่ที่ใด ข้าจะส่งเจ้ากลับไป"

"สำนักเรียนบ้านชานก็อยู่นอกเมืองเชิงโจวนั่นอย่างไร" เยี่ยหยวนพลันหันไป แวดตาที่มองเยี่ยเหมยระคนความสงสัยอยู่บ้าง

บางครั้งการอธิบายก็คือการปิดบังอำพราง เยี่ยเหมยจึงทนรับสายตาสงสัยของเยี่ยหยวนโดยไม่ได้พุดอะไรให้มากความ แต่กลับลากตัวเขาตามภรรยาต้าเหอไปริมฝั่งน้ำ เตรียมตัวข้ามทะเลสาบ

บนสะพานไม้เทียบเรือมีคนหลายคนมารออยู่แล้ว นอกจากท่านสามเภาผู้เป็นหัวหน้าหมู่บ้านที่เยี่ยเหมยเคยพบแล้ว ยังมีสตรีตั้งครภัก์ทองคำอีกคน รวมไปถึงชายหนุ่มที่ประคองสตรีนางนั้นด้วย ดูท่าทางจะเป็นสามีสรรพยากัน

ระหว่างที่เภาดำเหอทำการตรวจสอบเรือครั้งสุดท้าย ภรรยาดำเหอก็กเอนตัวมาข้างหูเยี่ยเหมย กระซิบบอกสาเหตุที่บุตรชายคนเล็กของท่านสามเภากับภรรยาของเขาจะไปเมืองเซ็งโจวได้แทบไม่ตกหล่น

ที่แท้ท่านสามเภาสามีสรรพยาก็รักใคร่โปรดปรานบุตรชายคนเล็กที่ได้มาเมื่ออายุสี่สิบห้าปีที่สุด เล็กเฟิ่นภรรยาางดงามที่ถูกใจนางนี้ให้เขาอย่างดี ครั้นเห็นว่าภรรยาเภาเสี่ยงตั้งครภัก์ได้เจ็ดเดือนแล้ว ทั้งตัวคนไม่เพียงไม่อ้วนขึ้น แต่กลับผอมลงมาก สีหน้าก็ดูไม่ดีอย่างยิ่ง หมอสองคนจากตำบลหยางหัวตรวจดูอาการก็ยังไม่เขียนใบสั่งยาง่าย ๆ

ในยุคนั้นนี้ ถ้าหมอไม่เขียนใบสั่งยาให้ก็เท่ากับยอมรับว่าฝีมือไม่ถึง รักษาคนไข้ผู้นี้ไม่ได้ ทำให้ไม่เพียงเภาเสี่ยงกับภรรยาของเขาตกใจจนสะดุ้ง แต่ทั้งบ้านสกุลเภาที่พลอยยกสิ้นขวัญแขวนไปกันหมด กลัวว่านางจะเป็นอะไรไปเฉียบพลันจนแม้แต่เด็กก็จะตายไปด้วย

เพื่อเลี่ยงไม่ให้เรื่องพรรคนั้นเกิดขึ้น ท่านสามเภาจึงตั้งใจจะพาสะใภ้ไปเมืองเซ็งโจวเพื่อให้หมอตรวจดูสักหน่อย

"ภรรยาดำเหอ ไฉนเจ้าจึงพานางมาด้วย" ท่านสามเภาเป็นหัวหน้าหมู่บ้านเกาเจีย มีไปมาหาสู่กับผู้ดูแลคุณาสน์สกุลเยี่ยอยู่บ้าง วันนั้นหลังจากเยี่ยเหมยแสดงฝีมือช่วยชีวิตเภาชื่อฮวา เขายังเคยคิดจะผูกมิตรกับสตรีไม่ธรรมดาคนนี้ แต่ไม่คาดว่าหลังจากนั้นจะได้ยินเรื่องที่เยี่ยเหมย

ถูกถ่วงน้ำเนื่องจากท้องก่อนแต่งแต่ไม่ตาย ข้ายังถูกไล่ออกจากบ้าน

เขาเป็นคนเถรตรง ไม่ชอบนินทาว่าร้ายผู้อื่น หากแต่ก็ทนรับเรื่อง โสมมไม่ได้เช่นกัน การไม่ยุ่งเกี่ยวไม่สนใจนับว่าเป็นการปราณีเยี่ยงหมอยอย่างที่สุดของเขาแล้ว แต่เขาไม่คิดจะให้บุตรชายสุดที่รักกับลูกสะใภ้ต้องร่วมโดยสารเรือลำเดียวกับนาง

"ท่านสามเภา ขออภัยด้วย ข้าเพียงแต่อยากไปส่งน้องชายกลับสำนักศึกษานั้นท่านนั้น จากตำบลหยางหลิวไปอำเภอแล้ววกไปเมืองเซี่ยงโจวต้องเสียเวลามากเกินไป ข้าจึงได้ขอให้อาสะใภ้ตำเหอพาพวกข้าไปด้วย" เยี่ยงหมอยไม่อยากให้เกาต้าเหอสามีภรรยาที่อยู่ในหมู่บ้านมาตลอดต้องถูกต่อว่า จึงเป็นฝ่ายก้าวมาอธิบาย

ท่านสามเภาขมวดคิ้วน้อยๆ คล้ายว่ายังอยากจะพูดอะไร แต่ภรรยาเกาเสียงที่ฟังอยู่ในอ้อมแขนเกาเสียง แม้แต่จะยื่นยังลำบากนั้นกลับปล้นกล่าวกับท่านสามเภา "ท่านพ่อ ช่วยผู้อื่นก็เท่ากับช่วยตนเอง ถึงอย่างไรก็เป็นทางเดียวกัน ช่วยพวกนางสักหน่อยเถิดเจ้าคะ"

ภรรยาเกาเสียงอาการไม่ดีอย่างยิ่ง เคยมีหมอบอกต่อท่านสามเภาเป็นนัยให้เตรียมใจเรื่องหนึ่งศพอสองชีวิต เรื่องนี้ทำให้แม้แต่ท่านสามเภาที่ไม่ค่อยเชื่อเรื่องผีสาปเทพยดามาแต่ไหนแต่ไรยังลอบขอให้พระโพิริสต์ว์คุ้มครองไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง เมื่อได้ยินลูกสะใภ้ขอร้องแทนผู้อื่นก็คิดว่านางอาจจะมีชีวิตได้อีกไม่นานแล้ว ท่านสามเภาจึงพยักหน้าด้วยสีหน้าเข้ม ข้าสั่งเยี่ยงหมอยกับเยี่ยงหยวนว่า "พวกเจ้าไปนั่งท้ายเรือ อย่ามาเบียดลูกสะใภ้ข้า"

ถึงท่านสามเภาไม่สั่งเช่นนี้ เยี่ยงหมอยก็ย่อมจะระวังอยู่แล้ว เนื่องจากภรรยาเกาเสียงฝ่ายผอมอ่อนแอเกินไปจริงๆ ผิวหนังเป็นสีเหลืองซีด

อยู่ภายใต้แสงอ่อนๆ ก่อนรุ่งสาง นางยังดูอ่อนแอจนเหมือนจะปลิวจาก
ไปได้ทุกเมื่อ

เรือแล่นบนน้ำได้ราบรื่นมั่นคง ไม่มีคนที่เพิ่งขึ้นเรือมาต่างนั่งเงียบ
ผ่านไปพักหนึ่งเยี่ยเหมยที่กำลังฟังภรรยาตำเหอสะลึมสะลือใกล้หลับ
พลันได้ยินภรรยาเกาเสียงพูดบางอย่างเสียงแผ่วอ่อน เมื่อมองดูดีๆ ก็พบ
ว่านางให้เกาเสียงช่วยบังสายตาคนอื่น ส่วนตนเองก็ยกมือเกาท้อง
แต่ทว่าแรงและความถี่ที่เกาทำให้เยี่ยเหมยตกใจ ดูท่าทางภรรยาเกาเสียง
จะอดทนมานานแล้ว

"พี่สะใภ้เสียง ท่านคันตัวมานานเท่าใดแล้ว" ท่าทางเกาที่คันของ
นางทำให้เยี่ยเหมยใจระตุก พลันนึกถึงโรคที่เกิดกับหญิงมีครรภ์โรคหนึ่ง
ขึ้นได้ เพียงแต่นางยังไม่ค่อยแน่ใจนัก ดังนั้นจึงเอ่ยถามด้วยความลังเล

"ราวหนึ่งเดือนแล้วกระมัง" ภรรยาเกาเสียงยิ้มเก้อกระดากให้
เยี่ยเหมยในแวตาเปี่ยมไปด้วยแววอบอุ่น พลงพูดเสียงเบา "ข้าทนไม่ไหว
แล้วจริงๆ เจ้าไม่รู้อะไร ตอนแรกเริ่มคันที่ท้อง ตอนนีกลายเป็นคันไป
ทั้งตัว มือเท้าก็แทบจะเกาจนเย็นแล้ว ยิ่งตอนกลางคืนยิ่งคันจนนอนไม่
หลับทั้งคืน"

เยี่ยเหมยยิ่งสงสัยหนักขึ้น ดูจากเวลาเกิดโรคและอาการโรคของ
ภรรยาเกาเสียงเหมือนเป็นภาวะน้ำดีอุดตันในตับขณะตั้งครรภ์อย่างยิ่ง
โรคชนิดนี้ไม่เพียงจะส่งผลต่อการพักผ่อนและการใช้ชีวิตของสตรีมีครรภ์
ยังจะทำให้เกิดอาการตกเลือดและเด็กตัวเหลืองหลังคลอดด้วย

ชาติก่อนตอนเยี่ยเหมยเป็นพี่เลี้ยงเด็กเคยดูแลคุณแม่หลังคลอด
และทารกแรกคลอดที่มีอาการเช่นนี้ สมัยศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดซึ่งการแพทย์

พัฒนาแล้วยังนับเป็นโรคความเสียงสูงสำหรับสตรีมีครรภ์ มาเกิดขึ้นในยุคสมัยที่การแพทย์ล้ำหลังไหนเลยจะมีใช้การตัดสินใจโศกตายเป็นให้ว่าที่มารดาผู้อ่อนโยนนางนี้

ภรรยาเกาเสียงเห็นเยี่ยเหมยอึ้งงันไปก็นึกว่าตนทำให้สตรีดังงามที่มีครรภ์เช่นเดียวกันนางนี้ตกใจเข้าแล้ว จึงยิ้มน้อยๆ อย่างอ่อนโยนตบที่น่องข้างตัวพลางว่า "ท้ายเรือลมแรง น้องเยี่ยมานั่งตรงนี้จะดีกว่า พวกเราสองคนจะได้คุยกันสะดวก จริงสิ พ่อของเด็กเล่า ไฉนจึงไม่ได้มา กับเจ้า"

เยี่ยเหมยกับเยี่ยหยวนไม่ได้บอกเรื่องราวของตนต่อคนในหมู่บ้านเกาฉา เพียงแต่บอกว่ามาหาญาติแต่ไม่พบ จึงพักอยู่บ้านเกาต้าเหอชั่วคราว ผู้อื่นแม้จะไม่รู้เรื่องของนาง แต่ส่วนใหญ่กลับมีท่าทางเหมือนภรรยาเสียวเหอ เห็นเยี่ยเหมยก็มักใช้แววตาเหยียดหยามมองนาง กลับเป็นภรรยาเกาเสียงซึ่งเพิ่งได้พบหน้ากันครั้งแรกนี้ที่ในดวงตาไม่มีแววดูหมิ่นใดๆ สักกระพริบ มองนางด้วยสายตานุ่มนวลอ่อนโยน คล้ายว่าเป็นการคุยเล่นกันระหว่างสตรีมีครรภ์สองคนเท่านั้น

ก่อนนางจะหาทางออกได้ ยังไม่แน่ว่านางอาจต้องอยู่ที่หมู่บ้านเกาฉาระยะยาวเพื่อลูก เยี่ยเหมยลอบเหลือบมองบุรุษไม่กี่คนที่หัวเรือแวนหนึ่งก่อนคลี่ย้มกว้าง ลูบท้องน้อยที่ยังไม่นูนขึ้นมาจากตนเองก่อนกล่าวกับภรรยาเกาเสียง ซึ่งนับว่าเป็นการพูดให้ท่านสามเกาฟังด้วยเช่นกัน "พี่สะใภ้เสียง เด็กคนนี้มีพ่อ"

"ไม่มีพ่อ? เช่นนั้นเจ้าเป็นหญิงตัวคนเดียวจะเลี้ยงลูกอย่างไร" ภรรยาเกาเสียงตะลึงไปเล็กน้อย ไม่ได้ซักถามเรื่องพ่อของเด็กให้มากไป

ด้วยความอาทรใส่ใจ เปลี่ยนมาแสดงความห่วงกังวลอย่างรวดเร็ว

ความห่วงกังวลเช่นนี้ไม่มีทางทำให้คนรู้สึกต่อต้าน กลับทำให้รู้สึกอบอุ่นใจด้วยซ้ำไป เยี่ยเหมยพบว่าการทะเลาะวิวาทอันน่าเศร้านี้ยังมีเรื่องที่ควรค่าแก่การจดจำมากมาย อย่างน้อยผู้คนที่นางประสบพบเจอก็มีได้เย็นซาเห็นแก่ตัวเกินไป

เยี่ยเหมยยิ้มด้วยท่าทางมั่นใจในตนเอง "คนเรายังมีชีวิตอยู่ก็ยังมีหนทาง ตราบใดที่ข้ามีกิน เด็กก็ไม่มีทางหิว" พูดจบก็มองเยี่ยหยวนที่นั่งเงี่ยหูฟังความเคลื่อนไหวทางด้านนี้อยู่ท้ายเรือ รอยยิ้มนางยิ่งกดลึก "ยิ่งกว่านั้นข้ายังมีน้องชายคนดีที่มีอนาคตอยู่อีกทั้งคน"

ครั้นพูดจบ แม้เยี่ยหยวนจะไม่ได้หันหน้ากลับมา แต่กลับยัดหลังตรงโดยไม่รู้ตัว หูเธอก็ขึ้นสีแดงก่ำ

ภรรยาเกาเสียดพยักหน้าเห็นด้วยอย่างมาก "นั่นสิ เมื่อครูเจ้าบอกว่าอาหยวนเรียนที่สำนักศึกษานั้นชาน แม้แต่ข้าที่ไม่ได้ไปเมืองเชิงโจว บ่อยนักก็ยังรู้นั่นเป็นสำนักศึกษาที่ดีอันดับต้นๆ ของที่นั่น คนตั้งมากมายหอบเงินไปให้ยังไม่แน่ว่าจะเข้าเรียนได้ อาหยวนจะต้องมีอนาคตไกลแน่นอน"

"สำนักศึกษานั้นชานดีขนาดนั้นจริงๆ หรือ" เยี่ยเหมยพิมพ์่าเสียดเบา สำนักศึกษาที่แม้แต่หญิงชนบทที่อยู่ไกลตัวเมืองเพียงนี้ยังรู้จักชื่อจะต้องไม่ต่างกับโรงเรียนชื่อดังในชาติก่อนของนางแน่นอน การจะเข้าโรงเรียนดังน่าจะต้องใช้เงินไม่น้อยกระมัง

คิดถึงตรงนี้ เยี่ยเหมยก็ไม่รู้จริงๆ ว่าควรค่าเยี่ยหยวนว่าซื้อหรือป้อดี ถึงกับพูดว่าจะไม่ไปก็ไม่ใช่จริง

เรือไม่ล่าไม่นับว่าใหญ่ ต่อให้ภรรยาเกาเสียดกับเยี้ยเหมยลอบ
กระซิบกระซาบคุยกันก็ยั้งดังไปเข้าหูท่านสามเกาที่อยู่ไม่ไกลอยู่ดี

ได้ยินเยี้ยเหมยพูดว่าเยี้ยหย่วนเล่าเรียนที่สำนักศึกษานี้มานาน
อีกครั้ง หัวคิ้วที่ก่อนหน้านี้ขมวดมุ่นก็ค่อยๆ คลายออก พอได้ยินเยี้ยเหมย
กระซิบพึมพำด้วยความสนเท่ห์ก็ยั้งกมุ่มปากน้อยๆ ก่อนเรียกเยี้ยหย่วน
ให้มานั่งข้างกาย เอยทอดสอบความรู้ของอีกฝ่ายทันที

ภรรยาตำเหอชยั้มมากระซิบกลั้วหัวเราะข้างหูเยี้ยเหมย "ท่านสามเกา
เป็นชีวิตใจ แต่หมู่บ้านเกาจยาของพวกเรากลับไม่มีบัณฑิตคนอื่น พอเขา
เจอคนเล่าเรียนเหมือนกันจึงอยากจะแลกเปลี่ยนความรู้ด้วย"

ขณะที่พูด ทางด้านท่านสามเกาก็พลันส่งเสียงร้องออกมา ตบว่า
ฝ่ายผมมอบบางของเยี้ยหย่วนพลงชมเปาะไม่ขาดปาก "ไม่เสียแรงที่
เป็นศิษย์ของสำนักศึกษานี้มานาน อายุยังน้อยแต่ความรู้ถึงกับแน่นกว่า
อาจารย์ในหมู่บ้านเสียอีก ไม่เลวๆ ไม่แน่นอนอาหย่วน เจ้าอาจจะกลายเป็น
ขุนชายสุยเฟิงคนที่สองของเมืองเซิงโจวก็ได้"

เยี้ยหย่วนส่ายหน้าด้วยท่าที่เคร่งครัด "ขุนชายสุยเฟิงเป็นอัจฉริยะ
ผู้มากพรสวรรค์ ข้าไหนเลยจะเทียบเท่าเขาได้" พูดถึงขุนชายสุยเฟิง
ใบหน้าเรียบๆ ของเยี้ยหย่วนก็คล้ายว่าเปล่งประกายขึ้นมา แว่วกระตือรือร้น
เลื่อมใสศรัทธาในดวงตาปรากฏขึ้นทันที

"อาหย่วน อย่าดูถูกตนเองจนเกินไป เจ้าไม่เคยได้ยินหรือว่าแม่
ขุนชายสุยเฟิงจะสอบเป็นชีวิตใจได้ตอนอายุสิบสอง เป็นจิวเหรินได้
ตอนสิบห้า เป็นกั้งซื่อได้ตอนสิบแปด แต่ก็ถือดีว่าตนเองเก่งกาจจนไป
ล่วงเกินผู้สูงศักดิ์มากอำนาจในเมืองหลวงเข้า ทำให้พลาดการสอบระดับ

เตียนซื่อ ต่อมาเลยเดินทางไปศึกษายังแดนไกลด้วยความเสียใจ ไม่กี่ปีมานี้เสียบหายไร้ข่าวคราว บากบั่นเล่าเรียนเป็นสิบปี ถึงเวลากลับตมำตายอาห่วยวนอย่าไปเอาอย่างเขา" พุดจบท่านสามเกาก็ตบป้าเยี่ยหยวนอีกครั้ง นึกถึงคุณชายสุยเฟิงที่เคยมีชื่อเสียงโจษจันในเมืองเซ็งโจวเป็นระยะเวลาหนึ่งก็ให้สะทสะทอนใจขึ้นมาเช่นกัน

"ความจริงมิใช่เช่นนั้น คุณชายสุยเฟิงเป็นศิษย์ปิดสำนัก* ของอาจารย์ใหญ่สำนักศึกษาของพวกเขา ตามคำบอกของอาจารย์ใหญ่มาก่อนการสอบระดับเตียนซื่อ คุณชายสุยเฟิงถูกเสนาบดีซึ่งใจกลั่นแกล้งถึงทำให้เขาพลาดสอบ ทว่าถึงคุณชายสุยเฟิงจะออกท่องต่างแดน แต่นั่นก็เพียงเพื่อการศึกษาเล่าเรียนเท่านั้น ท่านไม่เคยเห็นภาพวาดอักษรกลอนของเขา ต่อให้เป็นอาจารย์ใหญ่ของสำนักศึกษาบ้านชานก็ยังต้องอับอายที่สู้ไม่ได้ ในบันทึกอาณาจักรดำดึกที่เขาคัดมามีคำอธิบายอันลึกซึ้งประูประังเขียนเอาไว้ไม่รู้ตั้งเท่าไร หากเขายังเป็นบัณฑิตที่มีความรู้คับแคบ ไหนเลยจะสามารถเขียนออกมาได้..." เพื่อปกป้องชื่อเสียงบุคคลต้นแบบในความคิด เยี่ยหยวนที่มีแต่ความหวังดีให้ผู้อื่นตลอดมาก็อดจะเถียงหน้าแดงคอเป็นเอ็นไม่ได้

คราวนี้เยี่ยหมยถึงได้รู้ว่าหนังสือเล่มที่นางขอมมาเป็นแบบจากเยี่ยหยวนเป็นคุณชายสุยเฟิงคัดลอกและเขียนคำอธิบายด้วยตนเอง อีกทั้งฟังจากคำพูดของพวกเขา คุณชายสุยเฟิงท่านนี้ยังเป็นคนหนุ่มเลือดร้อนอีกด้วย อีกแค่ก้าวเดียวก็อาจสอบผ่านได้เป็นจิ้นซื่อ แต่กลับล้มเหลวไม่เป็นท่า ทว่าดูเหมือนความคิดจิตใจของคนผู้นี้จะยังใช้ได้ ไม่ได้อ่อนไหว

* ศิษย์ปิดสำนัก หมายถึงศิษย์สายตรงคนสุดท้าย

เอาแต่เศร้าเสียใจ กลับออกท่องได้หลักศึกษาเล่าเรียนเพื่อเขียนคำอธิบาย
ในตำราของคนรุ่นก่อน

เห็นท่าทางร้ายเหตุผลเข้าสู่เต็มทีของเยี่ยหย่วน ในห้วงสมอง
เยี่ยเหมยก็ปรากฏภาพบัณฑิตวัยกลางคนที่มีรูปลักษณะประมาณหลี่ไป*
ในความทรงจำ ลูบเครา เอามือไพล่หลัง ทอดสายตามองภูเขาแม่น้ำ

คิดถึงตรงนี้เยี่ยเหมยก็ตัดสินใจกับตนเองว่าถ้ามีเวลาว่างจะต้อง
อ่านงานของเขาอย่างละเอียดทุกตัวอักษรให้ได้

พอเยี่ยหย่วนกับทานสามเกาได้เริ่มคุยกัน การเดินทางก็หายน่าเบื่อ
อย่างเห็นได้ชัด

หนึ่งช่วยยามให้หลังเรือไม้ก็อ้อมผ่านหมู่เขาซับซ้อนทอดยาวมาถึง
ท้องน้ำกว้างใหญ่ในที่สุด บนสะพานที่อยู่ห่างออกไปไกลมีคนเดินเท้าและ
รถม้าสลับปะปนต่อกันเป็นมังกรตัวยาวมองไม่เห็นปลายหาง มุ่งหน้าไป
ยังเงาชายคาเลือนรางที่อยู่ไกลออกไป

* หลี่ไป คือกวีเอกของจีนในสมัยราชวงศ์ถัง

6

ผ่านไปอีกราวครึ่งชั่วยาม เรือไม้ก็มาจอดเทียบตมเขาลูกหนึ่งทาง
ขวามือ ตมเขาอยู่ห่างจากสะพานใหญ่ที่นั่นราวห้าลี้ มีร้านรวงเรียงติดกัน
เป็นแถวยาวจนมองไม่เห็นต้นทาง

ท่านสามเณรกวาดเอวพลางลงจากเรือ ขึ้นร้านค้าร้านหนึ่งที่ด้านหน้า
ด้านหลังทะลุถึงกันพลางกำชับ "ตรงนั้นคือโรงเตี๊ยมของน้ำชายกาเสียง
ปกติเป็นที่ฝากรถม้าของผู้ที่จะเข้าเมือง ข้าจะไม่เข้าเมืองไปด้วย จะไป
พักอยู่ตรงนั้น ยามเซ็น* พวกเราจะออกเดินทางกลับหมู่บ้าน พวกเจ้ารีบ
มาให้ตรงเวลา"

ที่นี่คือเมืองไผ่ตงอันโด่งดังของเชิงโจว ตั้งอยู่นอกประตูเมืองทิศ
ตะวันออก ภูเขาทางขวามือชื่อว่าเขาเถาฮวา อีกไม่นานพอดอกท้อทั้งเขา
บานสะพรั่งจะมีงานชุมนุมดอกท้อจัดขึ้น ถึงเวลานั้นจะมีผู้คนขวักไขว่จน

* ยามเซ็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

แม้แต่ที่ให้หักแรมยังหาได้ยาก ส่วนสำนักเรียนบ้านชานก็อยู่ที่ไหล่เขา
เถาหวานนี้ ห้างตื่นเขาไปราวสามสี่ลี้

เยี่ยหย่วนตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะไม่ไปเรียนที่สำนักเรียน
บ้านชานอีก จึงก้มหน้าก้มตาสวท่ายาว เดินดุ่มไปทางประตูเมืองที่อยู่
ไกลออกไป

เกาต้าเหอกับภรรยาเองก็มีธุระต้องทำ เห็นเยี่ยเหมยมีน้องชายแท้ๆ
อยู่เป็นเพื่อนกับบอกลาเยี่ยเหมยก่อนเดินไปอีกทางหนึ่งอย่างวางใจ

ด้านหลัง เกาเสียงเพิ่งจะประคองภรรยาลงจากเรือมา เยี่ยเหมย
จึงกัดฟันเดินไปหยุดข้างกายภรรยาเกาเสียงก่อนพูดอย่างรวดเร็ว "พี่สะใภ้
เสียดาย ถ้าหมอที่เมืองเซ็งโจวยังบอกว่าหาสาเหตุอาการคันของท่านไม่เจอ
เหมือนกับหมอที่ตำบลหยางหลิว ท่านก็ให้หมอลองตรวจตับของท่าน
ดูดี"

ก่อนหน้านี้ภรรยาเกาเสียงเคยบอกว่าหมอล้วนแต่ตรวจหา
ความผิดปกติของผิวหนังนางกับการขยับตัวของทารกในท้อง แม้เยี่ยเหมย
จะไม่รู้ว่าการจับชีพจรในแพทย์แผนจีนสามารถตรวจโรคได้ถึงระดับไหน
แต่เอ่ยเตือนสักคำอย่างไรก็ดีก็ดีกว่าหาสาเหตุของโรคไม่ได้เลย นางเพียง
หวังว่าวิชาแพทย์ของหมอในเมืองเซ็งโจวจะยอดเยี่ยมพอ

พูดจบเยี่ยเหมยก็ไม่สนใจสีหน้าท่าทางอึ้งงันของเกาเสียงและ
ภรรยาของเขา หันหลังกลับไล่ตามเยี่ยหย่วนไปอย่างรวดเร็วราวกับบิน

"อาหย่วน ก่อนหน้านี้เจ้าเรียนอยู่ที่สำนักเรียนบ้านชาน คงเคยเข้าไป
ในเมืองเซ็งโจวบ้างกระมัง รู้หรือไม่ว่าโรงรับจำนำไหนรับซื้อของด้วย
ราคาจริง พอข้าจำนำของแล้ว พวกเราก็ไปซื้อของกัน เจ้ารู้หรือไม่ว่าจะ

ซื้อพวกข้าวพวกธัญญาหารราคาสมเหตุสมผลได้จากไหน รู้หรือไม่ว่าที่
ไหนมีผ้าราคาถูกแต่สวยงามทนทานขาย..."

"ท่านถามทีละอย่างได้หรือไม่!" ในที่สุดเยี่ยหยวนก็ถูกนางทำให้
ราคาถูจนทนไม่ไหว จึงตะโกนเสียงดังขึ้นมา หลังตะโกนจบเขาก็พบว่า
เยี่ยเหมยกำลังปิดปากหัวเราะะ จึงอดโมโหเพราะความอายไม่ได้ แค้นเสียง
ออกมาที่หนึ่งก่อนเดินมุ่งหน้าไปต่อ ทว่าคราวนี้เขาตั้งใจผ่อนฝีเท้าช้าลง
สองส่วน ให้เยี่ยเหมยไม่ต้องถึงเดินถึงวิ่งตามหลังเขา

จากนอกเมืองถึงในเมืองต้องเดินอีกครั้งช่วยยาม เยี่ยเหมยจึงใช้
โอกาสอันหาได้ยากนี้ทำความเข้าใจเบื้องต้นต่อเศรษฐกิจในยุคสมัยนี้
เงินหนึ่งตำลึงเท่ากับเงินหนึ่งพวงหรือคือเท่ากับหนึ่งพันอึแปะ

แรงงานวัยฉกรรจ์คนหนึ่งในหมู่บ้านเกาเจีย หนึ่งวันจะหาเงิน
ได้สามสิบอึแปะ สามารถซื้อข้าวกลัองซึ่งคุณภาพต่ำที่สุดได้สิบห้าซัง*
แต่ถ้าใช้แลกเปลี่ยนเนื้อจะได้เพียงสามซัง ทว่าในเมืองเซ็งโจววันนั้นต่าง
ออกไป แรงงานวัยฉกรรจ์หนึ่งวันสามารถหาเงินได้หกถึงเจ็ดสิบอึแปะ
เยี่ยหยวนทำงานช่วยคนเขียนจดหมาย ถ้าโชคดีอาจได้ถึงเจ็ดแปดสิบ
อึแปะ มิน่าเขาถึงกล้าหนีออกจากบ้าน ทั้งยังกล้าพูดว่าจะหาเลี้ยงนาง

'รู้อยู่' คือชื่อของโรงรับจำนำที่เยี่ยหยวนแนะนำแก่เยี่ยเหมย ทว่า
พอมายืนอยู่หน้าประตูโรงรับจำนำจริงๆ เยี่ยหยวนกลับไม่ยอมเข้าไป
ตัวยังขัดขวางเยี่ยเหมยด้วย

เยี่ยหยวนถามขึ้นด้วยความระแวงสงสัย "ท่านมีของอะไรที่เอามา

* ซัง (ซังจิ้น) หรือ จิน เป็นหน่วยชั่งของจีน ที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

จำนำได้ ถ้าไม่มีเงินจริงๆ พวกเราก็ไปหาอีเหนียงให้ช่วยคิดหาวิธี ท่านไม่ต้องเอาแม้แต่เสื้อผ้าที่ใส่มาจำนำ"

คำพูดนี้ทำให้เยี่ยหมยขอบอุ้นในใจ "อาหยวน เจ้าวางใจได้ พี่รองยังไม่ถึงขั้นจำนำเสื้อผ้าหรอก เด็กดี หลบไปหน่อย พอจำนำได้เงินมากก็จะส่งเจ้าไปส่งนักศึกษาอีกครั้งได้"

"ข้าบอกแล้วอย่างไรว่าไม่ไป" เยี่ยหยวนแค้นเสียงเย็น แต่กลับขยับหลบไปด้านข้างอย่างบังคับตนเองไม่ได้ "ท่านไม่เชื่อว่าข้าจะหาเลี้ยงท่านได้ใช่ไหม"

"เชื่อสิ น้องชายของข้าพูดอะไร ข้าก็เชื่อทั้งนั้น มีน้องชายคอยเป็นห่วงเป็นใยช่างดีโดยแท้ เพียงแต่ตอนนี้เจ้ายังเด็กอยู่ รอโตแล้วค่อยมาเลี้ยงข้าก็ยังไม่สาย" เยี่ยหมยพูดพลางก้าวข้ามธรณีประตูไปพร้อมรอยยิ้มเบิกบาน รู้สึกจากใจจริงว่าการทะลุมิตินานี้ไม่นับว่าแย่นัก

เยี่ยหยวนกำลังยกเท้าจะก้าวเข้าโรงรับจำนำ หูกลับได้ยินเยี่ยหมยพูดถั่วหัวเราะขึ้นอีกครั้งว่า "มีน้องชายคอยเป็นห่วงเป็นใยช่างดีโดยแท้" ฝึเท้าจึงชนเซ สะดุดธรณีประตูสูงและหวัดจะล้มคะมำเข้าด้านใน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในโรงรับจำนำก็มีคนหัวเราะเยาะออกมา เยี่ยหยวนจึงอายจนหูแดงอีกครั้ง

ผู้ที่หัวเราะเยาะเยี่ยหยวนคือสตรีอายุยี่สิบสองนางที่อยู่ทางฝั่งขวาภายในโรงรับจำนำ พวกนางสวมเสื้อคลุมกันเปื้อนผ้าฝ้ายเนื้อละเอียดสีเขียวคราม ในมือกอบถั่วลิสง ยืนประกบซ้ายขวาอยู่ข้างเก้าอี้ตัวหนึ่งบนเก้าอี้มีเด็กผู้หญิงตัวอ้วนกลมอายุสองสามขวบคนหนึ่งกำลังก้มตัวพุกกับโต๊ะด้านหน้าเก้าอี้ มือเล็กขาวผ่องอ่อนนุ่มกำลังเขียนถั่วลิสงบนโต๊ะ

ไปมา

"อาหย่วน ระวังหน่อย" เยี่ยเหมยเห็นสตรีสองนางนั้นเกาะถั่วลิสง โยนใส่ปากเสร็จก็ทิ้งเปลือกลงพื้น พอเห็นนางกับเยี่ยหย่วนเข้าประตู มาก็ขยับเข้าหากัน กระซิบกระซาบนิทนาพพวกตน ไม่มีมารยาทแม้แต่ น้อยนิด นางจึงอดจะขมวดคิ้วถลึงตาใส่สตรีสองนางนั้นไม่ได้ "มองอะไรกัน ดูเด็กที่บ้านพวกเจ้าให้ดี อย่าปล่อยให้มันเล่นถั่ว"

"พวกไล่แห้ง!" สตรีริมฝีปากบางทางด้านซ้ายสบถคำเบาๆ ก่อน หันไปมองเด็กผู้หญิงแวบหนึ่ง พร้อมกันนั้นก็ตะคอกใส่สตรีอีกคน "ดู คุณหนูเล็กหน่อย"

"ไล่แห้งก็ยังดีกว่าเป็นบ่าวรับใช้แล้วกัน" เยี่ยเหมยแค้นเสียงออกจมูก ก่อนเดินตรงไปยังโต๊ะกันที่ติดรั้วลูกกรงไว้ครึ่งหนึ่งทางด้านซ้ายมือ ยกมือ ล้วงในอกเสื้อ เตรียมจะหยิบหยกเขียวรูปปลาคู่ที่อาจจะ เป็น 'ค่าค้ำคืน' ขึ้นนั้นออกมา

แต่เวลานี้เองกลับพลันมีเสียงร้องด้วยความตระหนกตกใจทำอะไร ไม่ถูกของบ่าวหญิงที่ว่านางไล่แห้งเมื่อครู่นี้ลอยมาจากด้านหลัง "พี่นั่น คุณหนูเล็กเป็นอะไรไปแล้ว!"

"ข้าก็ไม่รู้! ไขกันถั่วลงไปแล้วติดคอหรือไม่" สตรีอีกคนที่อายุมากกว่า เล็กน้อยและบนศีรษะปักปิ่นเงินกุลิกุจอุ้มเด็กผู้หญิงขึ้นมาตบหลัง อย่างแรง "คุณหนูเล็ก! รีบคายออกมาเจ้าคะ รีบคายออกมา!"

"มัวแต่ยืนดูอยู่ทำไม ยังไม่รีบไปตามหมอมาอีก ถ้าเยี่ยเอ๋อร์เป็น อะไรไป ข้าจะถลกหนังพวกเจ้า!"

ม่านประตูผ้าย้อมครามตรงกลางโรงรับจำนำถูกแหวกออก สตรี

ในชุดหุหราสงศ์ศักดิ์และบนศีรษะมีเครื่องประดับอัญมณีอยู่เต็มนางหนึ่ง
รีบร้อนวิ่งปราดไปยังเก้าอี้ทางขวามือ ด้านหลังนางมีสาวใช้อายุสิบเจ็ด
สิบแปดที่สวมเสื้อคลุมกันเปื้อนสีชมพูตามมาสองคน ครั้นได้ยินคำสั่ง
คนหนึ่งก็ยกชายกระโปรงวิ่งออกนอกประตู ส่วนอีกคนตามหลังสตรี
สูงศักดิ์มาหยุดข้างเด็กผู้หญิง นางผลักพี่วันออกไปก่อนยกมือตบหลังเด็ก
แทน "พวกเจ้าสองคนดูแลคุณหนูเล็กอย่างไร แค่นี้คุณหนูเล็กก็
กลายเป็นเช่นนี้เสียแล้ว!"

เด็กผู้หญิงในเวลานี้ไหนเลยจะยังมีท่าทางเหมือนหยกเจียรไน
เช่นเมื่อครู่ ลิ้นจุกปาก ผิวหนังกลายเป็นสีม่วง ตาเหลือก หายใจถี่ สองมือ
ยืงติงทิ้งคอเสื้อไหมพนวม แสดงท่าทางทรมานเจียนสิ้นใจออกมา

"หยุดมือ! พวกเจ้าทำเช่นนี้จะทำให้นางตาย" เยี้ยเหมยก้าวกระโดด
ไม่กี่ก้าวไปถึงเบื้องหน้าเด็กผู้หญิง ผลักสาวใช้ที่ตบหลังนางอยู่ออกก่อน
แย่งตัวเด็กมา จากนั้นก็คุกเข่าข้างหนึ่งลงพื้น จับตัวเด็กคว่ำหน้าลงพาด
กับเข่าข้างที่ตั้งขึ้น ก่อนจะใช้ฝ่ามือเคาะหลังนาง

"เจ้าทำอะไร!" สาวใช้ที่ถูกผลักกับหม่อมมัวอีกสองคนไม่ได้ปราด
มาห้าม เพียงแต่ยืนต่อว่าเยี้ยเหมยด้วยความตระหนกตกใจอยู่ที่เดิม

สตรีสูงศักดิ์นางนั้นก็ถูกเยี้ยเหมยทำเอาตกใจจนตะลึงไปเช่นกัน
ครั้นเห็นเยี้ยเหมยเคาะหลังเด็กไปหลายทีถึงค่อยได้สติกลับมา ทำท่าจะ
ยื่นมือมารั้งห้าม

แต่เวลานี้เองเด็กผู้หญิงพลันไถ่ออกมา บนพื้นมีถั่วลิสงเปื้อนเลือด
เพิ่มมาเม็ดหนึ่ง หลังไถ่อีกสองทีก็พลันร้องไห้จ้าในที่สุด

"เรียบริ้อยแล้ว" เยี้ยเหมยผ่อนลมหายใจยาว ประคองตัวเด็กวางลง

บนพื้น ส่วนตนเองก็ลุกขึ้นยืนตาม คิดไม่ถึงว่าเด็กผู้หญิงจะกอดขานางไว้ เยียะเหมยที่เพิ่งจะยืนตรงได้พลันรู้สึกวิงเวียนศีรษะ ร่างกายโงนเงน ถ่วงให้เด็กล้มลงกับพื้นไปด้วย

โชคดียังมากที่ขณะล้มลงนางนึกถึงเด็กในท้องจึงยื่นมือยันพื้นไว้โดยจิตใต้สำนึก ทำให้ล้มไม่แรง ทว่าเด็กกลับล้มแผ่ลงกับพื้นตามแรง นาง เสียงร้องให้หวิดแหลมบาดแก้วหูจึงดังขึ้นมาอีกทันที

เห็นดังนี้สตรีสูงศักดิ์ก็ออกปากพูด "ยังไม่รีบอุ้มคุณหนูเล็กขึ้นมาอีก!"

สาวใช้และแม่นมที่ด้านข้างแย่งกันพุ่งตัวมาหาเด็ก สุดท้ายยังเป็นพี่วันนางนั้นใช้สะโพกใหญ่ๆ ของตนเองดันคนทั้งหลายออก ก่อนรวบตัวเด็กผู้หญิงมาโอบลอบในอ้อมแขน ทิ้งให้เยียะเหมยกึ่งยืนกึ่งนั่งอยู่บนพื้นคนเดียวด้วยท่าทางสติล่องลอยอยู่บ้าง

"พี่รอง ท่านไม่เป็นอะไรใช่ไหม!" เมื่อครู่มีสตรีอยู่เยอะ เยียะเหว่นไม่กล้าเฉียดมาใกล้ แต่ครั้นเห็นเยียะเหมยหกล้ม เขาไหนเลยจะยังจำเรื่องชายหญิงแตกต่างกันได้อีก รีบพุ่งตัวมาประคองเยียะเหมยลุกขึ้นด้วยความเป็นกังวลทันที

"ไม่เป็นไร" เยียะเหมยถนัดฝ่ามือที่เมื่อครู่ใช้ยันพื้นเล็กน้อย นางก็บอกแล้วว่าแม่นมสองคนนั้นไร้จิตสำนึกรับผิดชอบ ทั้งเปลือกถั่วไปทั่วพอล้มใส่ก็เจ็บโดยแท้

"เมื่อครู่ต้องขอบคุณแม่นางจริงๆ ที่ให้ความช่วยเหลือทันเวลา ชุณเภา ให้รางวัล"

ตอนนี้สตรีสูงศักดิ์ได้สติกลับมาเต็มที่แล้ว นางนั่งลงริมโต๊ะอย่าง

ข้าฯ เพิ่งจะพุดจบตรงหน้าเยี่ยเหมยก็มีแท่งเงินเล็กๆ สีขาวหิมะแท่งหนึ่ง
ยื่นมา

"ให้เจ้า" ชุนเถาที่เมื่อครู่ถูกเยี่ยเหมยผลักไปด้านข้างเบะปากพุด
บนหน้ามีแววหยิงยโสอยู่หลายส่วน

ชาติก่อนเยี่ยเหมยเริ่มเข้าสู่วงการพี่เลี้ยงเด็กตั้งแต่อายุสิบหก
เป็นพี่เลี้ยงส่วนตัวตั้งแต่อายุยี่สิบสอง นางเคยเห็นพ่อแม่และญาติๆ
มานับประเภทไม่ถ้วน เจอเหตุการณ์เช่นนี้จึงไม่ได้มีท่าทีเดือดดาลเช่นเคือง
เหมือนที่เยี่ยหย่วนแสดงออกมา เพียงแต่บัดมือของชุนเถาออกแล้วยั้ม
บางๆ พลางว่า "ไม่เป็นไร ข้าเพียงแต่ทนเห็นพวกท่านทำร้ายเด็กไม่ได้"

"สะใภ้ใหญ่จ๋า ท่านหอมมาแล้วเจ้าคะ!" เวลานั้นเองสาวใช้ที่เมื่อครู่
วิ่งออกไปก็เร่งรุดนำชายชราร่างอ้วนท้วมที่มีใบหน้ากลมดิกผู้หนึ่งเดินเข้า
ประตูมา "โชคดีที่ท่านหอมเถียนยังอยู่ที่โรงไหมของพวกเรา"

"ได้ยินว่ามีเด็กกินอะไรเข้าไปแล้วติดคอ คนเล่า เอ๊ะ!" เถียนหนานชิง
ยังพุดไม่จบก็มองเห็นเด็กผู้หญิงที่ถูกแม่มนมอุ้มอยู่และกำลังร้องไห้สะอึก
สะอื้นไม่หยุด จึงก้าวเท้าเดินไปหา ดวงตาเบิกโต "เมื่อครู่ตอนสาวใช้นาง
นี้ไปเรียกข้าได้บอกว่ากำลังตบหลังให้เด็กอยู่ ข้าก็คิดว่าแย่แล้วไม่รู้มีเด็ก
ตั้งเท่าไรที่มีอาหารติดคอ แต่กลับถูกตบหลังจนทำให้ตาย คิดไม่ถึงว่า
พวกท่านจะจับพลัดจับผลูช่วยเด็กเอาไว้ได้"

"ท่านหอม อาหารติดคอไม่ควรตบหลังอย่างนั้นหรือ" เยี่ยหย่วน
หันหน้ากลับไปมองเยี่ยเหมยแวบหนึ่งด้วยความประหลาดใจ ในดวงตา
มีแววสงสัยอยู่บ้าง หลังก้าวมาคารวะเถียนหนานชิงแล้วจึงเอ่ยถามอย่าง
เคารพนบนอบ

เถียนหนานซิงมีรูปร่างหน้าตาใจดี สัมผัสคลุคลีและรักษาโรคให้เด็กมาเป็นเวลานาน นิศัยก็ร่ำเร้งเบิกบาน แม้แต่ถูกเยี้ยหยวนเอ๋ยถามเฉียบพลันก็ยังอธิบายอย่างมีน้ำอดน้ำทน "คนเราหายใจเข้าออกผ่านลำคอ เด็กตัวยังเล็ก ลำคอก็ยังเล็ก มีสิ่งแปลกปลอมผ่านเข้าไปก็เสี่ยงจะอุดลำคออยู่แล้ว ถ้าตบหลังด้วยกำลังแรงจนทำให้สิ่งแปลกปลอมหลุดเข้าไปลึกไม่ได้ยื้อนกลีบออกมา เด็กก็จะมีอันตราย ข้าเห็นตัวอย่างมามาก แต่ไม่ก็อิดใจเด็กก็ยากจะช่วยไว้ได้แล้ว แต่เด็กคนนี้ก็กลับโชคดีนัก"

"อ้อ...ขอบคุณท่านหมอที่ช่วยคลายข้อสงสัย" เยี้ยหยวนลากเสียงยาว จงใจปรายตามองสตรีสูงศักดิ์นางนั้นแวบหนึ่งก่อนจะถอยกลับไปยืนข้างเยี้ยเหมยอีกครั้ง

เถียนหนานซิงเองก็จับแขนเด็กมาตรวจชีพจรเสร็จเรียบร้อยพยักหน้าก่อนว่า "ใช้ได้ไม่เป็นไรแล้ว ข้าบอกให้น้ำถั่วลิสงกับผลเหอเถา* ให้นางกินนิดเดียว ไม่ได้ให้นางกินทั้งลูก ต่อไปต้องระวังหน่อย"

"ลำบากท่านหมอเถียนแล้ว ชุนหลัน ไปส่งท่านหมอเถิด" สตรีสูงศักดิ์ไม่ได้อธิบายอะไร โบกมือส่งสายตาให้สาวใช้ที่เพิ่งเข้าประตูมายังไม่หายหอบ

เถียนหนานซิงเพิ่งจะเดินออกประตูไป สตรีสูงศักดิ์ก็ตั้งปิ่นมุกเกลี้ยงเกลามันวาวอันหนึ่งบนศีรษะลงมายืนให้เยี้ยเหมยเองกับมือ "แม่นางท่านนี้ เมื่อครู่สาวใช้บ้านข้าเสียมารยาทไป เยี้ยเอ๋อร์ลูกสาวคนเล็กของข้าได้แม่นางช่วยไว้จึงพ้นจากอันตราย มิเช่นนั้นก็ไม่อยากจะคิดถึงผลลัพธ์เลย ของขวัญขอบคุณนี้ไม่เพียงพอจะแสดงความซาบซึ้งใจ

* เหอเถา หมายถึงวอลนัท

ของข้าได้แม้แต่เศษเสี้ยว ขอแม่นางอย่าได้รังเกียจ"

แม้สตรีสูงศักดิ์ปากจะพูดจาง่าฟัง กิริยาท่าทางก็ดูระมัดระวังให้
ความเคารพ แต่เย้ยหยันที่ยื่นเผชิญหน้ากับนางกลับยังคงมองเห็นแว
วเคลือบจากในดวงตาของนางได้ ทว่าสตรีชาติกำเนิดสูงนางหนึ่งสามารถ
เอ่ยปากขอขอบคุณคนที่มิทำทางเหมือนขอทานคนหนึ่งได้เพื่อบุตรสาว
ในยุคสมัยนี้ถือว่าหาได้ยากแล้ว

เย้ยหยันยื่นมือไปจับปิ่นนั้นมาเสียบแทนปิ่นไม้สลักลายบนศีรษะ
ก่อนยกยิ้มมุมปาก "เช่นนั้นถ้าข้าปฏิเสธก็เป็นการไม่เคารพแล้ว ทว่าต้อง
ขอพูดตามตรง ที่เมื่อครู่นี้ท่านหมอบอกให้นำถั่วลิสงกับผลเหาะให้
เด็กกิน นั้นเป็นการบำรุงเถี่ย* กับชิน** แต่อันที่จริงเด็กวัยนี้ควรต้อง
เน้นบำรุงไ้*** ให้กินของเสริมสร้างกระดูกอย่างพวกน้ำแกงต้มกระดูก
ถั่วเหลือง เต้าหู้ให้มาก"

รับของผู้เฒ่ามาแล้ว เย้ยหยันก็รู้สึกว่าจะพูดอะไรสักหน่อย เด็ก
คนนี้สองขวบได้แล้วกระมัง ดูเหมือนจะยังเดินไม่ได้ ถ้ายังอุ่มอยู่ตลอด
เช่นนั้นคงได้เป็นง่อยกันพอดี

ใครเลยจะรู้ว่าเย้ยหยันเพิ่งจะพูดจบ ฟ้าวันที่ยิ้มเด็กอยู่จะแบ่ปาก
พิมพ์ำเบาๆ "มิของดีอะไรที่สกุลจันไม่มีบ้าง กลับจะให้เด็กไปแตะกระดูก?
เต้าหู้เป็นของราคาถูที่ชาวบ้านสามัญชนกินกัน คุณหนูเล็กสูงศักดิ์
เช่นนี้ไหนเลยจะเอาเข้าปากลง"

* เถี่ย หมายถึงธาตุเหล็ก

** ชิน หมายถึงธาตุสังกะสี

*** ไ้ หมายถึงธาตุแคลเซียม

"หุบปาก! ชุนเถา อุ้มคุณหนูเล็กมา พวกเรากลับคฤหาสน์ ชุนหลันกลับไปเดี๋ยวบอกหยางหม้วหม้วด้วยว่าแม่นมสองคนนี้ไม่เหมาะสมจะให้ดูแลคุณหนูเล็กแล้ว ขายออกไปเสียทั้งสองคน!" สตรีสูงศักดิ์สีหน้าเข้มขึ้น กล่าวจบก็พยักหน้าให้เยี่ยเหมยน้อยๆ ก่อนหมุนตัวเดินออกจากโรงรับจำนำพร้อมกับชุนหลันที่เพิ่งเข้าประตูมา

ชุนเถาเดินตามอยู่ด้านหลังสตรีสูงศักดิ์ ทำยืดอกแค้นเสียงออกจุกจิก แม่มนมทั้งสองคนมีท่าทางดั่งเสียบุพการี แต่ด้วยรู้นิสัยใจคอของสตรีสูงศักดิ์ดี จึงได้แต่เดินหน้าสลดตามหลังไป

"ข้าก็บอกแล้วมิใช่หรือว่าใส่แห้งก็ยิ่งดีกว่าเป็นบ่าวรับใช้ผู้อื่น" เยี่ยเหมยเห็นแม่นมทั้งสองกำลังจะก้าวข้ามธรณีประตูก็พลันพุดขึ้นอย่างเย็นเยียบ เห็นเพียงผีทำสตรีทั้งสองชะงักไป ตัวหวัดจะพุงล้ม นางก็อดจะปิดปากหัวเราะไม่ได้

"อาหยวน ฟีรองแก็แค้นให้เจ้าแล้วนะ"

"ฟีรอง ท่านรู้วิธีช่วยชีวิตเด็กคนนั้นได้อย่างไร" เยี่ยหยวนไม่สนใจเยี่ยเหมย แต่จ้องตาของนางตรงๆ พลังเอ๋ยถาม เยี่ยหยวนที่ยังอายุไม่เต็มสิบสามมีความสูงเท่าเยี่ยเหมยแล้ว บนใบหน้าอ่อนเยาว์กลับมีคำว่า 'สงสัย' เขียนอยู่เต็ม

"เจ้าไม่รู้หรือ" เยี่ยเหมยใจกระตุกวบ นึกขึ้นได้ว่าที่นี่มีโชสถานที่เหมาะแก่การคุ้ย หลังย้อนถามเสร็จก็พลันเบี่ยงประเด็น "แค่เห็นสาวใช้สองคนนั้นผลัดกันอุ้มเด็กก็รู้สึกเหนื่อยแทนแล้ว ในเมื่อเดินไม่ได้ก็เอารถเข็นเด็กมาเข็นสิ ถ้าไม่ได้จริงๆ ถนนในเมืองออกจะเรียบขนาดนี้ ใช้รถหัดเดินมา让孩子เดินเองก็ได้"

"รถอะไร" ความสนใจของเยี่ยหยวนถูกเบนออกไปชั่วคราวอย่างที่เกิดขึ้น แต่ก็ยังงุนงงสนทน่ห้กว่าเก่า "รถเข็นเด็กกับรถหัดเดินที่ท่านว่าคืออะไรกัน ไฉนเข้าถึงไม่เคยได้ยินมาก่อน"

"ไม่เคยได้ยินได้อย่างไร ครอบครัวที่มีลูกก็มีกันทั้งนั้น" เยี่ยเหมยจ้องมองนายบ่าวไม่กี่คนที่จากไปไกลแล้ว ในใจกำลังนึกถึงเด็กผู้หญิงตัวขาวจ้ำม่ำเหมือนตุ๊กตาระเบื่องเค็ลือบคนนั้นจึงใจลอยไปชั่วขณะ เผลอหลุดปากพูดเรื่องในหัวออกมา หารู้ไม่ว่ากลายเป็นทำให้คนในโรงรับจำนำจำนวนมากกว่าเก่าข้องใจ

"ก่อนเข้าจะเป็นหลงจูโรงรับจำนำรู้จั้แห่งเมืองเซ็งโจวเคยตระเวนไปทั่วสารทิศ สามารถนับได้ว่ามีประสบการณ์ความรู้กว้างขวางแต่ก็ไม่เคยได้ยินหรือได้เห็นรถอะไรที่แม่นางน้อยพูดถึงเช่นกัน"

ก่อนหน้านี้ในโรงรับจำนำรู้จั้มีเพียงลูกจ้างเล็กๆ คนหนึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะกัน ถั่วลิสงที่เด็กผู้หญิงกินก่อนหน้านี้เป็นของที่ทางร้านมีไว้ให้แขกที่เป็นบุคคลใหญ่โต ตอนที่ถั่วติดคอเด็กผู้หญิง ลูกจ้างก็ตกใจแทบแยตาลีตาเหลือกเปิดประตูข้างในออกไปเรียกหลงจูที่อยู่เรือนด้านหลังให้ออกมา

ขณะหลงจูมาถึงก็ได้เห็นเยี่ยเหมยแสดงฝีมือช่วยเด็กพอดี ถ้ามิใช่ได้เห็นด้านสุขุม ใจเย็น มีความรับผิดชอบของเยี่ยเหมยมาก่อน หลงจูท่านนี้ก็ไม่มีความอดทนอดกลั้นกับแม่นางน้อยที่สวมชุดเก่าขาดนางหนึ่ง

"รถเข็นเด็กคือรถคันเล็กที่สามารถวางเด็กไว้ข้างในแล้วผู้ใหญ่ก็เข็นเดินได้ ส่วนรถหัดเดินก็สามารถวางเด็กไว้ข้างในแล้วให้เด็กก้าวสองเท้าเดินเองได้อิสระ ไม่ต้องให้ผู้ใหญ่คอยอุ้มอยู่ตลอดเวลา" เยี่ยเหมยอธิบายพร้อม

กับทำท่าประกอบอย่างต้งอกต้งใจ

จะอย่างไรเยี่ยหยวนก็ยังเด็ก เคยได้ยินได้เห็นอะไรมาไม่มาก ทว่าถ้าเป็นของที่แม้แต่หลงฐิที่ดูฉลาดเฉียบแหลม สายตากว้างไกลยังไม่เคยเห็น เยี่ยเหมยก็คิดว่าบางทีนี้อาจจะเป็นหนทางหาเงินก็เป็นได้

"มีรถเช่นนี้ด้วยหรือ" หลงฐิฟังอยู่ครู่ใหญ่ก็ยังมิสีหน้าแง่ง จึงเอียงศีรษะมองไปยังมุมทางขวามือ "หลายปีมานี้ข้าอยู่แต่ที่เมืองเซ็งโจวโดยตลอด กลับเป็นนายน้อยที่เดินทางไปเล่าเรียนอยู่ข้างนอก ไม่ทราบเคยเห็นของเช่นนี้หรือไม่ขอรับ"

"ไม่เคย"

เสียงทุ้มต่ำนุ่มหูของบุรุษดังลอยมา เยี่ยเหมยมองไปตามเสียงถึงได้พบว่ามิประตูลับบานหนึ่งซ่อนอยู่ตรงมุมที่ไม่สะดุดตา เกร่างสูงในชุดแพรตัวยาวสีนวลร่างหนึ่งเอนตัวพิงวงกบประตู ตัวเขาสูงจนเกือบเท่าประตู ข้างบานเล็กบานนั้น เขามีคิ้วดาบพาดเฉียง ดวงตาเจิดจ้าเป็นประกาย จมูกโด่ง ริมฝีปากบาง เมื่อรวมกันก็กลายเป็นใบหน้าหล่อเหลา น่าเสียดยาที่ริมฝีปากบางที่เฝ้มอยู่นั้นกลับให้ความรู้สึกเคร่งขรึมเย็นชา

"ของที่เจ้าพูดทำออกมาได้จริงๆ ใช่หรือไม่" ขณะเยี่ยเหมยยังถูกบุคลิกลักษณะของชายหนุ่มที่ถูกเรียกว่า 'นายน้อย' ทำให้หลงไหลอยู่นั้นเอง เขาก็เดินมายกชายชุดลงนั่งบนเก้าอี้ตัวที่เด็กผู้หญิงนั่งอยู่ก่อนหน้าแล้ว ท่าทางดูงามสง่าสบายๆ อย่างยิ่ง จากนั้นเขาก็เลื่อนสายตาไปชมวดคิ้วให้คนหนุ่มที่ด้านหลังหลงฐิ "ยกเก้าอี้ให้แขก"

"หา? ขอรับ" ลูกจ้างตะลึงไป ก่อนจะรีบทำตามคำสั่งโดยไม่รู้ตัว แต่ทว่าลูกจ้างกลับไม่รู้จักคุณชายที่เดินออกมาจากประตูข้างบานเล็ก

จะว่าไปคุณชายท่านนี้เพิ่งเข้าร้านมาได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง แต่พอได้ยินว่าเขามา หลงจู๊ก็เชื่อเชิญให้เขาไปเรือนด้านหลังอย่างเคารพนบนอบแล้ว เพียงไม่นานสะใภ้ใหญ่ของสกุลจั่นก็พาคนกลุ่มหนึ่งเดินพรีบเข้ามา หลังปล่อยบุตรสาวกับแม่นมสองคนไว้ในโรงแล้วก็ตามเข้าไปที่เรือนด้านหลัง

ลูกจ้างเดิมคิดจะขวาง แต่ในเมืองเซ็งโจวมีใครกล้าขวางสะใภ้ใหญ่จั่นท่านนี้บ้างเล่า นางมีบิดาที่เป็นเจ้าเมืองเซ็งโจวหนุนหลังอยู่ มีหน้าซำเห็นสะใภ้ใหญ่จั่นมีสีหน้าท่าทางเหมือนมาหาเรื่องคน ใครเลยจะกล้าเข้าไปแหย่หนวดเสือ

เรื่องที่ทำให้คนคิดไม่ถึงคือสะใภ้ใหญ่จั่นเดินวนรอบเรือนด้านหลังแล้วไม่พบคนจึงฮึดฮัดจากไป แต่คุณชายท่านนี้กลับเดินออกมาจากประตูข้างบานเล็กของโรงรับจำนำ

ลูกจ้างกำลังบ่นว่าแปลกอยู่ในใจ แต่กลับย้ายเก้าอี้สองตัวมาวางลงข้างเยี่ยเหมยสองพี่น้องได้อย่างคล่องแคล่ว หลังวางเรียบร้อยแล้วได้เกาศีระชะมองไปทางผู้เป็นหัวหน้าด้วยความรู้สึกซ้ำ ในใจลอบคิดว่าแยะแล้วเมื่อครูเขาได้ยินคำสั่งของคุณชายท่านนี้ก็จัดการทันทีโดยไม่ได้ถามความเห็นของหลงจู๊ก่อน

ยังดีที่หลงจู๊ไม่มีทำที่จะเอาผิดตน เพียงแต่โบกมือบอกให้เขาไปอยู่ด้านข้าง

7

เยี่ยเหมยไม่อาจไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นพวก 'คลังไคล่เสียง' แม้จะรู้สึกว่ายายหนุ่มดูเย็นชา แต่เสียงของเขาทุ้มนุ่ม จัดอยู่ระดับชั้นเลิศ ได้ยินเสียงเช่นนี้นางก็แทบเสียความสามารถในการพิจารณาไตร่ตรอง พยักหน้าอย่างปราศจากความลังเล "ยอมทำได้แน่นอน"

ได้ยินเช่นนี้ ยายหนุ่มก็ยกมูมปากน้อยๆ "ไม่ทราบว่าจะสองอย่าง ที่เจ้าพูดมาต้องใช้เวลาทำอะไร"

"อย่างมากห้าวัน" เยี่ยเหมยคิดดูแล้วเห็นว่าของทั้งสองอย่างไม่ได้ซับซ้อน ถ้าหาช่างฝีมือดีมาได้สักคนก็อาจทำเสร็จได้ภายในเวลาเพียงสามวัน แต่เพื่อความแน่นอนปลอดภัย นางจึงบวกเพิ่มไปอีกสองวัน

อันที่จริงเวลานี้เยี่ยเหมยระงับความเบิกบานยินดีในใจไม่อยู่แล้ว มันจึงหลุดออกมาผ่านน้ำเสียง ควรต้องรู้ว่าคนผู้นี้เป็น 'นายน้อย' ของหลงจู้ ชักถามละเอียดเช่นนี้จะต้องเพราะอยากสั่งทำให้เด็กในบ้าน

แน่นอน กิจการยังไม่ทันเปิดอย่างเป็นทางการก็มีรายการสั่งจองแล้ว
ช่างโชคดีเสียนี้กระไร! นางคิดคำนวณในใจอย่างรวดเร็วว่าควรบอกราคา
เท่าไรดี

อาจเพราะประกายวิบวับในดวงตานางฉายชัดเกินไป อีกฝ่าย
จึงพลันเปลี่ยนประเด็น "เมื่อครู่บ่าวของสกุลจันทน์ดำเจ้าว่าใส่แห้ง เหตุใด
เจ้าถึงยังช่วยคุณหนูเล็กของพวกนั้นอีก"

"หะ...หา?" เยี่ยมเหมยที่นึกว่าจะเข้าสู่ขั้นตอนบอกราคามีนั่งไปทันที
ปากเผยอค้าง มองใบหน้าเย็นชาขริ้มแครงของบุรุษ มองเข้าไปในนัยน์ตา
ลึกลับที่มีแววกังวลสงสัยของเขา ครู่ใหญ่ถึงตอบกลับไป "ท่านก็พูดอยู่ว่า
เป็นบ่าวที่ดำช้า แล้วเกี่ยวอะไรกับเด็กด้วยเล่า จะให้ข้ามองดูเด็กที่เป็น
ผู้บริสุทธิ์ต้องตายไปเพราะเหตุนี้อยู่เฉยๆ ข้ากลับเอาชนะจิตสำนึก
รู้ผิดชอบไม่ได้"

"เจ้าไม่กลัวว่าถ้าเกิดช่วยไม่ทัน เด็กคนนั้นยังคงจะตายเช่นเดิม
ถึงเวลานั้นเจ้าจะอย่างไร" แวดตาดายหนุ่มเข้มขึ้น สายตาที่มอง
เยี่ยมเหมยแครงขริ้มจริงจัง เหมือนที่กำลังรอคอยคำตอบที่มีความสำคัญ
ต่อเขาอย่างไร้ใดเทียม

"ภายใต้สถานการณ์พรคันั้น ถ้ารอข้ากังวลเสร็จค่อยลงมือช่วย
มีหรือจะยังช่วยเด็กไว้ได้ ข้าจึงทำได้เพียงทำตามใจต้องการ ถึงแม้
หลังจากนั้นต้องถูกคนประณามกล่าวโทษ แต่อย่างน้อยก็ไม่มีอะไรต้อง
ละลายแก้ไข"

เดิมทีเยี่ยมเหมยไม่ได้คิดจะพูดมากเพียงนี้ แต่ถูกเขากระตุ้นเตือนก็
รู้สึกว่าการกระทำก่อนหน้านี้ของตนเองหุนหันเอาแต่อารมณ์เกินไป ผู้ที่

ในท้องมีทารกอยู่แต่ยังรู้ความเพียงนั้น ถ้าเกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรขึ้นมาจะทำอย่างไร

"ทำตามใจต้องการ ไม่มีอะไรต้องละอายแก่ใจ..." เมื่อได้ยินคำตอบของเยี่ยเหมยแล้ว อีกฝ่ายก็จมอยู่ในภวังค์ความคิด

เยี่ยเหมยเพิ่งจะรู้สึกตัวว่าดวงอาทิตย์ขึ้นสูงแล้ว นางยังมีสิ่งที่ต้องทำอีกกองใหญ่จะมัวเสียเวลาไม่ได้แล้ว เดิมทีนางคิดจะล้วงเอาหยกเขียวรูปปลาคู่ออกมา แต่พอมองเห็นปิ่นไม้ที่ถืออยู่ก็ได้ความคิด ดึงปิ่นมุกบนศีรษะลงมา ก่อนยื่นไปเบื้องหน้าหลงจู๊ของโรงรับจำนำ "หลงจู๊ใช่หรือไม่ ระบายดูปิ่นนี้ที่ว่าจะได้ราคาเท่าไร"

"นี่มิใช่ของขวัญขอบคุณจากสะใภ้ใหญ่จันทรรอกหรือ" หลงจู๊ยื่นมือไปรับมาก่อนพูดเพิ่มพ้ำ

"นางให้ข้าแล้วก็ยังเป็นของข้า อีกทั้งสิ่งของไม่มีชีวิต คนลี้ถึงมีชีวิต ข้าไม่มีข้าว่าจะกินอยู่แล้ว จะให้แทะไข่มุกนี้แทนหรือไร" เยี่ยเหมยยิ้มน้อยๆ รู้สึกว่าตนเองกลับสู่ภาวะปกติแล้ว เมื่อครุ่นนางหวัดจะถูกเสียงของผู้เป็นคุณชายทำให้หลงใหลจนลืมหูอดประสงค์เดิม จึงแลบลิ้นก่อนเอ่ยเร่ง "หลงจู๊ ระบายท่านเร็วหน่อย"

"ลุงหนูปิ่นของสะใภ้ใหญ่จันทรรอกที่คุณภาพแย่ที่สุดยังมีราคาเกินสิบตำลึง ในเมื่อเป็นของเก่า ท่านก็ให้ราคาสิบตำลึงแก่...แม่ นางท่านนี้แล้วกัน" เวลาที่สีหน้าของเขากลับมาเย็นชาเหมือนเก่าแล้ว กวาดตามองการแต่งกายที่มีสีสันเรียบง่ายสบายตาของเยี่ยเหมยปราดหนึ่ง ในดวงตาแวบแวระแวงสงสัย

"สิบตำลึง?!" เยี่ยเหมยได้ยินก็ตลุกคิดในใจทันที เงินหนึ่งตำลึง

เทียบเป็นเงินสมัยนี้เท่ากับหนึ่งพันอแปะ เช่นนั้นสิบตำลึงก็เท่ากับหนึ่งหมื่นอแปะ! คิดไม่ถึงว่าตนเองจะเหยียบลงบนเส้นทางเศรษฐกิจเงินหมื่นเร็วขนาดนี้

"อืม นอกจากนี้ข้าจะจ่ายค่ามัดจำให้เจ้าอีกห้าตำลึง เจ้ามีเวลาสามวันในการทำรถเข็นเด็กและรถหัดเดินให้เสร็จแล้วส่งไปยังคฤหาสน์สกุลจันทาทิศใต้ของเมือง เช่นนี้เป็นอย่างไร" เขาท่องประโยคว่า 'สิ่งของไม่มีชีวิต คนมีชีวิต' นั้นอยู่ในใจ พลังมูมปากยกขึ้นน้อยๆ เสียงยิ่งนุ่มนวลกว่าเดิม

การค้าชุดแรกที่เพิ่งจะบินจากไปอย่างไร้ปราณีติดปีกบินกลับมาอีกครั้ง อีกทั้งเสียงบอกราคานี้ก็ตรงกับใจนางพอดิบพอดี ทำให้นางได้ยินแล้วค้นยุบิบในใจ

เยี่ยเหมยพยักหน้าหงิกหงักด้วยความตื่นเต้นพลุ่งพล่าน "ได้เลย เพียงแต่เวลาเพียงสามวันอาจจะทำได้แค่ใช้งานได้ ไม่อาจทำให้วิจิตรบรรจง" ดูจากเสื้อผ้าอาภรณ์และบุคลิกท่าทางสง่างามของคุณชายหนุ่มฐานะทางบ้านจะต้องไม่ธรรมดาแน่นอน ด้วยฐานะเช่นนี้ ถ้าเกิดคนในบ้านเขาไม่ถูกใจของก็ได้ไม่คุ้มเสียแล้ว ต้องพูดกันให้เข้าใจก่อนถึงจะใช้ได้

"แค่ใช้งานได้ก็พอ" เขากลับไม่มีความเห็นขัดข้อง

คำตอบนี้ทำให้เยี่ยเหมยดีใจ รอยยิ้มงามสดใสบนใบหน้าอย่างไรก็ปิดไม่อยู่ "ตกลง ข้าจะทำให้คุณชายกับสวณินพอใจได้แน่นอน"

ได้ยินเช่นนั้นเขาก็ขมวดคิ้ว สุดทำยั้งคงไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่ขณะเยี่ยเหมยรับเงินและเตรียมจะจากไปพร้อมกับเยี่ยหยวน เขากลับปล้น

เสริมขึ้นอีกประโยค "วิ่งเวียนสี่พระก็เป็นอาการป่วย แม่นางอย่าได้ละเลย"

คำพูดนี้ทำให้เยี่ยเหมยที่เพิ่งจะก้าวข้ามธรณีประตูร่างไหวนได้แล้วสำเร็จ ทั้งยังหวัดจะหกล้ม นางจึงหันหน้ากลับไปอย่างเชื่องช้า "ขอบคุณคุณชายมากที่เตือน ข้าจะดูแลตนเองให้ดี" นี่มันจิตใจชัดๆ คิดไม่ถึงว่าคนที่ดูหล่อเหลาเย็นชาผู้หนึ่งจะถึงกับชอบเห็นคนขายหน้า!

ถ้ารู้ว่าตอนนี้ในใจเยี่ยเหมยคิดอะไร จันอวีนหยางจะต้องมีสีหน้าไม่อยากเชื่อแน่นอน!

มีแต่สวรรค์ที่รู้ว่าขณะเห็นร่างฝ่ายผอมบอบบางของเยี่ยเหมยถูกเด็กอายุราวสองขวบอย่างเยี่ยเอ๋อร์ถ่วงจนล้มลงกับพื้น เขาเกือบจะยังทำตนเองไม่อยู่ หวิดจะพุ่งออกไปประคองนาง ความรู้สึกที่ไม่คุ้นเคยนี้แม้แต่เขาเองก็ยังอธิบายสาเหตุไม่ได้ คำเตือนด้วยน้ำเสียงอบอุ่นนั้นอันที่จริงเป็นถ้อยคำที่เขาทนเก็บไว้ตั้งแต่ได้เห็นนางแล้ว

"นายน้อย ของที่ท่านต้องการในคลังเก็บของไม่มีขึ้นใดที่คล้ายกันเลยขอรับ ไม่ทราบหรือนายน้อยรีบหรือไม่ ผู้น้อยสามารถย้ายสินค้ามาจากเมืองอื่น และก็สามารถสั่งทำใหม่ตามแบบที่นายน้อยวาดได้เช่นกัน" ลูกหนูที่ยืนอยู่ด้านหลังจันอวีนหยางอย่างเคารพนบอบมาโดยตลอดเห็นว่าในโรงรับจำนำไม่มีคนนอกแล้ว จึงเอ่ยถึงเรื่องที่อนหน้านี้ถูกขัดจังหวะกับอีกฝ่าย

ครั้งจันอวีนหยางได้ยินก็ส่ายหน้า "ไม่ต้อง หยกกลายปลาตู้เป็นของที่มีเฉพาะสกุลจัน เรื่องนี้มีคนรู้มากเกินไป ข้าไม่อยากให้ใครรู้ว่าข้ามีความสัมพันธ์กับรู่ยจี ถ้ามิใช่กลัวว่าจะมีใครนำมาจำนำจนถึงดูความสนใจของท่านพ่อกับพี่ใหญ่ของข้า ข้าก็คงไม่มาที่รู่ยจีให้ท่านรู้ฐานะของ

ข้าหรือ"

ลุงหู่เองก็ถอนหายใจเบาๆ ตามไปด้วย "นั่นสิขอรับ ใครจะไปรู้ว่า
โรงรับจำนำร้ายจี้ที่มีสาขาทั่วทั้งอาณาจักรดำฉั่นที่จริงจะเป็นกิจการ
ส่วนพระองค์ขององค์หญิงใหญ่ในรัชกาลปัจจุบัน ทั้งยังมีเพียงไม่กี่คนที่
รู้ว่าคุณชายสุยเฟิงผู้โด่งดังแห่งเมืองเซ็งโจวจะเป็นท่านรองของบ้าน
'คหบดีจั้น' แห่งเซ็งโจว"

จันอวีนหยางลูบแขนเสื้อ ลูกขึ้นยืนก่อนยิ้มเยาะตนเอง "โชคดีที่
ไม่เคยป่าวประกาศนามบิดา มิเช่นนั้นหลังสอบตกไหนเลยจะไม่ทำให้
'คหบดีจั้น' กลายเป็นตัวตลกให้คนหัวเราะเยาะ!"

"นายน้อยโปรดเดินระวัง" ลุงหู่ส่งจันอวีนหยางออกนอกประตูใหญ่
โรงรับจำนำอย่างเคารพนบนอบแล้วกลับมีคำพูดหนึ่งติดอยู่ในใจ
โดยตลอด อย่างไรก็ตามไม่ได้พูดออกมา ลุงหู่คิดในใจว่าถ้าคุณชายสุยเฟิง
ตกยากจนต้องออกพเนจรเร่ร่อนจริงๆ องค์หญิงใหญ่มีหรือจะมอบของ
แสดงฐานะในการควบคุมดูแลร้ายจี้ให้เขา

จันอวีนหยางเดินทอดอารมณ์ไปบนถนน ตามหลังเยี่ยเหมย
สองพี่น้องไปอย่างไม่กระตือกระตาค เขาเองก็ไม่ว่าตนเองเกิดเป็นอะไร
ขึ้นมาถึงได้อยากรู้จักว่าเยี่ยเหมยเชื่อฟังคำเขาไปหาหมอขอยาที่โรงหมอ
ซึ่งอยู่ไม่ไกลหรือไม่ จะอย่างไรช่างกายนางก็มีหนุ่มน้อยตามอยู่คนเดียว
ถ้าเกิดเป็นอะไรขึ้นมาอีก...

"ท่านบ่ไปแล้วหรือ" ดีที่เด็กยังไม่โตเต็มวัยอย่างเยี่ยหว่นสามารถ
อดทนจนออกจากโรงจำนำ เดินมาถึงที่เปลี่ยยถึงค่อยสะบัดมือระเบิด

อารมณ์ออกมา "ลูกของผู้อื่นถูกถ่วงติดคอกก็ยอมมีหมอมารช่วยเอง ท่านเล่นไปทอดความสามารถอะไร ถ้าเกิด...ถ้าเกิด...อีกอย่าง ที่คนเขามีเงินมาก ขนาดจ้างแม่นางสิบคนแปดคนมาอุ้มลูกเดินได้มันเกี่ยวอะไรกับท่าน จู่ๆ ไปรับเงินเขามา ถึงเวลาถ้าทำของออกมาไม่ได้ ข้าจะดูซิว่าท่านจะชี้แจงกับคนเขาอย่างไร"

เยี่ยหย่วนร้อนใจจนใบหน้าลำคอแดงก่ำ เยี่ยเหมยกลับกำลังอารมณ์ดี ดวงตารูปเมล็ดขิงโค้งขึ้น หยิกสองแก้มปองๆ ของเขา "เออละๆ พี่รองรู้ว่าอาหยวนเป็นห่วง แต่ตอนนี้เรื่องมิใช่กำลังดำเนินไปในทิศทางที่ดีหรือไร ส่วนคำชี้แจงอะไรที่เจ้าว่า...ขอถามว่าเมื่อครู่เจ้าได้ยื่นข้อบกพร่องข้อแฉและที่อยู่ของพวกเราออกไปหรือไม่"

เยี่ยหย่วนเพิ่งจะหลบมือก่อกวนของนางได้ก็ไต่ยีนนางพูดเหมือนว่าจะเบี้ยวผู้อื่น จึงกระโดดถอยหลังออกมาสามก้าว ใช้นิ้วที่สั่นระริกชี้นาง เป็นครั้งแรกวันกว่าจะค้นเสียงออกมาได้ "สุภาพบุรุษต้องมีความน่าเชื่อถือ ท่าน...ถึงกับหลอกต้มคน!"

เยี่ยเหมยถูกการตอบสนองของเขาทำให้ขบขัน จึงเอียงศีรษะพยักหน้า จงใจพูดว่า "เจ้าบอกว่าสุภาพบุรุษต้องมีความน่าเชื่อถือ ข้าไม่ใช่สุภาพบุรุษ จะเชื่อถือได้หรือไม่เกี่ยวอะไรกันด้วย"

เห็นสีหน้าท่าทางเหมือนถูกโจมตีอย่างหนักของเยี่ยหย่วนแล้ว เยี่ยเหมยก็ตัดสินใจจะละเว้นเขาสักครั้ง ตบเบาๆ เข่าเบาๆ กำลังคิดจะเย้าเยี่ยหย่วนอีกประโยคว่า 'ชื่อตรงเกินไปจะเหนื่อยกับชีวิต' กลับพลันมีเสียงพูดแผ่วเบาดังมาจากด้านหลัง...

"แม่นางตั้งใจจะหลอกผู้แฉจันจริงๆ หรือ"

ไม่ว่าดูอย่างไรจันอวินหยางก็เห็นว่าเยี่ยเหมยไม่เหมือนคน
พรรคนั้น ทว่าเยี่ยหยวนก็พูดมีเหตุผลนัก หรือว่าตนเองจะสาายตาแย่จริงๆ
คิดถึงตรงนี้สีหน้าจันอวินหยางก็ไม่สู้ดีแล้ว เขาไม่ทำเป็นอมพะนำอีก
ส่งเสียงพูดออกมาด้วยความไม่พอใจทันที

เยี่ยหยวนคิดไม่ถึงว่าเจ้าทุกข์จะเดินตามหลังพวกตนมา จึงตกใจ
จนลั่นไปทั้งตัว ทว่าแม้เขาจะกลัว แต่กลับยังคงกางสองมือเอาตัว
บังเยี่ยเหมย "คุณชายท่านนี้ พี่สาวของข้ามิได้มีเจตนาจะหลอกท่าน
พวกเราจะคืนเงินให้ท่านเดี๋ยวนี้นี้" พูดจบก็หันมาแบมือไปทางเยี่ยเหมย

เยี่ยเหมยเห็นดังนั้นก็ตีฝ่ามือเขาดังเพียะ ก่อนพูดอย่างไม่สบ
อารมณ์ "เอาละๆ พี่รองหลอกคน แต่คนที่โดนหลอกคือเจ้า รดสองคนนั้น
เดี๋ยวลกลับไปวาดแบบกับหาช่างไม้ฝีมือดีสักคนก็ทำออกมาได้แน่นอน
เจ้าวางใจได้เลย"

จากนั้นเยี่ยเหมยก็หันมาทางอีกฝ่าย "คุณชายจัน ท่านคงมิใช่ตาม
มาเพื่อจะทวงเงินกลับไปกระมัง" ลำพังเห็นการแต่งกายของจันอวินหยาง
กับสะใภ้ใหญ่จันเมื่อก่อนหน้านี้ เยี่ยเหมยก็รู้แล้วว่าสองคนนี้มีใช้คนที่
สนใจเศษเงินเพียงเท่านี้แน่ ดังนั้นนางจึงไม่คิดว่าเขาจะไล่ตามมาเพื่อ
เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้

"แน่นอน...ว่าไม่ใช่" จันอวินหยางเองก็อธิบายได้ไม่ขัดแย้งกัน
ว่าตามมาด้วยเหตุใด จึงเพียงแต่พินิจมองร่างฝ่ายผอมอ่อนแอของ
เยี่ยเหมยอีกครั้ง

เขามีความรู้สึกคุ้นเคยอันน่าแปลกใจต่อเยี่ยเหมย รวากับเคยพบ
เจอกันมาก่อน ทว่าน้อยคนสักคนจะเป็นประกายที่ทอแวววามในตนเอง

คุณั้น ตามหลักแล้วแค่เขาได้เห็นก็ไม่มีทางลืมเด็ดขาด แต่เขาเค้นสมอง แล้วกลับยังนึกไม่ออกว่าเคยเห็นเยี่ยเหมยที่ไหน

"แม่นางบ้านอยู่ที่ใด ก่อนหน้านี้เจอกับข้าเคยพบกันหรือไม่" สุดท้าย จันอวินหยางก็อดไม่ไหวเอ่ยถามออกมา

รูปแบบการตีสนิทที่ไร้ชั้นเชิงเพียงนี้ดันเป็นของคุณชายผู้สูงศักดิ์ ร่ำรวย เยี่ยเหมยจึงไม่รู้ว่าจะตอบสนองอย่างไรแล้ว

กลับเป็นเยี่ยหย่วนที่แม้จะอายุเพียงใกล้สิบสาม แต่ก็รู้ความ อย่างมาก จึงเอาตัวบังเยี่ยเหมยไว้ด้านหลังอย่างมิดชิดกว่าเก่า "ชื่อเสียงของสตรีเป็นเรื่องใหญ่หลวง คุณชายระวังวาจาด้วย"

"ในเมื่อคุณชายท่านนี้เป็นคนท้องที่ เช่นนั้นข้าบอกท่านก็ได้ว่า ข้าเพิ่งเคยมาเมืองเชิงโจวเป็นครั้งแรก เมื่อก่อนอยู่แต่ในบ้านที่ตำบลหยางหลิวในอำเภอฉีเซียนไม่เคยออกไปไหน" นางสืบประวัติของเยี่ยเหมย คนก่อนมาจนปรูโปร่งก่อนแล้ว เป็นไปได้อย่างไรที่จะรู้จักคนเมืองเชิงโจว

"อืม เช่นนั้นก็เป็นผู้แซ่จันดูผิดไป" จันอวินหยางตอบกลับ พลางเอามือไพล่หลังยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อน

ถนนี่เป็นของทุกคน ผู้ยืนอยู่ตรงนั้นไม่ขยับมิได้หมายความว่า เยี่ยเหมยจะไม่ขยับตามไปด้วย นางยิ้มและโบกมือ "คุณชายจัน ท่านค่อยๆ ยืนไป พวกข้าขอตัวไปก่อนละ คำสัญญาที่มีค่าดังทอง หายอมให้ความตกยากทำลายได้ไม่ อีกสามวันพวกข้าจะนำรถเข็นเด็กไปส่งที่คฤหาสน์สกุลจันทางทิศใต้ของเมืองแนนนอน" เยี่ยเหมยรู้สึกว่าคุณชายใกล้ชิดชาดเปื้อนแดง ใกล้หมึกเประด้า* จริงๆ ตอนอยู่ที่หมู่บ้านเกาจยา คุยกับ

* 'ใกล้ชาดเปื้อนแดง ใกล้หมึกเประด้า' สำนวนหมายถึง เมื่ออยู่คลุกคลีกับบุคคลหรือสภาพแวดล้อมแบบใดก็จะเอนเอียงคล้ายตามไปเช่นนั้น คล้ายกับสำนวนไทยที่ว่า คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล

ภรรยาต้าเหอ นางเป็นเหมือนหญิงชนบททั่วไป แต่พออยู่กับเยี่ยหย่วน นางถึงกับสับสนจนเป็นแล้ว

หาว่าไม่ว่าทั้งเยี่ยหย่วนทั้งจันอวี่นหยางต่างก็ซาบซึ้งสะท้อนใจอย่างมากต่อคำพูดของนาง

หลังสองพี่น้องเดินทางมาไกลแล้ว เยี่ยหย่วนก็ปลั่งรังสรรค์เยี่ยเหมยให้หยุด

"เจ้า...เจ้าไม่ใช่พี่รองของข้า!" กลางวันแสดๆ แต่เยี่ยหย่วนกลับรู้สึกเย็นสันหลังวาบ

ยังจำได้ว่ากลางคืนไม่กี่วันก่อนแม่เขาจะใช้เรื่องผีสาวเทหยตามาปกป้องเยี่ยเหมย แต่ในใจกลับคิดว่า 'ปัญญาชนไม่พูดเหลวไหลเรื่องเหนือธรรมชาติ' ทว่าเวลานี้เห็นเยี่ยเหมยที่เชิดหน้ายัดดอก ท่าทางดูกระปรี้กระเปร่ามีชีวิตชีวาที่ตรงหน้า เขากลับขนลุกชูขึ้นมา

เยี่ยเหมยตกใจ แววดตาของเยี่ยหย่วนแสดงชัดว่ามองอะไรออกแล้วยังดีที่สถานที่ที่คนทั้งสองอยู่เป็นตรอกเปลี่ยว นอกจากลมหนาวที่พัดมาเป็นครั้งคราวก็ไม่มีอะไรอื่น นางสำรวจใจ จินตนาการถึงท่าทางอ่อนแอซื่อลัดของเจ้าของร่างเดิม ก่อนจะก้มหน้าลงพูดเจ้อะอื่น "อาหย่วนไหน เจ้าจึงพูดเช่นนี้"

"พี่รองของข้าไม่ได้ใจกล้าเท่าเจ้า พี่รองของข้าไม่กล้าเหยหน้าพูดจา พี่รองของข้าเจอเรื่องอะไรก็รู้จักแต่ร้องไห้ พี่รองของข้าไม่มีทางช่วยคน พี่รองของข้าไม่มีทางทำอะไรเป็น พี่รองของข้ายิ่งวาดภาพไม่เป็น พูดจา คมคายไม่เป็น..." เยี่ยหย่วนยิ่งพูดยิ่งหนักแน่น แววดตาที่จ้องเยี่ยเหมยยิ่ง

คมปลาบ

เยี่ยเหมยคิดไม่ถึงว่าจะแสดงพิรุณมากขนาดนี้จึงจนคำพูดไปชั่วขณะ จะอธิบายอย่างไรดี หรือต้องบอกหนุ่มน้อยตรงหน้าว่าพี่สาวแท้ๆ ของเขาลิ้นใจไปตอนถูกถ่วงน้ำแล้ว บัดนี้ข้างในร่างของพี่สาวของเขามีวิญญาณใหม่ที่มาจากต่างภพ? อย่าว่าแต่เยี่ยหยวนจะรับได้หรือไม่เลย แม้แต่เยี่ยเหมยเองก็ยังไม่รู้ลึกพิลล

ในสมองมีความคิดสรวปสรวน ด้วยอารามเร่งรีบเยี่ยเหมยได้แต่หยิบมุกเดิมที่เคยพูดมาเอาตัวรอดอีกครั้ง ทำมือเป็นท่า 'หยุด' ใส่เยี่ยหยวน จากนั้นก็พูดเสียงเข้มก่อนเขาจะสติแตกไป "อาหยวน ข้าคือพี่รองของเจ้าจริงๆ ทว่ามีเพียงคนที่เคยตายที่รู้ว่าความตายมีรสชาติเช่นไร หลังตายสามารถมองเห็นอะไร ประสบพบเจออะไร"

ขณะพูดถึงตรงนี้ เยี่ยเหมยก็มองออกชัดเจนว่าสีหน้าของเยี่ยหยวนปรากฏแววอ่อนคลายลง จึงยิ่งแต่งเรื่องได้ลื่นปาก "ข้าเคยบอกท่านแม่แล้วว่าอันที่จริงข้าตายไปแล้ว เพียงแต่ยมทูตหัวววนหน้าม้าส่งสารที่ข้าตายอย่างไม่เป็นธรรมจึงส่งข้ากลับมาโลกมนุษย์อีกครั้ง หากแต่ข้าไม่ได้บอกท่านแม่ว่าก่อนยมทูตหัวววนหน้าม้าจะส่งข้ากลับมาได้ยัดบางอย่างไว้ในความทรงจำของข้า ขณะยัดย้อมเบียดความทรงจำส่วนหนึ่งออกไป ดังนั้นข้าถึงได้หลงๆ ลืมๆ บางอย่างไปบ้าง"

แม้เยี่ยหยวนจะเคยเรียนพวกปรีชญาเมธีมาหลายปี แต่จะอย่างไรก็ยังเป็นแค่เด็ก ขณะพูดแววตาเยี่ยเหมยจริงใจไร้ใดเทียม...อย่างน้อยก็จริงใจในสายตาของเยี่ยหยวน ด้วยเหตุนี้ความกังวลสงสัยในใจเขาจึงถูกคำพูดไม่กี่ประโยคนี้ 'กวาด' ทิ้งไป "จริงหรือ"

"จริงแท้ยิ่งกว่าทองเสียอีก!" เยี่ยมเหมยทำท่าสาบาน

อันที่จริงในใจเยี่ยมหยวนรู้สึกว่าการนี้ดีกว่าการในสมัยก่อนมากเหลือเกิน ดังนั้นต่อให้คำอธิบายของเยี่ยมเหมยไม่ได้เรื่องเพียงไร เขาก็ยังจะเลือกเชื่ออยู่ดี

พอถูกดวงตารูปเมล็ดซึ่งที่เปล่งประกายวิบวับของเยี่ยมเหมยจ้องมองอย่างต้งอกต้งใจ หน้าเยี่ยมหยวนก็กลายเป็นสีแดงก่ำอย่างรวดเร็ว หมุนตัวเดินออกจากตรอกไป "ท่านมิใช่จะซื้อผ้าหรือไร ตรอกทางนี้มีร้านผ้าอยู่ร้านหนึ่ง ได้ยินว่าสินค้าครบครัน ราคาก็ไม่แพง"

"อ้อ ไปสิ"

นี่คือผ่านด่านแล้วใช่หรือไม่

เยี่ยมเหมยยิ้มจนดวงตางามโค้งขึ้น ยกชายกระโปรงเดินตามไปด้วย อารมณ์ลิงโลด

หลังเงาร่างสองพี่น้องหายลับไป ประตูที่ด้านหลังจุดที่เยี่ยมเหมยยืนอยู่ก่อนหน้าก็เปิดออกอย่างเงียบเชียบ จันอวีนหยางปรากฏตัวยืนอยู่ข้างประตูประหนึ่งภูตผีเทวดา กระซิบพูดเสียงเบาว่า "เคยตายมาครั้งหนึ่งก็ไปรูโปรงเช่นนี้แล้ว? แค่นี้เรื่องหลอกเด็กเท่านั้นกระมัง"

สายตาของเขาทอดมองไปไกล ทั้ๆ ที่มองไม่เห็นเงาหลังเล็กบอบบางของเยี่ยมเหมยแล้ว แต่จันอวีนหยางกลับรู้สึกเหมือนสามารถมองเห็นแววมณีชีวิตที่สว่างในตนเองในดวงตารูปเมล็ดซึ่งที่โค้งขึ้นของนางได้ รู้สึกว่าทั้งตัวคนพลอยผ่อนคลายลงมากตามไปด้วย

เขาเดินตามสองพี่น้องต่อไป ออกท่องเที่ยวไปทั่วสารทิศมาหลายปี เขาชมตนเองได้เต็มปากว่ามีประสบการณ์ความรู้กว้างขวาง

นี่กลับเป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่ามีเรื่องแปลกใหม่ควรค่าแก่การให้ความสนใจ
จริงๆ

8

เยี่ยเหมยที่กลายเป็น 'เศรษฐีเงินหมื่น' สามารถจับจ่ายใช้สอยได้ตามสบายในที่สุด ขอแค่เป็นของกินของใช้ แม้จะไม่กล้าซื้อที่ดีที่แพง แต่นางไม่มีทางปฏิบัติกับตนเองและลูกอย่างไม่เป็นธรรม อีกทั้งเหล่าดอกไม้สกุลเกาที่แสนสดใสไม่ก็ดอกนั้นก็ต้องการการบำรุงดี ๆ

เพิ่งจะต้นเดือนสอง เมืองเชิงโจวที่อยู่ค่อนข้างทางใต้ของภาคเหนือในฤดูนี้ไม่มีของสดใหม่อะไรคงอยู่ได้ เยี่ยเหมยจึงถอดใจจากธัญญาหารและเนื้อปลาที่สามารถหาซื้อได้ในตำบลหยางหลิว ซื้อมาเพียงผักผลไม้สดจำนวนหนึ่งเพื่อเพิ่มสารอาหาร เสื้อผ้าซื้อมาสวมสืออย่างละสองพับด้วยการแนะนำของเจ้าของร้าน ส่วนของใช้ย่อมไม่พ้นไปจากเครื่องนอน นางรู้สึกว้าฝ้ามบนเตียงเตาทั้งแข็งทั้งเป็นก้อนด้วยไม่รู้ใช้มานานเท่าไรแล้วเพื่อความสบายจึงซื้อผ้าห่มยัดปุยมั้ยายมาสองผืน

สกุลเยี่ยอยู่ในตำบลหยางหลิวก็นับว่ามีฐานะ เยี่ยเซ่งตระหนักกับ

บุตรสาว แต่กับบุตรชายกลับนับว่ายังใจกว้าง ด้วยเหตุนี้แม้จะรู้สึกว่าย่ำแย่เหมือนตื่นเต้นกระตือรือร้นกับการซื้อเงินไปหน่อย เยียหยวนกลับไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่พอได้ยินเยียเหมยพูดว่าจะไปจ่ายค่ากินอยู่ให้เขาที่สำนักศึกษานั้นชานก็ขอย่ำว่าวิ่งหนีทันที "ข้าจะไปช่วยคนที่สำนักศึกษาคัดลอกหนังสือสักครู่ แล้วจะรีบตามไปให้ถึงก่อนเวลาเรื่อออก"

เยียเหมยยังไม่ทันพูดอะไร เยียหยวนก็วิ่งหายวับไปแล้ว ไม่คิดถึงเลยว่าพี่สาวของตนเพิ่งมาเมืองเซียงโจวครั้งแรก เดียวก็ได้ทำคนหายกันพอดี

หากเปลี่ยนเป็นเยียเหมยคนก่อน ถึงจะไม่ถูกทิ้งไว้ก็น่าจะตกใจจนทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน ทว่าเยียเหมยในตอนนี้อยู่สุขุมเยือกเย็นขึ้นมาก นั่งอยู่ในร้านอาหารต่ออีกครู่หนึ่งก่อนจะค่อยๆ เดินไปทางประตูเมืองตะวันออก เดินไปพลางก็นับเงินที่ใช้วันนี้ไปพลาง

ถ้าไม่นับก็ไม่รู้ว่าเพียงไม่ถึงครึ่งวันก็ใช้จ่ายไปสี่ตำลึงกว่าๆ แล้วนี่ขนาดยังไม่ได้ซื้อไข่ไก่ ไข่เป็ด และเนื้อปลาที่นางต้องการอย่างเร่งด่วนเลย หลังจากหายตกตะลึงแล้ว นางยังตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะต้องทำสินค้าของคุณชายผู้นั้นออกมาให้ได้ ด้วยเหตุนี้จึงใช้เงินห้าตำลึงซื้อพู่กันคุณภาพดีหนึ่งด้ามและกระดาษเนื้อหยาบอีกหนึ่งโหล

หลังจากออกมาจากร้านเครื่องเขียน เยียเหมยก็วิ่งเวียนตลาดขายขึ้นมาอีก นางคว่ำจับวงกบประตูข้างตัวไว้ด้วยอาการร้อนใจ เพียงแต่ไม่ได้รู้สึกถึงสัมผัสของไม้อย่างที่คิดไว้ ทว่าข้อมือกลับถูกมือใหญ่อุ่นร้อนข้างหนึ่งจับประคองไว้ ริมโศกไต่ได้ยินเสียงบุรุษทุ้มทุ๋มนั้นดังขึ้น "ระวัง!"

"คุณชายจั่น?!" โลกจะแคบเกินไปแล้ว รวมถึงตอนนี้ด้วย วันนี้

บังเอิญเจอจันอินหยางมาสามครั้ง ในใจเยี่ยเหมยเกิดความตื่นตัวระแวง
ระวังขึ้นมา จึงสะบัดมือถอยหลังไปสองก้าว "บังเอิญเพียงนี้เชียว?"

จันอินหยางกำมือแน่นก่อนจะคลายมืออีกครั้งโดยไม่พูดอะไร
เพียงแต่ชี้โรงหมอที่อยู่ด้านข้าง "แม่นางไปให้หมอตรวจดูก่อนจะดีกว่า
ถ้าเงินมีไม่พอ..."

"ไม่ต้องฯ" ซาติก่อนเยี่ยเหมยเป็นเด็กกำพร้า ต้องพึ่งพาตนเองทุกเรื่อง
เบื่องหน้าดูเหมือนอ่อนหวานนุ่มนวล แต่อันที่จริงยึดถือหลักการอย่าง
ที่สุด ไม่เคยคิดจะเป็นหนี้ใคร ที่ก่อนหน้านี้รับเงินของจันอินหยาง
มาก็เพราะเป็นเงินค่าสินค้า แต่นางไม่คิดจะมีความข้องเกี่ยวใดๆ นอกเหนือ
จากนี้กับเขาแม้แต่หยอย

ทว่านางเองก็รู้ว่าร่างนี้ไร้โรคอ่อนแอ จำต้องไปหาหมอ หลังก้มหน้า
กล่าวขอบคุณแล้วจึงหมุนตัวเดินไปทางโรงหมอแห่งนั้นทันที

หลังออกจากโรงหมอ เยี่ยเหมยไม่อาจไม่ติดใจกับตนเองที่เด็กคนนี้มี
พลังชีวิตกล้าแข็ง ตามคำของหมอบอกว่าร่างกายนี้ของนางได้รับการ
บำรุงไม่เพียงพออย่างรุนแรง ไม่นานมานี้ถูกความเย็น ปรานเย็นยัง
สะสมอยู่ในร่างกาย ถ้าประสบเหตุไม่คาดฝันอะไรอีก ไม่แม้กลูกมิแล้ว
ต้องตาย ยังดีที่นางมาหาหมอทันเวลา อีกทั้งหมอที่หากเป็นมือเทพ
ด้านนรีเวช เขาเขียนใบสั่งยาบำรุงครรภ์มาให้สามเทียบ หลังฟังคำแนะนำ
เยี่ยเหมยก็สบายใจขึ้นมาก

เยี่ยเหมยมองดูรอบๆ ไม่พบเห็นเงาของจันอินหยางก็ค่อนข้าง
ลมหายใจโล่งอกทันที จากนั้นก็หลุดหัวเราะออกมา บางทีอาจเป็นเพียง
เรื่องบังเอิญจริงๆ คุณชายจันแค่เห็นก็รู้ว่ามิใช่ผู้ที่ชาวบ้านธรรมดาจะ

เกาะเกาะข้องแฉะด้วยได้ อีกอย่างเขายังมีภรรยาที่สูงส่งงดงามอย่าง
สะใภ้ใหญ่จั่นอยู่ทั้งคน จะมาถูกตาต้องใจบุปผาดอกน้อยอย่างตนเองได้
อย่างไร นางจะคิดเข้าข้างตนเองเกินไปหน่อยแล้วจริงๆ

อันที่จริงเยี่ยเหมยไม่ได้คิดเข้าข้างตนเองสักนิด จั่นอวินหยางตั้งใจ
จะตามไปดูแลนางในโรงหมอด้าย เพียงแต่เพิ่งจะยกเท้าก็ถูกคนรั้งตัวไว้
พอดี

"นายน้อยจั่น เจ้ามาทำอะไรตรงนี้" ด้านข้างโรงหมอเป็นโรงเตี๊ยม
แห่งหนึ่ง ปากประตูโรงเตี๊ยมมีบุรุษหน้าเด็กผู้หนึ่งยืนอยู่ เขามองมายัง
จั่นอวินหยางด้วยความประหลาดใจ "จัดการเรื่องในบ้านเรียบร้อยแล้ว?"

คราวนี้จั่นอวินหยางถึงค่อยได้สติกลับมาประหนึ่งว่าได้คน
คล้ายมนตร์สะกดให้ หางตาเหลือบเห็นเยี่ยเหมยเดินเข้าห้องตรวจคนไข้
แล้วจึงนวดหว่างคิ้วน้อยๆ ก่อนหมุนตัวเดินไปหาบุรุษหน้าเด็ก "กู่จวิน
ข้าเคยบอกแล้วว่ามาเมืองเซ็งโจต้องระมัดระวังทุกเรื่อง เจ้า..."

"เอาน่าๆ ก็ข้าดีใจที่เจอเจ้านี่นา" กู่จวินมองไปรอบๆ รอบหนึ่งก่อน
กะพริบตา "วางใจเถอะ ยังไม่มีใครสังเกตเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเจ้า
กับข้า ยิ่งกว่านั้นพวกเราก็เป็นแค่คนสองคนที่ไม่ได้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก
มีอะไรน่าระวังกัน"

จั่นอวินหยางก้าวเท้ายาวยิ่ง คล้ายว่าต้องการจะสลัดท่าทีโหลยที่
เกิดจากสตรีแปลกหน้าเมื่อครู่นี้ทิ้งไปให้หมด เดินตามกันเข้าห้องใน
โรงเตี๊ยมกับกู่จวิน

กู่จวินถอนหายใจเบาๆ อยู่ด้านหลังเขา "เฮ้อ เจ้าเสแสร้งต่อไปเถอะ"

กู่จวินไม่โหะอะไรจั่นอวินหยางแล้ว เดิมทีขณะเพิ่งรู้จักกันยังเห็น

ว่าอายุเท่าๆ กันเลยมีความคิดแข่งขัน แต่ยิ่งอยู่ด้วยกันนานวันก็ยิ่งเข้าใจกันมากขึ้น เขาจึงไม่สนใจจะเอาตัวขึ้นไปเทียบกับอีกฝ่ายอีก ปล่อยให้จันอวินหยางกลายเป็น 'ลูกบ้านอื่น'^{*} ในคำพูดของบิดาไปตามสบาย

ตัวของจันอวินหยางคาบซ่อนเงินซ่อนทองมาเกิด บิดาคือคหบดีจันผู้มั่งคั่งที่สุดในเมืองเซ่งโจว มารดาเป็นสตรีทรงความรู้ความสามารถจากตระกูลบัณฑิต มีชาติกำเนิดดีนั้นช่างเถอะ แต่เขายังดันเป็นอัจฉริยะด้วยสามขวบอ่านออกเขียนได้ ห้าขวบเข้าเรียนในสำนักศึกษา แปดขวบท่องสี่ตำราห้าคัมภีร์ได้คล่องปาก ถ้ามิใช่เพราะชั่วใจสิบขวบชวนให้โลกตะลึงเกินไป จึงถูกอาจารย์ใหญ่แห่งสำนักศึกษานั้นชานผู้เป็นอาจารย์ของเขาห้ามไว้จนไม่อาจไปสอบ บางทีอาจจะไม่ใช่ได้ชื่อว่าเป็นชั่วใจตอนอายุสิบสองแล้ว

อาจเป็นเพราะตอนต้นของชีวิตราบรื่นไร้อุปสรรค จึงกลายเป็นสร้างนิสัยประหลาดชอบท้าทายสิ่งใหม่ให้จันอวินหยาง เขาไม่ชอบให้คนพูดว่าเขาเป็นบุตรชายของคหบดีจัน จึงสร้างภาพลักษณ์ตนเองเป็นคุณชายสุยเฟิงหนอนหนังสือผู้ร่ำรอนาจิทธิพล แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ ชื่อของคุณชายสุยเฟิงก็ยังโด่งดังขึ้นทุกวันจนถึงขั้นเป็นที่รู้จักทุกหัวระแหง

แม้ว่าระหว่างนั้นมารดาได้สิ้นใจจากไป หญิงรู้รักก็แต่งงานออกเรือนในสายตาผู้อื่นเห็นว่าเป็นเรื่องที่เพียงพอจะเปลี่ยนแปลงท่าทีในชีวิตคนเราได้ แต่เขาก็เพียงลอบประจบพิธีเช่นไหว้มารดาเจี๊ยบๆ แล้วเลือกใช้ชีวิตบนเส้นทางที่ทำหายกว่าเดิมต่อไป เพื่อการนี้ยังยินยอมสละเกียรติยศความมั่งคั่งที่กองอยู่ตรงหน้า ทำให้คนคิดว่าเขาล่วงเกินผู้มีตำแหน่งมี

^{*} ลูกบ้านอื่น มีนัยเปรียบเทียบกับงูแก่กว่าลูกของตนเอง

อำนาจจนไม่อาจเข้าสอบ

นับตั้งแต่นั้นเบื้องหน้าเขาทำเป็นว่าออกท่องได้ห้วน เบื้องหลังกลับทำงานสังเกตการณ์สภาพความเป็นอยู่ของราษฎรแทนองค์จักรพรรดิ และคอยร้องทุกข์แทนราษฎรที่น่าแค้นใจกว่านั้นคือโชคของคนผู้ซึ่งข้างดีเกินไปโดยแท้ ออกท่องได้ห้วนกลับยังไปพบเจออาจารย์ที่มีวรยุทธ์สูงส่งจนได้ร่ำเรียนวิชายุทธ์สุดวิเศษ ถ้าเขาจะแสดงฝีมือจริงๆ ตำแหน่งจิ้งหยวนฝ่ายบู๊อาจจะถูกเขาคืบไปได้ง่ายๆ อีกเช่นกัน

เดิมทีคราวนี้องค์จักรพรรดิคิดจะหาข้ออ้างให้เขากลับบ้านเกิดพร้อมตำแหน่งขุนนาง แต่เขาก็ไม่รู้เกิดนึกอะไรขึ้นมา จะร้อไปอีกสักหนึ่งให้ได้ ตอนนี้อยู่ใจแล้วกระมัง จึงถูกองค์จักรพรรดิโยนทิ้งมาให้องค์รัชทายาทแล้ว

อัศวมเหสีสวรรคตไปนานแล้ว รัชทายาทล้วนแต่ปราศจากอำนาจไม่ว่าจะจากตระกูลพระมารดาหรือตระกูลชายา จึงยิ่งถูกองค์ชายสามผู้มีอำนาจล้ำเชิงปีบจนต้องไปอยู่ไกลถึงชายแดน ต้องสร้างความดีความชอบในการศึกให้ได้ถึงจะสามารถทำให้ฐานะรัชทายาทมั่นคง หรือแม้แต่ก่ดหัวองค์ชายสาม

จันอวิ้นหยางกับกู่จวินได้รับคำสั่งให้รวบรวมเสบียงอาหารในสามเมืองหน้าด่านชายแดนให้รัชทายาท เมืองเซ่งโจวเป็นบ้านเกิดของจันอวิ้นหยาง รัชทายาทใส่ใจผู้ใต้บังคับบัญชาคนสนิทที่แสนเยือกเย็น ทั้งยังฉลาดเจ้าแผนการผู้นี้เป็นพิเศษ จึงให้เขามารับและคุมเสบียงไปส่ง ทว่าชื่อจันอวิ้นหยางโด่งดังในเมืองเซ่งโจวเกินไป ดังนั้นผู้ที่ออกหน้าคุมส่งเสบียงจึงยังคงเป็นผู้บัญชาการลำดับรองชั้นห้าอย่างกู่จวิน ส่วนเขา

ก็สามารถถือโอกาสอันหาได้ยากนี้กลับไปเยี่ยมบ้าน เพียงแต่เรื่องที่
กู่จวินคิดไม่ตกคือเวลานี้เหตุใดเขาจึงไม่กลับบ้านแต่กลับมาหาตนเอง

กู่จวินที่คิดเข้าข้างตนเองคิดไม่ถึงโดยสิ้นเชิงว่าจันอวิ้นหยางเดิมที่
คิดจะกลับคฤหาสน์ เพียงแต่ได้พบเยี่ยเหมยเข้าเลยเปลี่ยนเส้นทาง
กะทันหัน เดินมาถึงที่นี่แทน

"เจ้าเมืองอวิ้นกลับแล้งเจ้าบ้างหรือไม่" จันอวิ้นหยางขมวดคิ้วมอง
การเปลี่ยนแปลงของสีหน้ากู่จวิน ไม่รู้วากำลังคิดอะไร เขากะแหม่ไ
หนักๆ สองทีเพื่อดึงความคิดของกู่จวินกลับมา ก่อนเปลี่ยนมาถามเรื่อง
เป็นการเป็นงาน

"นายน้อยจัน เจ้าอย่าลืมว่าหนึ่งชั่วยามก่อนเจ้ากับข้าเพิ่งจะเข้า
ประตูเมืองเชิงโจวมา ข้ายังไม่ทันไปจวนว่าการเจ้าเมืองเลย" กู่จวิน
สูญหายใจเย็นเยียบ เขารู้ว่าจันอวิ้นหยางทำงานได้มีประสิทธิภาพพออย่าง
ที่สุดมาแต่ไหนแต่ไร แต่ก็ไม่เห็นจำเป็นต้องรีบร้อนเพียงนี้เลย มาเมือง
เชิงโจวคราวนี้มีเวลาให้ตระเตรียมตั้งหลายวัน

"เจ้าก็รู้เหมือนกันหรือว่าผ่านมาหนึ่งชั่วยามแล้ว" จันอวิ้นหยาง
กวาดตามองกู่จวินอย่างเด็ดขันธ์ปราดหนึ่ง "ก่อนหน้านี้ข้าพูดกับ
เจ้าแล้วว่าเจ้าเมืองอวิ้นผู้นั้นโลกมากเห็นแก่ได้ ทั้งยังเอาแน่เอานอนไม่ได้
ถ้าเจ้าไปหาจะต้อง..."

แม้จันอวิ้นหยางจะดูคร่ำครึและเคร่งครัดจนแปลกจากคนทั่วไป
แต่อันที่จริงเป็นคนจัดการเรื่องราวได้มีน้ำอดน้ำทนยิ่งยวด เขารายสอน
กู่จวินว่าจะเจรจากับเจ้าเมืองอวิ้นอย่างไร พร้อมทั้งกำชับกำชาเรื่องที่ต้อง
ระวังในการทำงานที่เมืองเชิงโจวอีกมากมายเสร็จถึงได้ลุกขึ้นเดินลง

ข้างล่าง เตรียมจะกลับคฤหาสน์สกุลจันทาทิศใต้ของเมือง

ครั้นลงมาถึงชั้นล่าง สายตาก็เลื่อนไปมองทางโรงหมอ หยุดผีเท้า
อยู่เป็นนานถึงค่อยหมุนกายเดินจากไปโดยไม่ลังเลอีก

เขาเป็นคนที่ควบคุมตนเองได้ดี ถึงจะมีเหตุการณ์ควบคุมไปชั่วครู่
แต่ก็ยังตั้งตนเองกลับสู่ภาวะปกติได้อย่างรวดเร็ว ความเป็นห่วงเป็นใยที่
มีต่อเย้ยเหมย เขาได้ข้อสรุปว่าเป็นความสนใจที่เกิดขึ้นมาชั่วคราว แต่
ในเมื่อยามนี้มีเรื่องเป็นการเป็นงานต้องทำ เช่นนั้นความสนใจก็วาง
เอาไว้ก่อนได้

ต้นยามเซ็น เย้ยเหมยที่ถูกเย้ยหย่นวางทิ้งไว้ด้านข้างมานั่งดู
ทิวทัศน์อยู่ภายในโรงเตี๊ยมที่นัดแนะกันไว้แล้ว

เย้ยหย่นวิ่งมาพร้อมกับเหงื่อกาฬเต็มศีรษะ หลังมองเห็นนางก็
ผ่นลมหายใจโล่งอกเอือกใหญ่ หน้าเรื่อแดง เกาศีระจะก่อนว่า "ข้า...
ขอโทษ ข้าลืมไปว่าท่านไม่เคยมาเมืองเชิงโจว"

"ไม่เป็นไร ข้าเดินกลับตามทางเดิม ไม่นานก็ออกมาได้แล้ว" เย้ยเหมย
เทน้ำให้เขาถ้วยหนึ่งอย่างเอาใจใส่ นางเอ็นดูเย้ยหย่นอย่างที่สุด เด็กที่
ยังโตไม่เต็มวัยคนหนึ่งจนนาง แต่ขณะเดียวกันก็ยังเป็นห่วงเป็นใยนาง
ไม่อดอดบ้างหรือไร

ขณะสองพี่น้องคุยกัน เกาเสียงก็ประคองภรรยาเดินมาทางนี้
ทีละก้าว ฝ่ายหลังแยมยิ้มซาบซึ้งให้เย้ยเหมยแต่ไกล "ต้องขอพบใจน้องสาว
สกุลเย้ยมากที่เตือน หมอที่โรงหมอหุยซุนเขียนใบสั่งยาให้ข้าแล้ว!"

แม้ว่าคนสกุลเกาจะปิดบังภรรยาเกาเสียงเรื่องที่นางอาจจะตาย

ทั้งกลม แต่นางก็มีไข้คนโง่ หมอจากตำบलयางหลิวไม่กล้าแม้แต่จะเขียนใบสั่งยา นางไหนเลยจะไม่กังวลได้ แต่ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว มีหมอกล้าเขียนใบสั่งยาก็เป็นการรับรองว่าอย่างน้อยคนเขาก็มั่นใจในโรคของนางอยู่บ้าง

"เขียนใบสั่งยาแล้ว! เป็นเรื่องจริงหรือ" ผู้ที่ส่งเสียงอุทานนำมาคือท่านสามเกาที่เพิ่งเดินออกมาจากเรือนหลังร้าน หนวดเคราสีดอกเลาสั้นระริก ดูท่าทางตื่นเต้นพลุ่งพล่านอย่างยิ่ง

เวลานี้เกาเสียงเองก็ตื่นเต้นเป็นที่สุดเช่นกัน หัวคิ้วที่ขมวดมุ่นมานานคลายออก พยักหน้าหงิกหงักพลางกล่าวว่า "จริงสิขอรับ วันนี้ข้ากับภรรยาเดินเข้าโรงหมอสามแห่งที่อยู่ติดกัน แต่หมอล้วนพูดไม่ต่างกับหมอจากตำบलयางหลิว บอกว่าพวกเราให้ภรรยากินดื่มแม่ ให้กลับไปดูแลอาหารการกินของนาง จนกระทั่งไปถึงโรงหมอหุยซุนซึ่งเป็นแห่งที่สี่ เดิมทีหมอที่ประจำอยู่ก็พูดไม่ต่างกับหมอก่อนหน้านี้ พวกข้าจึงได้แต่เดินกลับออกมา หากแต่ภรรยานึกถึงคำของน้องสาวสกุลเยี่ยก่อนเข้าเมืองขึ้นได้ ก็เลยถามเพิ่มไปอีกประโยค"

พูดถึงตรงนี้เกาเสียงก็มองเยี่ยเหมยด้วยความซาบซึ่งใจ ก่อนพูดต่อไปว่า "หมอผู้นั้นมีท่าทางไม่พอใจอย่างมาก ไล่พวกข้าไปไม่ขาดเสียง แต่พอตัวมีหมอแซ่เถียนเดินกลับเข้ามาจากด้านนอก มองเห็นหมอผู้นั้นมีสีหน้าท่าทางโมโหซุนเคือง จึงเอ่ยถามหมอผู้นั้นสองสามประโยค จากนั้นก็พาข้ากับภรรยาไปที่โถงด้านหลัง ตรวจดูได้ครู่ใหญ่ท่านหมอเถียนก็พลันกระโดดโลดเต้นพูดว่า 'ปัญหามาจากตับจริง ๆ ถึงกับเป็นการอุดตัน' จะอย่างไรข้าเองก็ฟังไม่เข้าใจ หลังจากท่านหมอเถียนใจเย็นลงก็ซักถาม

รายละเอียดอีกมากมายถึงค่อยจับพุงกันเขียนใบสั่งยาให้ภรรยา บอกว่าให้กินยาห้าวันแล้วกลับไปตรวจอีกครั้ง"

"เป็นภาวะน้ำดีอุดตันในตับขณะตั้งครรภ์จริง?!" เยี่ยเหมยไม่รู้จริงๆ ว่าควรพูดว่าตนเองบังเอิญเคยถูกพอดีนหรือควรพูดว่าตนเองปากไม่เป็นมงคลถึงกับบอกได้ตรงจุด 'ไม่รู้' เหมือนกันว่าผลลัพธ์นี้เป็นโชคดีหรือโชคร้ายของภรรยาเกาเสียดกันแน่

"โรคนี้มีชื่อด้วยหรือ โฉนข้าจึงไม่ได้ยื่นท่านหมอเขียนเอ่ยถึง" อาจเป็นเพราะมีหมอเขียนใบสั่งยาให้แล้ว ภรรยาเกาเสียดจึงมีชีวิตชีวาขึ้นมา นึกถึงความรู้สึกรอดชีวิตจากความตายของตนเองขณะหมอเขียนใบสั่งยา ภรรยาเกาเสียดก็แทบจะร้องให้ออกมาอีกครั้ง ถึงกับสะบัดมือสามีที่จับประคองมาตลอดออก ก้าวไปจูงเยี่ยเหมยเดินไปยังเรือไม้ที่จอดอยู่ริมฝั่ง

"ชื่อนี้ข้าตั้งขึ้นมาแล้ว ท่านอย่าเก็บไปใส่ใจ" เยี่ยเหมยหัวเราะไม่หยุดด้วยอารมณ์ร้อนตัว พลังจ้องหน้าท้องของภรรยาเกาเสียดพลางเปลี่ยนประเด็นไปว่า "พี่สะใภ้เสียด ท้องท่านใหญ่ขนาดนี้คงมิใช่เป็นเด็กแฝดกระมัง ท่านหมอได้บอกความเป็นไปได้ให้กับท่านหรือไม่"

"มิใช่หรอก ถ้าเป็นท้องแฝด หมอก็ตรวจรู้ตั้งแต่สามเดือนแล้ว กลับเป็นเจ้าของเถิด ได้หาหมอให้ตรวจดูหรือไม่ บึงน้ำดำหลังหมู่บ้านน้ำเย็นเกินไป อย่าปล่อยทิ้งไว้จนเป็นโรคเรื้อรังเสียล่ะ"

บึงน้ำดำที่ภรรยาเกาเสียดเอ่ยถึงเป็นเขตแบ่งระหว่างหมู่บ้านเกาหยากับหมู่บ้านของเยี่ยเหิง วันนั้นที่เยี่ยหยวนลากเยี่ยเหมยออกจากคุกหาสนีสกุลเยี่ยมมาด้วยความโกรธซึ่ง อันที่จริงก็ได้ไปไหนไกลนัก เพียง

แต่ห่างจากตำบลหยางหลิวมากขึ้นเท่านั้น

เยี่ยเหมยไม่เคยคิดว่าจะมาหยุดที่หมู่บ้านเกาจยา และยังอยู่พักชั่วคราวเนื่องจากครอบครัวต้าเหอ หากแต่ดูสถานการณ์ในปัจจุบันแล้ว นางไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้จริงๆ

"วันนี้ข้าได้ไปหาหมอและได้ยาบำรุงครรภ์มาแล้ว พี่สะใภ้เสี่ยงระยะนี้ท่านตากแดดให้มากหน่อย แล้วก็กินพวกไข่แดงกับผักปวยเล้งบ้าง..."

สตรีสามนางรวมตัวกัน สองสตรีมีครรภ์รวมกับภรรยาต้าเหอที่กลับมาที่หลัง ต่างก็คุยกันครั้นเคร่งกอด

ภรรยาต้าเหอถ่ายทอดเรื่องสิ่งควรเลี่ยงระหว่างตั้งครรภ์จากผู้เฒ่าผู้แก่ให้สตรีมีครรภ์ทั้งสอง เยี่ยเหมยเองก็ใช้โอกาสนี้กรอกรวีลี้งเด็กตามวิทยาศาสตร์ให้ภรรยาเกาเลียง โดยเฉพาะสิ่งที่ต้องระวังเกี่ยวกับภavnน้ำดีอุดตันในต้นขณะตั้งครรภ์ รวมถึงการบำรุงรักษาสุขภาพตนเองและวิธีการจัดการกับอันตรายที่เด็กอาจเผชิญ

ชาติก่อนเยี่ยเหมยโตในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า หลังจากบรรลุนิติภาวะก็อาศัยการเป็นพี่เลี้ยงเด็กหาเลี้ยงชีพ ต่อมาเพื่อให้ได้เงินเดือนสูงขึ้น นางได้เน้นรับงานดูแลเด็กเล็กโดยเฉพาะ เพื่อการนี้ยังเดินทางไปเข้าอบรมพี่เลี้ยงเด็กระดับสูงเป็นพิเศษ สามารถพูดได้เลยว่ามีความเชี่ยวชาญในการดูแลทารกแรกเกิดรวมถึงเด็กวัยก่อนเข้าเรียนอย่างที่สุด

ในร่างกายมีวิญญาณของคนในยุคหลังอยู่ ถึงแม้ชาติก่อนนางจะน้อยเนื้อต่ำใจอยู่บ้าง แต่เวลาพูดจาก็มีระเบียบแบบแผน สง่าผ่าเผย ในสายตาคอนหมู่บ้านเกาจยาจึงรู้สึกเพียงว่าเยี่ยเหมยแทบไม่ต่างอะไรกับ

คุณหนูตระกูลใหญ่ ฟังคำที่นางพูดออกมาแล้ว ภรรยาต้าเหอและภรรยา
เกาเสียงก็พยักหน้าไม่หยุด

เยี่ยหยวนน่าจะยังรู้สึกผิดอยู่บ้างที่เมื่อครู่ลืมว่าเยี่ยเหมยมาเมือง
เซิงโจวครั้งแรกก็ทิ้งนางวิ่งหนีไป แต่เขาดันมีนิสัยปากแข็ง เมื่อกลับมา
สายตาจึงเอาแต่มองไปทางเยี่ยเหมย ทว่ากลับไม่ยอมวางมวดลง
เอ่ยขอโทษ เยี่ยเหมยเองก็ไม่ได้ใส่ใจ เพียงแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นท่าทาง
ของเขา หลังจากขึ้นเรือก็คุยเรื่องเด็กกับสตรีอีกสองคนต่อ

ขามาทุกคนอารมณ์หนักอึ้ง ทว่ากลับต่างก็ได้สิ่งที่ตนเองต้องการ
แล้ว อาจเป็นเพราะอารมณ์ดี เวลาจึงผ่านไปอย่างรวดเร็ว ครั้นมองเห็น
ควันไฟจากหมู่บ้านเกาฉาได้ไกลๆ พวกเยี่ยเหมยทั้งสามคนถึงค่อยๆ
หยุดเสียงลง ไม่กี่คนบนเรือก็ล้วนมิใช่คนชอบถามจู้จี้ ไม่มีใครถามว่า
เหตุใดเยี่ยหยวนไปเมืองเซิงโจวแล้วแต่ยังกลับมาอีก ครั้นได้ยินว่า
เยี่ยหยวนคิดจะมาอยู่กับเยี่ยเหมย นึกถึงเงินสองตำลึงที่รับมาก่อนหน้านี้
ไม่ว่าอย่างไรเกาต้าเหอก็ไม่ยอมให้เยี่ยหยวนไปพักที่บ้านท่านสามเกา
เขาที่มีร่างสูงใหญ่กำยำจึงทั้งชุดทั้งลากอีกฝ่ายกลับบ้านไปด้วยกัน

ตอนแยกบ้านเกาต้าเหอได้ห้องใหญ่ที่เชื่อมกับห้องบิดามารดา
มาหนึ่งห้องและห้องข้างอีกสองห้อง ต่อมาเขาต่อเติมห้องเล็กต่อจาก
ห้องข้างเพิ่มอีกสองห้อง ห้องหนึ่งใช้ทำกับข้าว อีกห้องไว้เก็บของ ก่อนหน้า
นี้เกาต้าเหอสามีภรรยานอนที่ห้องใหญ่กับเกาอู่ฮวนบุตรสาวคนเล็ก
เกาเอ๋อร์ฮวากับน้องสาวสองคนนอนกันห้องหนึ่ง ส่วนเยี่ยเหมยกับ
เกาจินฮวาก็นอนด้วยกันอีกห้อง พอเยี่ยหยวนมาอยู่ด้วยก็ย่อมต้องหาห้อง

ให้เขา

บุตรสาวสกุลเกาทั้งห้าคน เกาจินฮวามีอายุเท่ากับเยี่ยเหมยคือ
ล้วนอายุสิบหก กำลังรอรอกเรือน เกาเอ๋อร์ฮวายุสิบสี่ เกาซานฮวายุ
สิบสอง เกาซื่อฮวายุแปดขวบ เกาอู่ฮวายุหกขวบ

ครั้นเห็นว่าในบ้านมีพี่ชายที่ซื่ออายุปากหนักเพิ่มมาอีกคน ดอกไม้
ไม้ที่ดอกที่อายุค่อนข้างน้อยก็ตื่นเต้นดีใจยิ่ง แม้แต่เสียงตะเบ็งด่ากราด
ของภรรยาเสี่ยวเหอที่ด้านนอกก็ยังถูกปาทิ้งไปสุดขอบฟ้า ล้อมวงรอบโต๊ะ
เตี้ยบนเตียงเตา กินขนมที่เยี่ยเหมยซื้อมา มองดูบิดามารดาและเยี่ยเหมย
หารื้อกันเรื่องจัดสรรห้อง

เดิมทีเกาต้าเหอสามีภรรยาคิดจะยกห้องใหญ่ของพวกเขาให้
เยี่ยหยวน แม้จะบอกว่าคนชนบทเตียงใหญ่ใจกว้าง แต่เยี่ยเหมยก็ทน
ให้สามีภรรยาทั้งสองไปนอนเบียดกับบุตรสาวไม่ได้ หลังไตร่ตรองดูแล้ว
เยี่ยเหมยก็ตัดสินใจให้เกาจินฮวาย้ายไปห้องนอนของน้องอีกสามคน
แล้วให้เยี่ยหยวนนอนห้องเดียวกับนาง เช่นนี้นางก็สามารถจ่ายค่าเช่า
พักอาศัยอยู่ได้อย่างสบายใจ

เกาต้าเหอสามีภรรยาได้แต่ยอมประนีประนอมตามการยืงกราน
ของเยี่ยเหมยและการยอมรับความคิดเห็นของเยี่ยหยวน ในหมู่บ้าน
สกุลเกา ครอบครัวที่มีห้องน้อยหรือมีไฟฟ้าไม่พอยังเบียดกันอยู่บนเตียง
เดียวทั้งเด็กทั้งคนชราเลย แต่ด้านเยี่ยเหมยกับเยี่ยหยวน แค่แขนงูสี่ฟาง
ไว้ตรงกลางเตียงเตาขนาดใหญ่ที่กินพื้นที่ไปครึ่งห้องก็เท่ากับได้ห้องสอง
ห้องแล้ว

หลังจากคุยปัญหาเรื่องที่อยู่กันเสร็จเรียบร้อย เยี่ยเหมยก็ถาม

ภรรยาตำเหว่าหมูบ้านเกาเจยามีช่างไม้ฝีมือดีหรือไม่

คิดไม่ถึงว่าคำถามนี้ที่เพิ่งจะถามออกไป ภรรยาตำเหาก็จ้องเยี้ยเหมยด้วยท่าทางกรุ่นโกรธเล็กน้อย "อาเหมย เจ้าอยู่บ้านพวกเรามาตั้งหลายวันแล้ว ไม่เคยเห็นเลยหรือว่าท่านอาตำเหอของเจ้าทำงานอะไร"

พูดตามตรง ยามเยี้ยเหมยพักอยู่ในบ้านสกุลเกาได้สัมผัสถึงความสงบอันหาได้ยาก ถ้าไม่นั่งรำลึกอดีตก็นั่งเป็นห่วงอนาคต ไม่ได้มีแกใจไปสังเกตอย่างอื่นโดยสิ้นเชิง อีกอย่างเกาตำเหอก็เป็นคนขยัน มักไม่ค่อยอยู่บ้าน นางไหนเลยจะรู้ว่าเขาทำงานอะไร ทว่าก็บังเอิญโดยแท้ที่เกาตำเหอเป็นช่างไม้มือต้นๆ ของหมูบ้านเกาเจยา

เยี้ยเหมยใช้พู่กันที่อ่อนนิ่มไม่ใคร่ถนัด จึงวาดออกมาได้ไม่เป็นรูปเป็นร่างอย่างยิ่ง นางจึงได้แต่ทำท่าทางประกอบคำอธิบายให้เกาตำเหอ ต่อมาเยี้ยเหว่นได้ยินแล้วนึกสนใจ ด้านหนึ่งใช้สายตาเหยียดหยามดูถูกมองเยี้ยเหมย ด้านหนึ่งก็แย่งกระดาศพู่กันมาวาดรูปรถเข็นเด็กและรถหัดเดินตามคำบรรยายของนาง คราวนี้เกาตำเหอถึงพลันตั้งใจพยักหน้าหงึกหงักบอกว่าสามารถทำได้

ถึงเกาตำเหอจะดูภูมิใจอยู่บ้าง แต่ฝีมือกลับดีกว่าที่เยี้ยเหมยคาดไว้ หลังถามขนาดแน่ชัดแล้ว วันรุ่งขึ้นพอเลือกไม้ดีมาได้ก็เริ่มลงมือทำงานทันที

สมัยโบราณไม่มีตะปู ล้วนอาศัยการเข้าเดือยไม้ยึดกันเอาไว้ เยี้ยเหมยไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ ทำได้เพียงพยายามอธิบายให้เกาตำเหอเข้าใจว่ามีข้อต่อตรงไหนของรถเข็นเด็กที่ต้องขยับหมุนได้บ้าง เดิมทีนางยังหวังว่าล้อจะเป็นปัญหาแก้ยาก แต่ต่อจากนั้นนางก็พบว่าไม่อาจดูถูก

สติปัญญาของคนโบราณได้จริง ๆ

เกาตำเหอทำไม้ทรงกระบอกออกมาท่อนหนึ่ง หุ้มหนังลงไป
สองสามชั้น คว้านเนื้อไม้ตรงกลางออกแล้วใส่แหวนเพลเข้าไป ล้อรถกับ
กระเทียมที่สวยงามและใช้งานได้จริงก็ปรากฏต่อหน้านาง

เยี่ยเหมยพักอยู่ที่บ้านสกุลเกาไม่ได้ไปที่ไหนทั้งสิ้น คอยช่วยงาน
เกาตำเหอในส่วนที่พอจะทำได้ พวกพลุดเหล็กที่ใช้ทำรถเข็นเด็กและรถ
หัดเดินล้วนเป็นเกาตำเหอจัดการคนเดียว

เยี่ยเหมยไม่ได้ลืมนึกความตั้งใจที่จะเกลี้ยกล่อมให้เยี่ยหยวนกลับ
ไปเรียนต่อในสำนักศึกษา น่าเสียดายที่เด็กคนนั้นบ่จะดื้อขึ้นมาก็ไม่ต่าง
อะไรจากโคกระบือ ส่วนเยี่ยเหมยก็เป็นคนที่สืบทอดให้เขาฟัง

สามวันที่ทำรถ แม้เยี่ยเหมยจะยังไม่ได้ให้เงินค่าแรงแก่เกาตำเหอ
แต่กลับถือโอกาสขณะเกาเอ๋อร์ฮวาไปขายแผ่นรองรองเท้าที่ตำบล
หยางหลิววานให้นางช่วยซื้อหาหลังหมูกลับมาทั้งขา

กระตูกนำมาต้มน้ำแกง เนื้อก็บั้งตุนบ้างย่าง สามารถเห็นอาหาร
ที่มีเนื้อสัตว์ได้ทุกวัน อีกทั้งไม่ว่าภรรยาตำเหอจะพูดอย่างไร เยี่ยเหมยก็
ยังยืนกรานให้หนึ่งวันกินสามมื้อ ถ้าเริ่มเถียงกันรุนแรงขึ้น นางก็จะยกลูก
ในท้องกับเกาฮื่อฮวาและเกาฮู่ฮวาที่ฝ่ายผอมอ่อนแอมาอ้าง

ภรรยาตำเหอล้วนจะเป็นการเอาเปรียบนางกับเยี่ยหยวน จึงยอม
ให้นางผลาญเงินเช่นนี้ต่อไป แต่ลอบกำชับบุตรสาวทั้งห้าว่าเวลากินเนื้อ
ให้บันยะบันยังบ้าง

ทว่าเรื่องนี้หักห้ามกันได้ด้วยหรือ พอเห็นใบหน้าของเหล่านุตรสาว
ที่ผอมโกรมมีสีเลือดขึ้นมาแล้ว ภรรยาตำเหอก็ไม่มีอะไรจะเถียงเยี่ยเหมย

ได้ ได้แต่กำชับเกาต์เหตตอนกลางคืนว่าให้ทำงานให้เร็วให้ดีขึ้น

"สำเร็จแล้ว!" เสียงไชโยให้ร้องจากในลานบ้านครึ่งแถบอันแคบเล็ก
ดั่งลอยไปไกล เยียหย่วนเข็นเกาคู่ฮวาเดินวนกลับไปกลับมาอยู่ในลาน
บ้าน ทำเอาเด็กส่งเสียงหัวเราะใส่ปานกระดิ่งเงินออกมาด้วยความชอบใจ

ภรรยาเสี้ยวเหออุ้มบุตรชายคนเล็กยื่นหลบข้างประตูมองดูจาก
เหตุการณ์นี้ กำแพงเงินในแขนเสื้อ ตัดสินใจเชื่อฟังคำสั่งของคนผู้นั้น
จัดการให้เสี้ยวหัวเราะเบิกบานนี้และกลิ่นหอมของเนื้อหายไปเสียให้หมด!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624188.html>